

குமாரதுங்க முனிதாச எழுதிய
மெலியார் மிடுக்கு

தமிழில்: சரோஜினி தேவி அருணாசலம்

மெலியார் மிடுக்கு

ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவி அருணாசலம் அவர்களின்

வெளிவந்த நூல்கள்:

1. கலியாணச் சாப்பாடு
2. செத்துப்பிழைத்த சின்னச்சாமி

அடுத்த வெளியீடுகள்:

1. சிங்கள கிராமியக்கலை (அச்சில்)
2. அரசிளங் குமரன் ..
3. பத்துச் சிங்களச் சிறுகதைகள்
4. சீனத்துக் கிராமியக் கதைகள்

குமாரதுங்க முனிதாச எழுதிய

மெலியார் மிடுக்கு

தமிழில்: சரோஜினி தேவி அருணாசலம்

குணசேனா

எம். டி. குணசேனா அன்ட் கம்பனி லிமிட்டெட்.
இல. 217, ஒல்கொற் மாவத்தை, கொழும்பு 11.

கிளைகள்:— கண்டி, காலி, நீர்கொழும்பு, அனுராதபுரம், மாத்தறை,
யாழ்ப்பாணம், குருநாகல், கிரிபத்தொடை, கம்பகா,
பாணந்துறை.

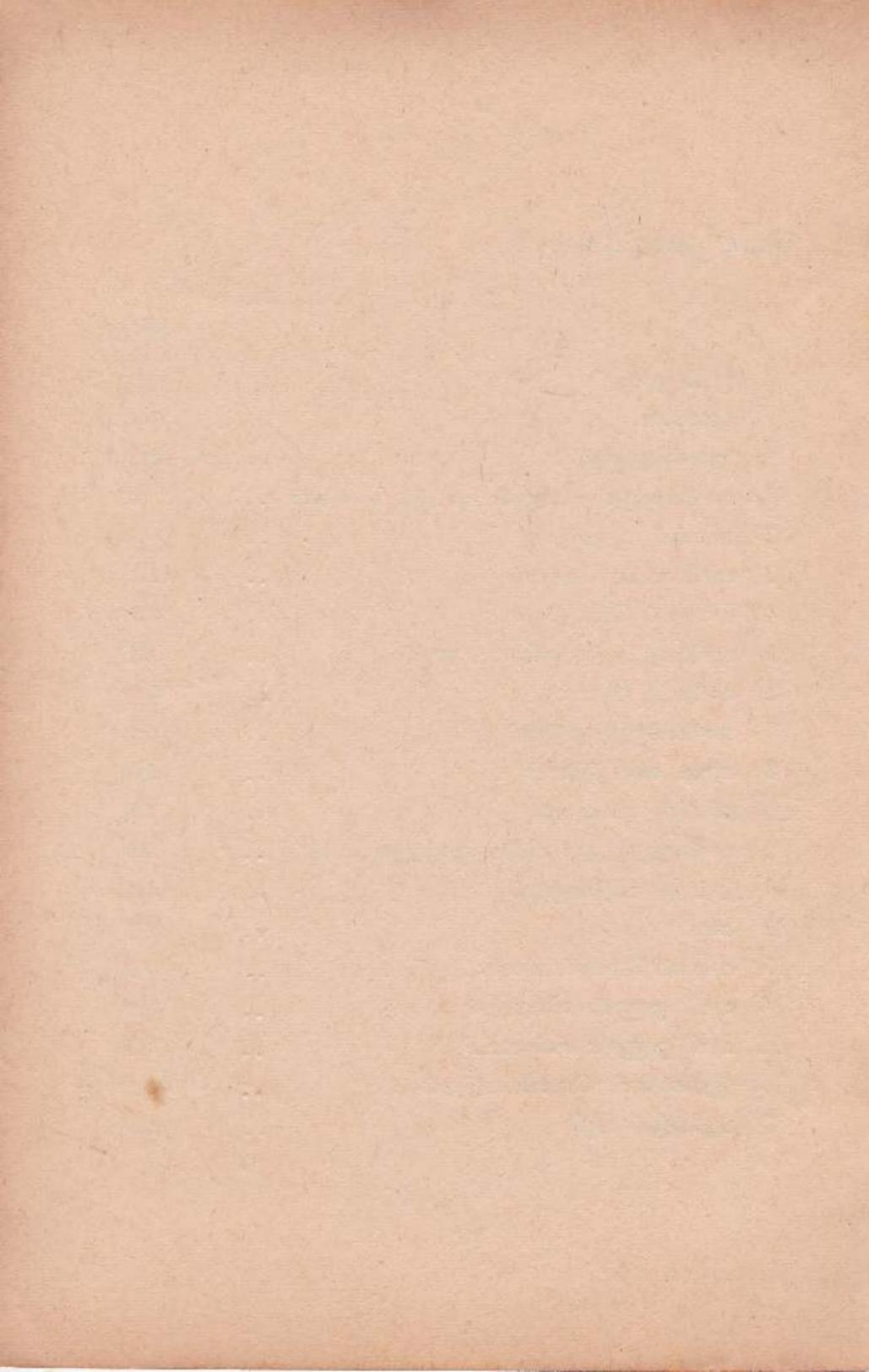
© 1973 எம். டி. குணசேனா அன்ட் கம்பனி லிமிட்டெட்.

முதலாம் பதிப்பு 1973- அச்சிட்டல், பிரசுரித்து வெளியிடுவோர் கொழும்பு
எம். டி. குணசேனா அன்ட் கம்பனி லிமிட்டெட்.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை	..	vii
உரை	..	ix
அணிந்துரை	..	xi—xxi
1 யானைகளும் நாமும் செய்த காரியம்	..	1
2 வாய்ப் பந்தல்	..	6
3 யானையின் கோபம்	..	12
4 யானைப் பொறி	..	18
5 யானைத் தந்த விவரம்	..	23
6 யானைப் போர்	..	30
7 யானைக்குத் தடுமல்	..	34
8 கரடி வைத்தியம்	..	40
9 நரியின் உபாயம்	..	45
10 யானைத்தந்தம் பிடுங்குவது எப்படி	..	51
11 தந்தம் பிடுங்குதல்	..	56
12 சுகம்	..	63
13 வனவாசிகளின் சபை	..	70
14 புலி ஓணன் விவாதம்	..	80
15 புலி ஓணன் சண்டை	..	85
16 இரகசியம் வெளிப்படுதல்	..	92
17 பழிக்குப் பழி	..	98

முன்னுரை

இற்றைக்கு முப்பது நாற்பது வருடங்களாக சிங்கள இளைஞர்கள் மட்டுமன்றிப் பெரியவர்களும் படித்துக் களித்த முனிதாச குமாரதுங்கவின் 'ஹத்பன, 'மகுல்காம' 'ஹின்சரய' என்னும் சிறுவர் கதைகள் மூன்றும் காலத்தை வென்று இன்று வரை நிலைத்துள்ளனவெனின் மிகையாகாது. அவரது இணையற்ற நடையில், தூய சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் மூன்றும் ஹான்ஸ் கிறிஸ்டியன் அண்டசனின் இறவாப்புக்முடைய தேவதைக்கதைகளுடன் நிகர் நிற்கும் தன்மை பெற்றவை.

தமிழ் அறிஞர் உலகுக்கு நன்கு அறிமுகமான குமாரதுங்க முனிதாச சிங்கள மொழியின் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முன்னோடியாக இருந்தது மட்டுமன்றி எழுத்திலும் பேச்சிலும் பழமையுடன் தனிச் சிங்கள நடையைத் தீவிரமாகக் கையாண்டவர். புராதன சிங்கள இலக்கிய நூல்களுக்கெழுதிய உரைகளும் சிங்கள இலக்கணத் துறையில் இவர் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிகளும் இவருக்குப் பெரும் புகழ் தேடித் தந்தன. தேசபக்தியினால் உந்தப்பட்டு இவர் தேசியப் பாடல்களும் கவிதைகளும் எழுதியுள்ளார். எனினும் இந்த நூல்களை அறிஞர் ஏற்றிப் புகழாதிருப்பது வருந்தத்தக்கது. என்னுடைய அன்புக்குரிய நண்பரும், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் குரு எனப் போற்றப்படுபவருமான குமாரதுங்க அவர்களைப் போல் தன் தாய் நாட்டில் பற்றுடைய ஒருவரை நான் கண்டதில்லை.

முக்கியமாகக் குழந்தைகளுக்கென எழுதப்பட்ட இந்த மூன்று கதைகளும் சாதாரணமானவையல்ல. உண்மையில் இவை மூன்றும் மனித குலத்தின் மடைமையை எள்ளி நகையாடும் அங்கத இலக்கியங்களாகும். பொழுது போக்கிற்காக வாசிக்கும் குழந்தைகளுக்கு எவ்வாறிருந்தாலும், அறிவு முதிர்ந்த வாசகர்கள், தமது சொந்தக் குறைபாடுகளின் பேரில் மறைமுகமாக அதே சமயத்தில் நுட்பமாக எய்யப்படும் நையாண்டி அம்புகள் இவை என்பதை நன்கறிவார். சிங்கள மக்களும், தமிழ் மக்களும் மொழி அடிப்படையில் இருவேறு இனத்தவராக இருந்த போதும் பண்பாடு நோக்கின் அவ்விரு

சாராரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்பது வெளிப்படையாக. அவர்கள் லங்கா மாதாவின் குழந்தைகள்—பாரத மாதாவின் அன்பினுக்குகந்த புத்திரியான லங்கா மாதாவின் குழந்தைகள். சிங்கள இலக்கியங்களைத் தமிழுக்கும் தமிழ் இலக்கியங்களை சிங்களத்துக்கும் மொழி பெயர்ப்பதன் மூலம் இவ்விரு இனங்களிடையேயும் பரஸ்பர நல் லெண்ணத்தை உருவாக்க வழியுண்டு. அதுமட்டுமல்ல பரஸ்பரம் தமக்குள் காணப்படும் சிறந்த பண்புகளை இவர்கள் நயந்து மகிழவும் இடமுண்டு.

இந்த முத்தொகுதி நூலை மொழிபெயர்த்த ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவி அருணாசலம் அரசகரும் மொழித் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த ஓர் உத்தியோகத்தராவர். தமிழ் எழுத்தாளர் பரம்பரை யொன்றில் தோன்றிய இவர் தமிழ் சிங்களம், ஆங்கிலம், ஆகிய மும் மொழிகளிலும் புலமை பெற்ற பட்டதாரியாவார். ஈழத்துப் பிரபல தமிழ்க் கவிஞரான சோமசுந்தரப் புலவர் இவருடைய தந்தைவழிப் பாட்டாராவர். சிறந்த எழுத்தாளரும், புகழ் பெற்ற கவிஞரும், சிங்களத் தூது காவியமான செலலிஹினி சந்தேசத்தை தமிழில் மொழி பெயர்த்து சிங்களத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றவருமான திரு. சோ. நடராசன் அவர்கள் நூலாசிரியையின் தந்தையார் ஆவார். ஸ்ரீமதி அருணாசலம் இம் மூன்று நூல்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து தமிழ் வாசகர்களுக்கு திரு. குமாரதுங்க அவர்களை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தமை மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். ஆகவே குமாரதுங்கவின் முக்கதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்த ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவி அருணாசலம் அவர்களை இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த நூல்களினால் சிங்களச் சிறுவர்கள் அடைந்த இன்பத்தைத் தமிழ் சிறுவர்களும் அடைந்து மகிழ்வார்களாக.

1972. ஜூலை 12.
சிங்களக் கலைக் களஞ்சியக்
காரியாலயம்.

சாஹித்ய வாகீஸ்வராசார்ய
வித்யாவாசஸ்பதி
ஸ்ரீ சான்ஸ் த சில்வா

පෙර වදන

දන් අවුරුදු තිහ හතළිහෙක පමණ කාලයක් මුළුල්ලේ සිංහල ළපැටියන් පමණක් නො ව, වැඩිහිටියන්ද විනෝද රසයෙන් පිනැවූ මුනිදස කුමාරතුංග මහාශයයන් ගේ හත් පණ, මහල් කෑම, හින්-සැරය යන ළමා කතා තුන කාලයාගේ පරීක්ෂණයෙන් සමත් වී ඇතැයි කීම අතිශයෝක්තියක් නො වේ. ඔවුන් ගේ අනුපම ගෛලියෙන් පිවිතුරු හෙළ වදනින් රචිත 'මේ කථාත්‍රයය හැන්ස් ඇඩර්සන් ගේ අමරණීය මනාකල්පිත දේව කථා හා සම කක්ෂයෙහි ලා ගිණිය හැකි යැ' කීම අතිශයෝක්තියක් නො වේ.

දෙමළ පණ්ඩිත ලෝකයට අමුත්තකු නොවන කුමාරතුංග මහා-ශයයෝ, සිංහල භාෂාවේ වර්තමාන ජාගාතියේ ආදි කර්තෘවරයාණන් පමණක් නො ව, නුවමුණ හුදු සිහල බය ම ලියුමෙහින් කියුමෙහින් වැටහරවිය යුතුය කියමින් නව හෙළ මහක් ඉදි කළ මහ පඬි රුවක ද වූ හ. ඔවුන් ගේ ප්‍රසිද්ධිය රැදී තිබෙන්නේ ඔවුන් පුරාණ සිංහල සාහිත්‍ය කෘති කෙරෙත් වැඩි හරියකට ලියූ මා ඇති විවරණ ග්‍රන්ථ ද සිංහල ව්‍යාකරණ ක්ෂේත්‍රයෙහි ඔවුන් කළ පර්යේෂණ ද මත ය. ඔවුන් සවදේශ හක්තියෙන් උදම් ව කළ ගී හා පැදි පබද ද කිහිපයක් වේ. ඒ පබද කෙරෙහි බුද්ධිමතුන් ගේ විමාසනාක්ෂිය තවමත් යොමු නොවීම දුකෙකි. මගේ හිත මිත්‍රයාණ කෙනකු ද, සිංහල ගුරුවරයාණන් ද වූ කුමාරතුංග මහාශයයනට වඩා සවදේශානුරාග-යෙන් උදම් වූ දේශප්‍රෙමියකු මම තවමත් නො දිටිමි.

මේ කථාත්‍රයය කුඩාවූත් සඳහා ලියැවුණද, පෙනෙන තරමට ම සරල පබද තුනක් නො වේ. මේ විනාහි මිනිස් සමාජය කෙරෙහි ලක් කැරුණු ඇනුම් පදයෙන් පිරි අන්‍යාලාපත්‍රයයෙකි. හුදෙක් විනෝදය සඳහා ම කියවන කුඩාවූනට කෙසේ වුව ද, සිහියෙන් කියවන පැසුණු බුද්ධිය ඇති පාඨකයනට නම්, මිනිස් දුබලතා කෙරෙහි ඵල්ල වූණු සියුම් ඇනුම් කොතෙකුත් මෙහි පෙනේ.

සිංහලයන්ත් ද්‍රවිඩයන්ත් භාෂාවෙන් දෙගොල්ලක් මෙන් පෙනුණත් ඔහු දෙගොල්ල සාංස්කෘතික වශයෙන් එක ම ගණයෙක වැටෙති; එක ම ලංකා මාතාව ගේ දරුවෝ ද වෙති—ඔවු, භාරත මිත්තණියන් ගේ ප්‍රියාදර දුහිතාව වන ලංකා මාතාව ගේ දරුවෝ වෙති.

සිංහලපත් පොත්වල මෙවන් රසබර දෙමළ අනුවාදන්, දෙමළ පත් පොත්වල රස නුසුන් සිංහල අනුවාදන් තව තව පහළ වුව හොත්, මේ සිංහල-දෙමළ සොහොයුරු දෙගොල්ලට ඔවුනොවුන් සැබෑවින් හැදිනගෙන තමන් තමන් අතරේ සැබෑ සමභියක් ඇති කැරගැන්මට මහ පැදෙනු නොඅනුමානයි.

මෙහි අනුවාදිකාව වන ශ්‍රීමති සරෝජිනි අරුණාවලම් රාජ්‍ය භාෂා අධිකාරියේ නිලධාරිණියකි. සුප්‍රකට දෙමළ ලේඛක පරපුරෙක උපන් මෝ දෙමළ සිංහල ඉංගිරිසි යන භාෂාත්‍රයයෙහි ම නිපුණ උපාධිධාරිණියකි. සුප්‍රසිද්ධ දෙමළ පඬිවරයාණ කෙනකු හා මහා කිවියාණ කෙනකු ද වූ නවලියුරයෙහි සෝමසුන්දර පුලවරයෝ ඇය ගේ මුත්තණුවෝ වෙති — පියා ගේ පියාණෝ වෙති — පියා ද නිපුණ කවියෙකි; හසළ බුද්ධිමතෙකි. නොබෝ ද සැල ලිඟිණි සදෙස දෙමළ පද්‍යයට අනුවාද කැර සිංහල දෙමළ උභය සාහිත්‍ය-ලෝකයෙන් ම උපහාර ලත් සෝමසුන්දර නටරාජ මහතා ය, ඒ පියා. මෑය ගේ සුඵ පියා ද්‍රවිඩ සාහිත්‍ය ලෝකය නව හෙළියෙකින් බබුළුවන 'ඉල මුරුගනාර්' නම් සුප්‍රකට කිවිඳා ය. 'නුමුසු හුදු දෙමළව පමණක් කාව්‍ය කරණයෙහි දී ඇසුරු කළ මනා ය' කියන පවිත්‍ර ද්‍රවිඩ රචණයේ ප්‍රධාන පඬිකිණියේ නායකයකු වන ඉලමුරුගනාර් ගේ හැනි ද්‍රවිතාවක, 'නුමුසු හුදු හෙළ බස ම වැවහර කළ යුතු ය' යන්න මහ හඬින් කී කුමාරතුංගයන් ගේ ප්‍රබන්ධ ත්‍රයයක් දෙමළවට අනුවාද කරන්නට ඉදිරිපත් වීම අප ගේ අමන්දනන්දයට හේතු වේ. එහෙයින් කුමාරතුංගයන් ගේ කථාත්‍රයය දෙමළ බසට නැඟු ශ්‍රීමති සරෝජිනි අරුණාවලම් මෑතිනිය මෙසේ දෙමළ සාහිත්‍ය ලෝකයට හඳුන්වා දෙන්නට ඉඩ වර ලැබීම ගැන අපි ඇත්තෙන් ම සතුටු වුමු. මේ කතා තුනෙන් යම් තරම් සතුටක් සිංහල ළපැටියනට ලැබුණා ද, එතරම් ම සතුටක් දෙමළ ළපැටියනට ද ලැබේ වා!

සාහිත්‍යවාගීශ්වරාවාර්ය විද්‍යාවාවස්තති
ශ්‍රී වාල්ස් ද සිල්වා

1972 ජූලි 12 වැනි දි
සිංහල විශ්වකෝෂ කාර්යාලයයේ දී ය.

அணிந்துரை

கதை சொல்வது ஒரு கலை. அது பல நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு தேசத்தின் கதை வரலாறுகிறது. ஒரு மனிதனின் கதை சரிதையாகிறது. தெய்வத்தின் கதை புராணமாகிறது. கதை சொல்வதும் கதை கேட்பதும் மனிதனுடைய ஆதி பொழுது போக்குகளில் ஒன்று. தன் உணவுக்காக வேட்டையாடச் செல்லும் மனிதன் காட்டில் தனக்கு ஏற்படும் விபத்துக்கள், தான் காணும் புதிய காட்சிகள், அனுபவங்கள் என்பவற்றையெல்லாம் இரவில் ஓய்வாக இருக்கும்போது வீட்டிலுள்ளவர்களுக்குச் சுவை ததும்பச் சொல்லியிருப்பான். இந்தக் கதைகளில் மனிதர் மட்டுமன்றி மிருகங்களும் கதாபாத்திரங்களாகிவிடுவதுண்டு. நாகரீகம் வளரவளர காடுவெட்டி நாடாக்கி நிலையான குடித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்ததும் மனிதனது வாழ்க்கைப் போக்கு மாறலாயிற்று. மிருகங்களிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்ட மனிதன் பிற மனிதரிடமிருந்தே தன்னைக் காக்க முனைந்தான். மன்னன், மக்கள், தேசம் என்றெல்லாம் சமுதாயம் விரிவடையலாயிற்று. மன்னருடைய வீரப்பிரதாபங்களும், வரலாற்றுச் சம்பவங்களும் கதைகளுக்குப் பொருளாயின. காலகதியில் பழமைச்சம்பிரதாயங்களில் மூழ்கி அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த மனித உள்ளங்களில் சமுதாயச் சீர்திருத்த வேட்கை எழுந்தது. சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகளைக் கிண்டல் பண்ணத் தொடங்கினான் மனிதன். மீண்டும் வனவிலங்குகளையும் கற்பனை உருவங்களையும் கதாபாத்திரங்களாக வைத்து சமுதாயத்தைக் கிண்டல் செய்யும் கதைகளைச் சொன்னான். பஞ்சதந்திரம், இதோபதேசம் ஈசொப் கதைகள் இராமாயணம் மகாபாரதம், கலிவரின் துணிகரயாத்திரை என்பன வெவ்வேறு காலச் சமுதாயங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளாகும்.

நமது நாட்டிலும் இந்தக் கதை மரபு மிகப் பழைய தொரு வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. 'கடகதா' எனப்படும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் நம் நாட்டுக் கிராமத்தவர் மத்தியில் பிரபலமடைந்திருக்கின்றன. கர்ணபரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதால் கட (வாய்) கதா

(கலத) என்பர். இவை கற்சிலையோ, கற்சாசனமோ போல ஒரே தன்மையதாய் நிலைக்கக் கூடியவையல்ல. தலை முறை தலைமுறையாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதால் காலத்துக்கேற்ற கருத்து மாறுபாடுகளை இவற்றிடையே காணலாம். முக்கியமாக வேளாண்மை செய்து வாழும் கிராமத் தவரின் சுவைமிக்க பொழுது போக்கு அம்சங்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருந்துவந்தது. நாள் வேலைகள்யாவும் முடிவடைந்த பின்னர் ஓய்வாக இருக்கும் இராக் காலங்களில் கிராமத்துக் குடிசைகளில் சிறுவரும் பெரியோரும் கூடியிருந்து இக்கதைகளைக் கேட்பார்கள். கிராமியப் பழமொழிகள், சொற்றொடர்கள் எல்லாம் இந்தக் கதை மரபிலிருந்து தோன்றியவையே. கிராமத்து முதியவர்கள் தமது இளமைக் கால அனுபவங்களையும், சம்பவங்களையும் இக்கதைகளுக்குப் பொருளாகக் கொள்வர். பூதங்கள், இராட்சதர்கள், பற்றிய அபூர்வக் கதைகளும் இதில் அடங்கும். விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டில் இருந்ததாகக் கருதப்படும் இயக்கர்கள் பற்றிய 'கடகதா'க்கள் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

இதுமட்டுமன்றி ஈழத்தில் தேவநம்பிய தீசன் காலத்தில் இருந்து வேருன்றி வளர்ந்து இன்று தேசிய மதமாக விளங்கும் பௌத்தமத நூல்களான ஜாதகக் கதைகளும் இதே கதை மரபைச் சேர்ந்தவையே. புத்தரின் பிறப்புக்களை விவரிக்கும் ஜாதகக் கதைகள் சுற்பனை நயமும் பக்திக் சுவையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவை. பாமரமக்களுக்குத் தர்மத்தை உபதேசிப்பதற்கு கதையைக் கருவியாகக் கொண்டனர் பண்டைய பௌத்த சமயாசிரியர். 'சத்தர்ம ரத்னாவலிய' 'பூஜாவலிய' முதலிய அறநூல்களில் வரும் கதைகளை நம் நாட்டவர் நன்கறிவர். இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களுக்குச் சமய ஆர்வத்தை ஊட்டுவதற்காக எழுதப்பட்ட நூல் 'சத்தர்ம ரத்னாவலிய'

சமீபகாலத்தில் 'அந்தரே' என்பவனைக் கதாநாயகாகக் கொண்டு சிங்களக் கதை மரபொன்று உருவாகியுள்ளது. தென்னாட்டில் விகடகவி தென்னாலிராமன் கதைகள் எவ்வளவு பிரசித்தமாக உள்ளனவோ அவ்வாறே சிங்கள கிராமியக் கதைகளில் அந்தரேயின் கதைகள் நகைச் சுவை நிறைந்தவை. பரமார்த்த குருவும் சீடரும் பற்றிய கதை மரபு சிங்களத்தில் 'மஹதன முத்தா சஹ கோள பிரிஸ' என்ற பெயரில் பிரபலமடைந்துள்ளது.

இவ்வாறு வளர்ந்த நாட்டுக்கதை மரபில் குமாரதுங்க முனிதாசவின் 'மகுல் காம' 'ஹத்பண' 'ஹீன் சரய' இன்னும் கதைகள் பிரபலம் வாய்ந்தவை. சிங்கள மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் இணையற்ற சேவை புரிந்த குமாரதுங்க முனிதாச சிறந்த எழுத்தாளராகவும், விமர்சகராகவும் கவிஞராகவும், திகழ்ந்தார்.

டிக்வேலவிலுள்ள டிக்கென கிராமத்தைச் சேர்ந்த டொன் அபியெசு குமாரதுங்காவின் புத்திரராக குமாரதுங்க முனிதாச விளங்கினார். இவர் 1887 யூலை 25 ஆந் தேதி அவதரித்தார். டிக்வேல பௌத்த கலவன் பாடசாலையில் இளமைக் கல்வியை ஆரம்பித்து பின்னர் வெவுறுகன்னல பாடசாலையிலும், மாத்தறை பரிசுத்த தொமஸ் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார். 1907 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் சேர்ந்து பின்னர் பொமிறியா இருமொழிப் பாடசாலையிலும், கடுகனாவ அரசினர் பாடசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1919 ஆம் ஆண்டு பள்ளிக்கூட வித்தியாதரிசகராக நியமிக்கப்பட்டார். 1921 ஆம் ஆண்டு வில்லி பிரிஸ் என்பவரைத் திருமணஞ் செய்தபின், சிங்கள மொழிக்கும், இலக்கியத்திற்கும் தொண்டாற்றுவதற்காகத் தமது பதவியைத் துறந்தார். என்றாலும் 1928-29 ஆண்டில் நித்தம்புவா பௌத்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் அதிபராகப் பணியாற்றினார். மீண்டும் தமது முழு நேரத்தையும் இலக்கிய ஆராய்ச்சிலேயே செலவழித்த இவர் நீடித்த காலம் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு 1944 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 2 ஆந் தேதி மரணமானார்.

முனிதாச குமாரதுங்காவின் இலக்கிய சிருஷ்டிகள் சிங்கள இலக்கியப்பரப்பில் பெருந் திருப்பத்தை உண்டாக்கியுள்ளன. தேசிய இலக்கியம் வளர்வதற்கு கதை, கவிதை என்னும் பல துறைகளில் முயன்று பாடுபட்டவர் குமாரதுங்க. இவரது இலக்கிய சேவையை மதிப்பிடுவதானால் இவர் வாழ்ந்த காலத்து இலக்கியச் சூழலையும், மரபுகளையும் அறிதல் வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் கவிதைக்கோ, கதைக்கோ வரைவிலக்கணம் அறிந்தவரெவரும் இல்லை. குறிப்பிட்டதொரு தாளத்துக்கமையப் பாடுவது தான் கவிதையென அந்நாள் மக்கள் கருதினர். கவித்துவத்தைக் கொண்டே ஒரு வருடைய

மொழியறிவு எடைபோடப்பட்டது. அணியலங்காரங்கள் நிறைந்த சொல்வளம் மிக்க கவிதைகளையே உண்மை இலக்கியமாகச் சிலர் கொண்டனர். வேறுஞ் சிலர் புராணக் கதைகளும் தர்ம உபதேசங்களும் நிறைந்த இலக்கிய ஆக்கங்களை வரவேற்றனர். அறநூற்கருத்துக்கள் அவர்களது சிந்தனைக்கு வரம்பாயின. அவர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குப் பிரமாணமாயின. இவற்றுக்கப்பால் தமது கற்பனையைச் செலுத்த இவர்கள் தயங்கினர். பழைமையைப் போற்றும் இப்பண்பினால் தேசிய உணர்ச்சி இறுகியபோதும் மொழி வளர்ச்சிக்கு பெரும் முட்டுக்கட்டையேற்பட்டது. அதுமட்டுமன்றிப் பழைய இலக்கிய நியதிகளை ஏற்றுக் கொள்ள முனைந்ததால் புதிய இலக்கிய மரபுகள் தோன்ற வழியுண்டாகவில்லை.

இத்தகையதொரு சூழலில் வாழ்ந்து சிங்கள இலக்கியப் பரப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகளையும், தேவைகளையும் உணர்ந்து முதன் முதலில் செயற்படத் தொடங்கியவர் முனிதாச குமாரதுங்கவே. இவர் ஆரம்பித்து நடத்திய லக்மினி பஹன (ලක්මිනි පහන) என்னும் பத்திரிகையில் போட்டிகளை உண்டாக்கி சொந்த ஆக்கபூர்வமான இலக்கியங்களுக்கு முதலாம் இரண்டாம் தானங்களை வழங்கினார். கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய பழைய இலக்கியக் களத்தினின்று புது எழுத்தாளர்களைப் பிரித்து அவர்களுக்கு கருத்துச் சுதந்திரத்தை ஊட்டினார். புதிய கருத்துக்கள் ஆகாயத்தைப் போல வியாபித்தவை; அவற்றுக்கு எல்லை கிடையாதென்றார்.

குறிப்பிட்டதொரு இலக்கியப் படைப்பு சிறப்புறத்திகழவேண்டுமானால் ஆக்கத்திறன் அதில் மிளிர் வேண்டுமெனச் சொன்னவர் முனிதாச. அவர் காளிதாச மகாகவியின் கவிதா விலாசத்தைப்பற்றி சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் “சாதாரண ஜனங்களின் கண்களுக்கு அழகற்றதாயும் வெறுப்பூட்டுவதாயுமுள்ள விஷயங்களுக்கு கவிஞன் தன் ஆக்க சத்தியால் எழிலும் சுவையுமுட்டுகிறான்” என எழுதினார். சுவையின் பரிமாணம் கூடினால் காவியத்தின் சிறப்பு அதிகரிக்குமென்பது முனிதாசவின் கருத்தாகும். சுவை சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் ‘ரசம்’ என வழங்கப்படும். இந்த ஒன்பது நாடகச் சுவைகளையே குமாரதுங்காவும் குறிப்பிடுகிறார். இவர் தமது ‘சிரித் வகி’ என்னும் நூலில் இந்த நவரசங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தபோதும் அவருக்கே கைவரப்பெற்ற விமர்சனக்

கருவியைக் கொண்டு இதனையும் அளக்கிறார். 'சிருங்காரம்' எனும் பெயரில் வழங்கும் ரசத்தை சமஸ்கிருதக் கவிஞர்கள் சிற்றின்பத்தின் பாற் படுத்துவதைப் பிழையெனக் கண்ட முனிதாச இதனை 'கமி' (कमि) காம (काम) எனப்பெயரிட்டு கேட்டல் பார்த்தல், சவைத்தல், முகர்தல் ஸ்பர்சித்தல் எனப்பிரித்து பஞ்ச இந்திரியங்களின் மூலம் கிடைக்கும் சுவையென விளக்கினார். அதுமட்டுமன்றி பத்தாவது ரசமாக குஹுலுறு (कुहूलु) என்பதையும் சேர்த்துக் கொண்டார்.

அர்த்த அலங்காரம் பற்றிய வகையில் வக்ரோக்தி அணியை இவர் பெரிதும் விரும்பினார். சொல்ல வந்த விடயத்தை உள்ளது உள்ளவாறு கூறாமல் மறைபொருளில் வைத்துக் கூறுவதில் சுவை அதிகம்- 'மாடு வண்டி இழுக்கிறது' எனும் சாதாரண வாக்கியத்தை 'வண்டி மாட்டின் பின்னால் செல்கிறது' எனச் சொல்வதால் புதிய சுவை தோன்றத்தான் செய்கிறது. காவியத்தின் ஆத்மாவே வக்ரோக்தி அணியென சமஸ்கிருதக் கவிஞர்கள் கூறியதை இவர் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஏனைய அணிகளுள் சிறந்ததாக இதை ஏற்கிறார். 'பாமகர்' என்ற அலங்கார நூலாசிரியர் அதனை "உலகியலுக்கு மேற் பட்டுக் கோசரமாகும் வார்த்தை" எனக்குறிப்பிடுவர்.

சுதந்திரமடைந்த ஒரு நாட்டின் மொழி சொல்வளம் மிக்கதாய் அமைதல் வேண்டும். விஞ்ஞானம் முதலிய புதிய துறைகளில் பயன்படுத்தற்கான புதிய சொற்கள் அம்மொழியில் தோன்றுதல் வேண்டும். அதுபோலவே அரசியல் சட்டம் முதலிய விடயங்கள் சார்பாகவும் புதிய சொல்லாட்சி உருவாதல் அவசியமென இவர் கண்டார். இவரது தீர்க்க தரிசனம் இன்று நிறைவேறி விட்டது. மொழி என்பது இலக்கணத்துக்கமைய எளிமையுடன் திகழவேண்டும். அப்பொழுது தான் சொல்லும் விடயம் விளக்கமாக இருக்குமென்பது இவரது வாதம். அது மட்டுமன்றி புதிய ஆக்க இலக்கியம் உருவாதற்கும் இதுவே வழி வகுக்குமென்றார்.

சிங்களம் சமஸ்கிருத மொழியைச் சார்ந்ததாயிருப்பதைக் குமாரதுங்க வெறுத்தார். இதனால் இம்மொழி அதன் எளிமையையும் நெகிழும் தன்மையையும் இழந்து விட்டதாகக் கருதினார். 'மிச்ரசிங்கள' எனப்படும் கலப்புச் சிங்களச் சொற்களை விடுத்து கலப்பற்ற தனிச் சிங்களச்

சொற்களைப் பயன்படுத்தும்படி கூறினார். இதற்கெனவே ஹெல ஹவுல எனும் இயக்கத்தை உருவாக்கியதுடன் 'சுபஸ' என்னும் சஞ்சிகையைத் தொடக்கி அதன் மூலம் இந்தக் கொள்கையையும் பரப்பினார்.

மொழிபற்றிய விதிகளை உயர்வகுப்பு மாணவர்களைக் காட்டிலும் ஆரம்பப்பாடசாலை மாணவர்களே முதலில் அறிந்து கொள்வது அவசியமெனக் கருதி "அக்ஷரசிக் ஷாவ" "சிக்ஷாவதாரய" "சிக்ஷாமார்கய" "கியவன நுவண" எனும் நூல்களை மாணவசமுதாயத்துக்கெனவே வெளியிட்டார். சிங்கள இலக்கணம் குமாரதுங்கவின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. சிங்கள வினைச்சொல் பற்றி 'க்ரியாவிவரணய' என்னும் நூலில் ஆராய்ந்துள்ளார். சிங்கள இலக்கணத்தில் எதிர்கால வினைச் சொல் உருவம் இல்லாமைபற்றி இவர் நீண்டகாலமாக ஆராய்ந்து வந்தார். நாளதுவரை சிங்கள இலக்கியத்தில் காணக்கூடியதாயிருந்த சகல இலக்கண விதிகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து 'வியாகரண விவரண' என்னும் நூலை வெளியிட்டார்.

பழைய சிங்கள நூல்களுக்கு உரையெழுதி அம்மொழி இலக்கியத்துக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியவர் குமாரதுங்க. கவிசிலுமினவுக்கு இவர் எழுதிய உரை மிகவும் பிரபலம் வாய்ந்ததாகப் போற்றப்படுகிறது. குமாரதுங்க சிறந்த விமர்சகராகவும் திகழ்ந்தார். 'புராணமீத்யேவ நசாதுசர்வம்' (பழையவை என்ற காரணத்தால் மாத்திரம் அவையெல்லாம் நல்லவை அல்ல) எனக் காளிதாச மகாகவி கூறியதுபோல பழைமையை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள இவர் முன்வரவில்லை. இவர் பழைய நூல்களில் குற்றங்கண்டு கடிந்ததுண்டு. காவியசேகரத்தையும் சித்தச்சங்கராவையும் மட்டுமன்றி திரிபிடகத்தையும் கண்டனஞ் செய்ய இவர் பின்நிற்கவில்லை.

குமாரதுங்க முனிதாச சிறந்த கவிஞர். குழந்தைகளுக்காக இவர் எழுதிய கவிதைகள் பிரசித்திபெற்றவை. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரைப் போலவே இவரும் குழந்தைகளின் மனதைக் கவரக் கூடிய பொருள்களையெல்லாம் தமது கவிதைக்கு பாத்திரமாக்கினார். இவ்விரு கவிஞர்களின் பாடல்களும் பாடிப்பாடிக் களிப்படைய கூடியவை. கவிதை எழுதுவது எங்ஙனம் என்பதை 'விரித்வகிய' (විරිත්වකිය) என்னும் நூலில் இவர் விவரிக்கிறார்.

சிங்கள மொழியில் குழந்தை இலக்கிய கர்த்தாக்களில் மூன்னணியில் வைத்து எண்ணத்தக்கவர் குமாரதுங்க. இவர் எழுதிய ஹத்பன, ஹீன்சரய, மகுல்காம, என்னும் மூன்று கதைகளும் சிறுவரைமட்டுமன்றி பெரியவர்களையும் சுவரத்தக்கவை. சிறுவர் இலக்கியம்பற்றி தவறான அபிப்பிராயமொன்று நிலவிவருகின்றது சிறுவர்களுக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டதும் பெரியவர்களின் ரசனைக்குட்படாததுமான அனுபவங்களைக் கொண்டே குழந்தைகளுக்கான நூல்கள் எழுதப்பட வேண்டுமென சிலர்கருதுவர். ஆனால் இது முற்றிலும் ஏற்புடையதன்று. சிறந்த குழந்தை இலக்கியங்கள் பெரியவர்களை மகிழ்விக்காது என்று கூறுவதற்கில்லை. உலக இலக்கியப் பரப்பில் பெரும் புகழடைந்துள்ள லூயிஸ் கரோலின் 'அதிசய உலகத்தில் அலிசின் துணிகரச் செயல்கள்' (Alice's Adventures in Wonderland) மாக்குவைனின் ஹக்கிள்பெரி பின் (Huckleberry Finn.) ஹான்ஸ் அண்டசனின் கதைகள் பெரியவர்கள் மத்தியிலும் பிரபலமடைந்துள்ளன. இந்த நூல்களில் அடங்கிக் கிடக்கும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை விமர்சகர்கள் பல பட விவரித்துள்ளார்கள். தேவதைக் கதைகள், இலியட், இராமாயணம் முதலிய கதைகள், ஹர்கியூலிஸ் விஜயன் முதலிய வீரர்களின் கதைகள், இங்கிலாந்தில் ரொபின் ஹூட் ஆஸ்திரேலியாவில் நெட்கெலி, அமெரிக்காவில் டனியல் பூன், இலங்கையில் சரதியல், முதலிய சமுதாய விரோதிகளாயிருந்த ஆனால் உயர்ந்த மனித குணம் படைத்த கள்வர்பற்றிய கதைகள்; அலெக்சாண்டர்; அசோகன் துட்டகைமுனு முதலிய மன்னர்களைப்பற்றியெழுந்த சரித்திரக்கதைகள், மார்டின் விக்கிரம சிங்காவின் 'மடொல்துவ' கதையில் வரும் உபாலி முதலிய குழந்தை வீரர்களின் சரிதங்கள் என்பவையெல்லாம் குழந்தை இலக்கியத்தில் நிகரற்று விளங்குவன. பெரியவர்களும் இவற்றை விரும்பிப்படிப்பதும் உண்மையே.

குழந்தைகளுக்காக எழுதப்பட்ட நூல்களைப் பெரியவர்களின் நூல்களிலிருந்து பிரித்து விடுதலும் சாத்தியமன்று. தனக்குகந்த புத்தகத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் திறமை குழந்தைக்கு உண்டு. பெரியவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட நூல்கள் சில சிறுவரைக் கவர்ந்ததுண்டு. இரட்சனீய யாத்திரிகம் (Pilgrim's Progress) கலிவரின் யாத்திரைகள் (Gulliver's Travels) என்பவை குழந்தைகளுக்காக

எழுதப்பட்டவை அல்ல. முக்கியமாக கலிவரின் யாத் திரை மனித குலத்தையே கிண்டல் செய்வதாக எழுதப் பட்டுள்ளது. ஆனால் குழந்தைகள் இந்நூலைத் தமதாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். எழுத்தாளர்கள் கதைகளில் கையாளும் உடனிலைச் சிலேடையையோ, மறைபொருளையோ, தொடர் உருவகங்களையோ குழந்தைகள் அறியார், தெளிவற்ற நீரோடையின் அடியில் உறங்கும் மணல் திட்டை அவர்கள் கவனிக்கமாட்டார்கள். மேலே சலசலத்தோடும் நீர் அலைகளின் ஓசையும் அழகும் மட்டுமே அவர்களைக் கவரும்.

முனிதாச குமாரதுங்காவின் ஹீன் சரய, மகுல் காம என்னும் இரண்டு கதைகளும் வனவிலங்குகளைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டவை. 'ஹுத்பண' பரமார்த்த குருவும் சீடர்களும் கதையை நினைவூட்டுவாத உள்ளது. ஆதிகாலத்திலிருந்தே மனிதனுக்கும் மிருகங்களுக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துவந்தது. ஆகையினால் வனவிலங்குகளை வைத்து கதை எழுதுவது வழக்கமாயிற்று. இந்தியாவிலும் கிரேக்க நாட்டிலும் இக்கதைகள் ஏராளம். அந்நியர் ஆட்சியில் நாடு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் குமாரதுங்க. இயல்பாகவே அடக்கப்பட்ட அடிமைச் சமுதாயத்தில் அங்கதச் சுவைமிக்க இலக்கியங்கள் தோன்றும்.

குமாரதுங்க முனிதாசவின் மகுல்காம என்னும் நூலில் நரிகளும் கோழிகளும் கலந்துறவாடுகின்றன. நரிகள் தந்திரத்தில் பெயர்பெற்றவை. தக்கபாதுகாப்புடன் ஒரு கமக்காரன் வீட்டில் வளர்ந்து வரும் கோழிக்கூட்டத்தை கவர்ந்து செல்வதற்கு நரிகள் ஒரு தந்திரம் செய்தன. கோழிகளுடன் உறவாடி கோழிக் குலத்தில் தாம் திருமணஞ் செய்யவிரும்புவதாகக் காட்டி கோழிகளை வஞ்சித்து காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. கோழிகள் செய்த புண்ணியத்தால் அவை தப்பிவிடுகின்றன. நரிகள் தோற்றோடும்படியாகிவிட்டது. கதை சிறுவர்களுக்காக எழுதப்பட்டதேயானாலும், மனிதருடைய குணங்களை மிருகங்களில் ஏற்றி சமுதாயத்தைக் கிண்டல் செய்யும் பான்மையில் அங்கதச் சுவை ததும்ப எழுதியுள்ளார் ஆசிரியர். அடக்கப்பட்ட அடிமைச் சமுதாயத்தில் உருவாகும் கலைகளிலெல்லாம் அங்கதச் சுவை நிறைந்திருப்பது ஒரு பொது மரபு. பிற்காலச் சிங்களக் கலைகளில் இத்தன்மை நின்று நிலவுவதைக் காணலாம். அந்நியர்

இந்நாட்டை ஆண்டகாலத்தில் அவர்களது நடையுடைபாவனைகளை நம்மவர்களும் பின்பற்றத் தலைப்பட்டனர். கிராமங்களை விட நகரங்களிலேயே இப் பண்பு மலிந்து காணப்பட்டது. நகரத்தில் நாளுக்கு நாள் மாறிவரும் சிகையலங்காரங்கள் உடையலங்காரங்கள் எல்லாம் கிராமத்தை எட்டு முன் அவற்றை கவிதைகளாக்கி கிராமமக்களிடையே பரப்பும் கவிஞர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களை 'கவி கொல்காரயோ' எனச் சிங்கள மொழியில் அழைப்பர். இந்தக் கவிதைகள் நகைச்சுவை மிக்கவை. நவீன உலகின் நன்மைகளை நயந்தும் தீமைகளை இகழ்ந்தும் இவர்கள் படைக்கும் கவிதைகள் இலக்கியச் சுவையும் சமுதாயச் சீர்திருத்த நோக்கமுமுடையவை. இந்நாட்டு நடனங்களில் 'கோலம்' என்றொரு வகையுண்டு. அந்நியரையும், சமூகத்தைச் பலவகையில் சூறையாடுவோரையும் பரிசுசிப்பதே இந்நடனத்தின் நோக்கம். இலங்கையில் அந்நியரின் ஆட்சி மேலோங்கியிருந்த சமயத்தில் அன்னரின் பழக்கவழக்கங்களை சுதேசிகள் பரிசுசித்து மகிழ்ந்தனர். அந்தப்பரிசுசிப்பின் கலையருவே கோலம் என்ற சிங்கள நடனம்.

ஹர்பண என்பது மூட நம்பிக்கைகளில் ஆழ்ந்து சுயபுத்தியை இழந்த ஒருவனைப்பற்றியது.

“ சாத்திரங்கள் ஒன்றுங் காணா—பொய்ச் சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தையை நம்பி அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் இவர் அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே.....”

என்று பாரதியார் பகன்ற கவிதையடிகள்

இக் கதை முழுவதிலும் தொனிக்கின்றன. ஷேக்ஸ்பியர் சமுதாய மூடவழக்குகளை ஜூலியர் சீசரில் சாடுவதுபோல குமாரதுங்கவும் இந்நூலிற் கிண்டல் செய்கிறார். சின்னச் சாமி பணக்காரத் தம்பதியரின் ஒரே மகன். சாப்பாட்டு ராமன். ஒரு நாள் கிணற்றடியில் நீராடிக் கொண்டிருக்கும் போது அவ்வழியே சென்ற சாமியார் தலையும் காலும் ஒரே நேரத்தில் குளிர்ந்தால் இறந்து விடுவதாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை நம்பி ஏழு தடவை செத்து, சந்தர்ப்ப வசத்தால் பிழைத்து விடுகிறான். ஈற்றில் அவனுடைய மனைவியின் தந்திரத்தால் சின்னச்சாமி, சாமியாரின் வாக்கை மறந்துவிடுகிறான். ஏழு அவதாரம்

பூரணமாகிறது. சின்னச்சாமி அச்சத்திலிருந்து விடுபட்டு ஆற்றிவுடைய மனிதனாகிறான். இவ்வாறு சமுதாயம் தன் மூடநம்பிக்கைகளிருந்து விடுபடும்போது முத்தியடைகிறது என்னும் கருத்தை ஆசிரியர் முரண் நவீர்சி உத்தியைக் கையாண்டு சமுதாயத்தைக்குத்தாமல் குத்திக் கிண்டல் செய்கிறார். இக்கதை ஆங்கில இலக்கணப்படி அமையும் எட்டு வகை முரண்நவீர்சிகளில் Dramatic Irony எனப்படும் நாடகமுரண் நவீர்சியின் பாற்படும். நாடக முரண் நவீர்சி என்பது குறிப்பிட்ட பாத்திரம் எதிர் பார்த்திருந்ததற்கும் உண்மையில் நடந்ததற்கும் இடையே ஏற்படும் வித்தியாசத்தின் மூலம் வாசகரின் மனதில் கதை பற்றிய அபிப்பிராயத்தைத் தீவிரப்படுத்தலாகும். இவ்வாறு அடிமைத் தனையிலும், பழைய மூட வழக்குகளிலும் கட்டுப்பட்டிருந்த ஒரு சமுதாயத்தின் விடுதலையை அவாவி நிற்கும் குமாரதுங்காவின் உளப்பாங்கே இக்கதையில் வெளிப்படுகிறது.

சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது. கடுகு சிறிதானாலும் காரம் பெரிது என்ற பழமொழிகள் நம்நாட்டில் சர்வசாதாரணமாக வழங்கி வருகின்றன. 'ஹின்சரய' என்னும் கதை இப்பழமொழிகளை விளக்குவனவாக உள்ளது. ஹின்சரய கதையில் மிருகங்களே கதாபாத்திரங்களாக வருகின்றன. சின்னஞ்சிறிய பிராணியான ஓணன் காட்டு ராஜாவான யானையுடன் பகைமை கொள்ளுகிறது. தந்திரசாலியான நரி இவர்களிடையே புகுந்து ஓணனின் துணையுடன் பெருஞ்சாகசலங்களைப் புரிகிறது. ஓணன் யானையின் தும்பிக்கைக்குள் நுழைவதும், இதனால் யானைக்கு ஜலதோஷம் பிடித்து அல்லற்படுவதும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நரித்தேவர் கமக்காரனொருவனுடன் உறவு கொண்டு அவனுடைய ஆட்டுக்குட்டிகளை அபகரிக்க, யானைத்தந்தம் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவதாக ஆடும் கபட நாடகமும் எல்லாம் படிப்போரை வினோதத்தில் ஆழ்த்தி சிந்திக்க வைக்கின்றன. திருவாளர் நரித்தேவர் பண்டைய நாட்தொட்டு கதைகளில் வரும் ஒரு வேஷதாரி. இந்தக் கதை முழுவதும்

நரியின் சூழ்ச்சிகளிறறூன் பின்னப்பட்டுள்ளது. இது பஞ்சதந்திரக் கதைகளைப் பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது. சமுதாயத்தில் வலியார் மெலியாரை அடக்கி யாண்ட கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த ஆசிரியருக்கு மெலியார் மிடுக்கைப் பற்றிப் பேசுவதில் ஒரு ஆத்மதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதுமட்டுமல்ல, இக்கதை அது எழுதப்பட்ட காலத்தின் அரசியல் அரங்கைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக உள்ளது. வலிமையின் பிரதிநிதியான யானை ராஜாவின் வல்லமையும் மெலியார் பிரதிநிதியான ஓணன் மிடுக்கையும் விளக்கும் கதைப் பொருள் நரியின் இராஜதந்திரத் திறவுகோல் மூலம் பூட்டவிழ்க்கப்படுமாற்றை உற்று நோக்கும் போது சூரியன் அஸ்தமியாத பரந்த பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தில் சின்னஞ் சிறு தீவான இலங்கையின் முக்கியத்துவம் இலை மறைகாயாக வெளிப்படுகின்றது. அவ்வத்திவாரத்தின் மேல் பிரபல்ய அரசியற் கோட்பாடான பலவந்தக் கோட்பாடும் (Theory of force) பிரித்தானியரின் பிரித்தானும் கொள்கையும் (Divide and rule.) நிலை தளர்வதும் குறிப்பாகத் தெரிகிறது. முடிவில் ஆளுவோன் (ராஜா-யானை) வலிமையுடன் இராஜதந்திரமுமுடையவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற மேலை நாட்டுச் சாணக்கியர் மக்கியவலியின் (The prince-அரசகுமாரன்) அரசியற் கோட்பாடும் கதையின் ஊடே இழையோடிச் செல்கிறது. எனவே, குமாரதுங்காவை இலக்கியத்தின் மூலம் அரசியல் போதிக்கும் சாணக்கியனென்று கூடச் சொல்லலாம். ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளனின் பணி, அரசியற் பிணி நீக்கியுமாகலாம். இந்த மூன்று கதைகளும் புதியவை. எளிய நடையில் சுவைபட எழுதப்பட்டவை. இந்நாட்டுக் குழந்தைகள் மட்டுமன்றிப் பெரியோரும் வாசித்து மகிழும் பண்புடையவை.

சிங்களக் குழந்தைகளுக்குக் கிடைத்த இந்த அரிய பொக்கிஷத்தை தமிழ்க் குழந்தைகள் மத்தியிலும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டுமென என்னுள் ஒரு ஆர்வம் எழுந்தது. இந்நாட்டில் வாழும் இரு இனத்தவர்களையும் இணைக்கும் பாலமாக இந்த முயற்சி அமையுமெனவும் எண்ணினேன். தமிழ் மக்கள் சிங்கள மொழியிலுள்ள நூல்களைக்

கற்பதும் சிங்கள மக்கள் தமிழ் நூல்களை கற்பதும் நாட்டின் ஒற்றுமைக்குச் சிறந்த வழியாக அமையும். 'மகுல்காம' ஹத்பன என்னும் கதைகளை மொழிபெயர்த்ததும் எம். டி. குணசேனா பதிப்பகத்தாரிடம் அவற்றைக் காட்டிய போது அவர்கள் பெரிதும் புகழ்ந்து பாராட்டுரை வழங்கினார்கள். அத்துடன் இவற்றை நூலாக வெளியிடும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இதைத் தொடர்ந்து ஹின்சரய என்னும் நூலையும் மொழிபெயர்த்து அவர்களிடமே கொடுத்தேன். குறுகிய காலத்தில் இந் நூல்களை வெளியிட்டு உதவிய குணசேனா பதிப்பகத்தாருக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனது மொழி பெயர்ப்புகளை வாசித்து, தக்க அறிவுரைகளைத் தந்த என்னுடைய கணவருக்கும், என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். குழந்தைகளுக்கான நூலென்றாலே படங்கள்தான் எமக்கு முதலில் நினைவுவரும். சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற நல்ல படங்களை வரைந்து நூலுக்குக் அழகைக் கொடுத்த திரு. பொன்சேக அவர்களுக்கும் நன்றியுடையேன்

'கதாராமே ரம்யே சததமிஹ பாலோபி ரமதாம்' என்று விஷ்ணு சன்மன் சொன்னது போல நம் நாட்டுச் சிறுவரும் இக்கதைச் சோலையில் எப்போதும் உலாவி மகிழ்வார்களாக.

சரோஜினி தேவி அருணாசலம்

"கலா மந்திர"

கொழும்பு.

73-5-14.

மெலியார் மிடுக்கு

1. யானைகளும் நாமும் செய்த காரியம்

அன்று காற்று உக்கிரமாக வீசியது. காற்றுமட்டும் வீசினால் போதாதா? இடைக்கிடை பெருமழை வேறு பெய்தது. சூறாவளியில் அகப்பட்டுக் கொந்தளிக்கும் கடல்போல் காடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. காற்று வேகமாக வீசியபோது பெரிய மரங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதின. இதனால் முறிந்து விழுந்த மரங்கள் ஏராளம். இந்தப் பெரிய மரங்களுக்கடியில் சின்னஞ்சிறு கொடிகளும், செடிகளும் அகப்பட்டு நசுங்கி மாய்ந்து போயின. ஊர்வனவும், இரண்டு கால் பிராணிகளும், நான்கு கால் மிருகங்களும் “உலக அழிவுக்குத் தான் இந்தப் பெருமழை பெய்கிறதோ” என்று எண்ணி ஏங்கின.

பெரிய மரங்கள் முறிந்து விழுந்ததால் தன்னுடைய இருப்பிடத்துக்குப்போக முடியாமல், தன் மனைவி என்ன ஆனாளோ என்று ஏங்கியபடி மழையில் நனைந்து கொண்டிருந்த யானையார் காற்று ஓய்ந்து மழை நின்றதும் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மரங்கள் வேரோடு பெயர்ந்து விழுந்து பாதையை மூடிக்கிடந்தன. பெரிய மரங்களுக்கடியில் அகப்பட்டு நசுங்கிய சின்னஞ்சிறு கொடிகள் பாதையில் ஒரு புறத்தில் குவிந்து கிடந்தன.

விலங்கின் பலம் இருந்ததால்தான் யானையார் அன்று வீடு போய்ச் சேர முடிந்தது. அஃது ஒரு மிருகம். மிருகங்களுக்குள்ளேயும் அஃது ஒரு யானை. ஆகையினால் இழுத்துப் போடவேண்டியவற்றை இழுத்துப் போட்டும், உடைக்க வேண்டியடிவற்றை உடைத்தும், முறிக்க வேண்டியவற்றை முறித்தும் நொருக்க வேண்டியவற்றை நொருக்கியும் ஒரு வழியாக மனைவியிடம் போய்ச் சேர்ந்தது.

“உலகத்துக்கு என்ன நடந்து விட்டது” என்று பார்ப்பதற்காக மாணர் அந்தப்பக்கமாக வந்தார். தினமும் கண்டு பழகிய பழைய உலகம் போல் அன்று அவருக்கு அந்த இடம் தெரியவில்லை. உடைந்து நொருங்கி அழிந்துபோன ஓர் உலகத்தை அவர் கண்டார். நீண்டு கிளைவிட்டு வளர்ந்திருந்த கொம்புகளை மாணர் அப்படியும் இப்படியுமாக அசைத்தார். “ஐயையோ இது யாருடைய வேலை” தன்னையறியாமலே அவர் முணு முணுத்தார்.

யானையார் முறித்துப்போட்ட ஒரு மரக்கிளையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தலையாட்டிய ஓணூர், காதுகளில் மான் சொன்ன வார்த்தைகள் விழுந்தன. அவர் தலையை வேகமாக அசைக்கத் தொடங்கினார். “ஐயோ இந்த முட்டாளுக்கு இந்தச் சாதாரண விடயம் கூடப் புரிய வில்லையே” என்று சொல்வதுபோல இருந்தது அந்த அசைப்பு. பின்னர் தலையை அசைத்தபடி.

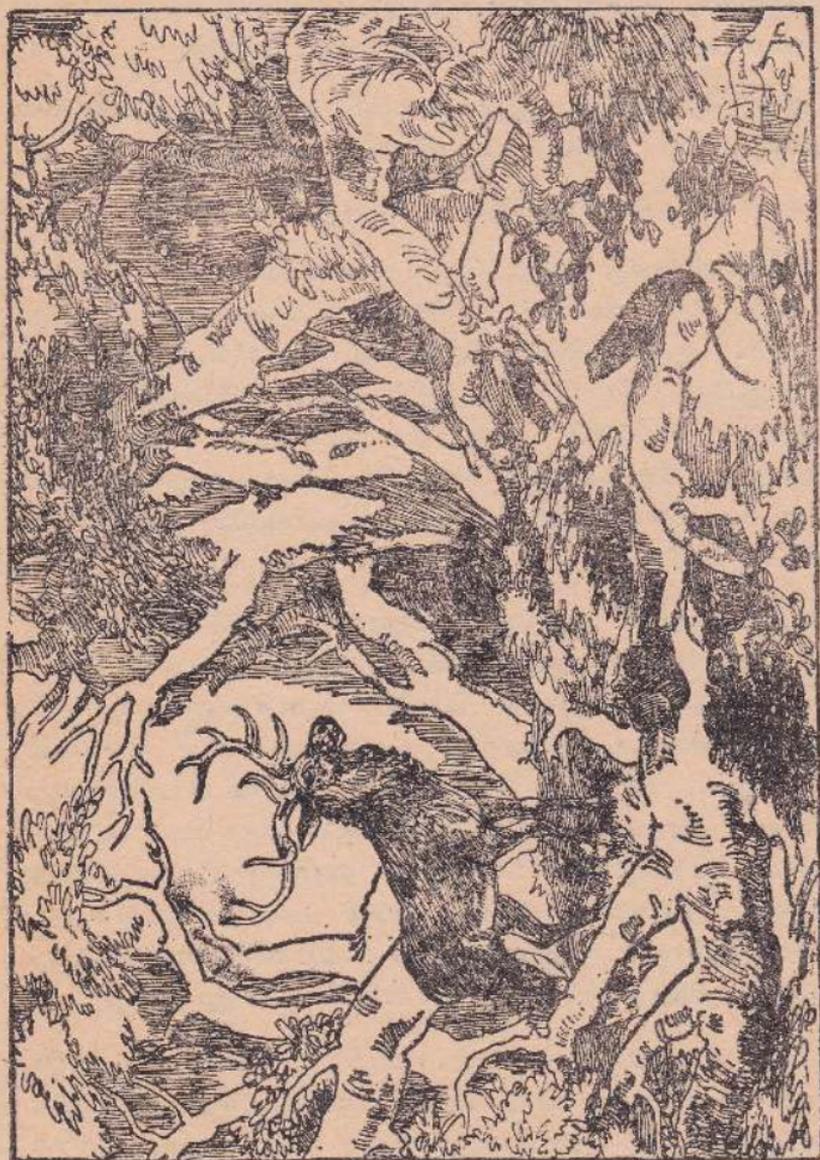
“ஏன் தெரியாதா?”

மான் இந்தக் குரலை மட்டும் தான் கேட்டது. அதற்குரியவரைக் காணவில்லை. அது நாலாபுறமும் பார்த்தது.

“ஏன் தெரியாதா?”

இரண்டாவது தடவையும் அதே குரல் கேட்டது. இந்தமுறை நேராகப் பார்த்து ஓணூனை இனங்கண்டு கொண்டது.

“ஓஹோ! நீங்களா? ஓணூரை பார்த்தீரா இந்த அநியாயத்தை. உலகம் பொடிப்பொடியாகிவிட்டதே. இது யாருடைய வேலையாக இருக்கலாம்?” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு மான் தன்னுடைய கொம்புகளின் அழகைக் காட்டுவதற்காக தலையை நிமிர்த்தி ஓணூனைப்

நேராகப் பார்த்து ஒணை இனங்கண்டு கொண்டது.

பார்த்தது. ஒணனும், மானுடைய கொம்பில் எத்தனை அடுக்குகள் இருக்கின்றன என்று கணக்கெடுப்பதுபோலத் தலையை ஆட்டி ஆட்டிப் பார்த்தது; பிறகு,

“ஏன் தெரியாதா இது யானைகளின் காரியமல்ல எங்களுடைய வேலைதான். இது?” என்றது.

மான் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தது. பிறகு,

“யானையாருக்கு இது பெரிய காரியமன்று; அவர் மிகவும் கோபக்காரர் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். ஆனால் சிறு கிளையையே முறிக்கமுடியாத சின்னஞ்சிறு பிராணியான நீர் பெரிய மரங்களை எப்படி முறித்துப் போடுவீர்? இதை நீர் நன்கறிவீர். அப்புறமெதற்கு இந்த வேடிக்கைப் பேச்சு? உண்மையைச் சொல்லி விடும். யானையார்தானே இந்த மரங்களை முறித்துப் போட்டார்?”

“யானையாரா? ஹஹ்.....ஹா.....ஐயோ! ஐயோ! நான் சாதாரண ஒணன்தான். அவர் பெரிய ஆள். நானும் உப்பி ஊதினால் பெரிய ஆளாகலாம். சரி. அதனாலென்ன உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன். விழுந்த மரங்களில் இரண்டொன்றை யானையும் தூக்கிப்போட்டது உண்மைதான். ஆனால் பெரிய வேலையெல்லாம் இந்த ஒணன் சாமி செய்த தாக்கும். நீங்கள் யானைச்சாமியின் மகாபலத்துக்குப் பயப்படுகிறீர்கள். ஆனால் ஒல்லியான என்னுடைய பலத்தை நினைத்துப் பார்க்காமல் போனது தவறு”.

மான் வாயைத்திறந்தபடி, விழி பிதுங்க, காதுகளை நேராக்கிக் கொண்டு ஆச்சரியத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒணன் இதைச் சர்வசாதாரணமாக பயமின்றிச் சொன்னபடியால் மானாருக்கு இது விடயத்தில் சந்தேகமே தோன்றவில்லை. ஆகையினால் பதிலேதும்

சொல்லாமல், தலைகுனிந்து ஒணை வணங்கி மரியாதை செய்தது. இரண்டு மூன்றடி பின்வாங்கித் திரும்பித் தன்வழியே சென்று விட்டது.

ஒணைப்பற்றிய நினைவுகளால் அதன் மனம் குழம்பிக் கிடந்தது “ஆஹா! ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே. இவ்வளவு சிறிய ஒணை.... தப்பு.... தப்பு.... அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. தலைவர் ஒணை சாமி இவ்வளவு பயங்கரமான காரியங்கள் செய்யும் போது யானைச் சாமியார் சும்மா இருப்பாரா? இதை உண்மையென்று நம்பமுடியுமா? இவ்வளவு பெரிய உடலையும், வலுவான கொம்புகளையும், உரமான குளம்புகளையும் கூர்மையான பற்களையும், உடையவர்களும், வேகமாக ஓடக்கூடியவர்களான நாங்கள் யானைச்சாமியின் அருகில் கூட நிற்க முடியாதே. இவ்வளவு மெல்லிய ஒணை சாமி செய்திருக்கும் வேலையைப் பார்த்தால் நிச்சயம் யானைச் சாமியார் வெட்கமடைந்துவிடுவார். ஐயஹோ இப்படியும் நடக்குமா? ஏன் நடக்காது? இராட்சதர்களை விட மோசமான மனிதர்கள் இந்தக்காலத்தில் தோன்றக் கூடுமானால், ஒணை தேவர் யானைத்தேவரைவிட பலமுடையவராக முடியாதா என்ன?.

இவ்வாறு சிந்தித்தபடி போய்க் கொண்டிருந்த மானுக்கு மற்றுமொரு யோசனை தோன்றியது. நான் இதை யாரிடம் சொல்வேன்? சொல்லாமலிருக்கவும் முடியாது. அப்படிச் சொல்லாமலிருந்தாலும் அந்த எண்ணம் மனதை வாட்டி வேதனை கொடுக்குமே. மனதிலுள்ள கஷ்டத்தைச் சொன்னால் அதைக் கேலி செய்யாமல், நிவாரணமார்க்கம் காட்டுவதற்கு ஒரு வரிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். எனக்கு அப்படியொருவர் கிடைப்பாரா? ஏன் இல்லை? என்னுடைய மனைவி இருக்கிறாள். நான் எந்த இரகசியத்தையும் அவளிடம் மறைத்தது கிடையாது. எனக்குக் கஷ்டம்

நேரும் போதெல்லாம் ஆறுதல் சொல்வாள். ஒரு நாளும் என்னைக் கேலி செய்தது கிடையாது. இருந்தாலும் இன்று நான் அவளுக்குச் சொல்லப்போகும் செய்தி முன்சொன்னவற்றைப் போன்றதன்று. என்னை விட ஒணுன் தேவர் கெட்டிக்காரரென்ற விஷயம் தெரியவந்ததும் அவள் என்னிடம் வைத்திருக்கும் அன்பு குறைந்துவிடுமோ? இல்லை! இல்லை அப்படி நடக்காது. யானைத் தேவர், புலித்தேவரெல்லாம் என்னைவிடக் கெட்டிக்காரர் என்பதை அவள் நன்கு அறிவாள். அதனால் என்னிடமிருந்த அன்பு குறைந்ததா இவ்லை. இந்த விஷயத்தை அவளுக்குச் சொல்வேன்.

2. வாய்ப் பந்தல்

தீவிர யோசனையில் மூழ்கியிருந்ததால் தன்னுடைய தர்மபத்தினி அருகில் வந்து நிற்பதைக்கூட மான்தேவர் அறியவில்லை. தன்னுடைய கணவனின் இந்தப் புதிய போக்கைக் கண்டு, ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து நின்றாள். மான் தேவி கணவனுடைய கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை ஈற்றில் பொறுமையை இழந்த மான்தேவி “இன்று உங்களுக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? என்று கேட்டாள்.”

மான்தேவர் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டார். உள்ளத்தில் எத்தனை பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் மனைவியின் குரல்கேட்டதும், அவருக்கு நினைவு திரும்பியதோடு வெட்கமுமுண்டாயிற்றது.

இல்லை.....வந்து.....நான் மகத்தான சம்பவமொன்றைப் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். அதை வர்ணிக்க வார்த்தைகளேயில்லை. அதைப்பார்த்த பிறகு என்னுடைய கண்பார்வையே மங்கிவிட்டதென்றால் பார்த்துக் கொள்ளேன்.

“அப்படி என்ன மகத்தான சம்பவம் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் கேட்போம்”.

இப்படியொரு சந்தர்ப்பத்தில் பெண்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நேரடியாக தடுமாற்றமில்லாமல் பதில் கூறாமலிருப்பது ஆண்கள் செய்யக்கூடிய பெரிய முட்டாள் தனங்களில் ஒன்று என்பதை மான்தேவர் நன்கறிந்திருந்தார். ஆகையினால் கடகடவென்று நடந்த கதையனைத்தையும் சொன்னார்.

“ஆச்சரியமாக இல்லையா? ஓணான் தப்பு....தப்பு தலைவர் ஓணான் தேவர் அவர்கள் யானைத் தேவரினால் செய்ய முடியாத காரியத்தைக் கூடத் தான் செய்து முடிப்பாராம்.”

“ஏன் முடியாது. மூன்று நூல் அளவு பருமனுடைய சள்ளியின் மேல் யானைத்தேவர் போவாரா? ஒன்றரை அங்குல அகலமுள்ள ஓட்டைக்குள் யானைத்தேவர் நுழைவாரா? உன்னுடைய கொம்புகளின் மேல் அவர் ஏறி இருப்பாரா? யானைத் தேவரால் செய்ய முடியாத இது போன்ற ஆயிரக்கணக்கான செயல்களை, ஓணான் தேவர், தயக்கமின்றிச் செய்துமுடிப்பார். யானைத்தேவர் முறித்துப்போடும் பெரிய மரங்களைவிட, எத்தனையோ மடங்கு பெரிய விருட்சங்களையெல்லாம் ஓணான் தேவர் முறித்துப் போடுவாராம்”. மான் தேவி காடே பிரகாசிக்கும்படி சிரித்தாள்.

“அதுசரி இதையெல்லாம் உங்களுக்குச் சொன்னவர் யார்?”

“ஓணான் தேவர் தான் சொன்னார்.”

“நீங்களும் அதையெல்லாம் உண்மையென்று நம்பி வந்திருக்கிறீர்கள். அதனால்தானே அந்த ஓணானை தலைவர் தேவர், சாமி என்றெல்லாம் புகழுகிறீர்கள். ஐயோ. இந்த ஆண்களின் முட்டாள் தனத்தை என்னென்பது.”

“சந்திரி அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே: தன்னுடைய விரதீரப்பராக்கிரமங்களை சந்தேகமோ பயமோ இன்றி முகத்துக்கு முகம் நின்று சொல்லும் போது அதை ஏற்காமலிருப்பதெங்ஙனம்? பைத்தியக்காரனின் புளுகைக் கூட மனிதர்கள் கேட்கிறார்களென்றால்; சித்தசுவாதீனத் தோடிருக்கும் ஓணுந்தேவர் சொன்னவற்றை ஒரு மான் கேட்பதில் என்ன தவறு?”

“மனிதர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்றால் நாமும் அதைச் செய்யவேண்டுமென்று எந்தப் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது? எங்களுக்குக் கண் இல்லையா? காதுகளில்லையா? நாங்கள் கண்ணாற் கண்டு, காதாரக்கேட்டு’ உண்மையென்று நமக்குப் புலப்படும் விடயங்களைமட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வளவு பெரிய பொய்யை உண்மையென்று நம்பி வந்திருக்கிறீர்களே.”

“மரங்களெல்லாம் முறித்துப்போடப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வருகிறேன்.”

“ஓணுன் மரங்களை முறிப்பதை நீங்கள் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லை”

“அப்படியானால் அந்த மரங்களை ஓணுன் தேவர் முறித்தாரா அல்லது யானைத்தேவர்தான் பெயர்த்தாரா என்று எப்படி அறிவீர்கள். எனக்கு இப்பொழுது எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. முறித்துப்போட்டிருந்த மரங்களைக் கண்டதும் உங்களுக்கு பயமுண்டாயிருக்கிறது. அதனால் தான் தலைவர் ஓணுன் தேவர் என்று சொல்லத் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். பயமேற்பட்டால் ‘தலைவர்’ என்ற வார்த்தையை இரண்டு கால் கூட்டாளிகள் உங்களைவிட

சாமர்த்தியமாகப் உபயோகிப்பார்கள். அதனாலென்ன மற்றவர்களின் பொய் புழுகுகளெல்லாம் நமக்கெதற்கு? எங்கள் அன்புக்குப்பங்கம் ஏற்படாதவாறு நாங்கள் உண்டு, குடித்துச் சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழிப்போம்.”

இதைக்கேட்ட மான்தேவர் அறுதலடைந்தார். நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். மனதிலிருந்த பாரமெல்லாம் நீங்கி விட்டது. மான் தேவி மெதுவாகக் காட்டின் மற்றப்பக்கத்துக்கு நழுவிவிட்டாள்.

மான்தேவி காரணமின்றி அங்கே போகவில்லை, அவளுடைய மனதில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியிருந்தது. அவளும் யானைத்தேவியும் இணைபிரியா சிநேகிதிகள். அவகாசம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மான்தேவி, யானைத்தேவியைச் சந்திக்கச் செல்வதுண்டு. இருவரும் நீண்டநேரம் குடும்ப விவகாரங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். உலகத்தில் நடக்கும் காரியங்களைப்பற்றிக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வார்கள்.

அன்றும் மான் தேவி யானைத்தேவியைத் தேடித்தான் புறப்பட்டாள். யானைத்தேவி அவளை அன்போடு வரவேற்றாள். தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த மரக்கிளையை அவள் பக்கமாக நகர்த்தினாள். மான் தேவிக்கு பசியில்லாவிட்டாலும் அன்போடு கொடுத்த மரக்கிளையில் இரண்டு மூன்று இலைகளைக் கொய்து வாயில் போட்டு மென்றாள்.

“மான் தேவியாரே! ஏன் இவ்வளவு நாளும் இங்கே வரவில்லை?”

“வருவதற்கு நேரம் கிடைக்கவில்லையம்மா. எனக்கும் உங்களைக் காணாமல் வருத்தம் தான்; சுகசேஷமங்க ளெல்லாம் எப்படி?”

“எல்லாம் வழமைபோல் நடக்கிறது. நீங்கள் சுகமாக இருக்கிறீர்களா?”

“அதிலொன்றும் குறைவில்லை”

“வேறு விசேஷங்கள் ஏதாவது உண்டா?”

“ஏன் இல்லை. நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா? இதுதான் கடைசியாகக் கிடைத்த புதுமையான செய்தி; கேளுங்கள். இப்பொழுது யானைத் தேவரைவிட பெரியவரொருவர் இங்கே இருக்கிறாராமே.”

“என்ன எங்கள் தலைவரை விடவா!”

“ஆமாம்”

இதைக்கேட்ட யானைத் தேவியின் உள்ளம் ஒரு கணம் அதிர்ந்தது. உடனே தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு அவள் மெதுவாகச் சிரித்தாள். “அது யார்”?

“ஏன் தெரியாதா ஒணன் தேவர் தான்.”

“ஒணன் மட்டும்தானா எங்கள் தலைவரைவிடப் பெரியது? கட்டெறும்பு, முசுறு, பாலெறும்பு எல்லாம் இருக்கிறதே.”

“இல்லையம்மா நான் இதை வேடிக்கைக்குச் சொல்ல வில்லை. என்னுடைய கணவரிடம் ஒணன் தேவர் சொன்னதைத்தான் உங்களிடம் கூறினேன்.”

“ஒணன் தேவர் என்ன சொன்னார்?”

“அந்தப் பெரியமரங்களையெல்லாம் ஒணுந்தேவர் தானும் முறித்துப்போட்டார். எங்கள் தலைவர் யானைத்தேவர் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தாராம்.”

“அது சரி இந்தக் கதையை உன் கணவர் உண்மையென்று நம்பிவிட்டாரா?”

“நம்பிவிட்டார் என்று கேட்கிறீர்கள். அவர் ரொம்பப் பயந்துவிட்டார். இப்பொழுது அவர் ஒணுந்தேவரை, ‘தலைவர்’ என்றல்லவா அழைக்கிறார். யானைத் தேவி மீண்டும் சிரித்தாள்.

“ஐயோ பாவம் மான்தேவர்! அப்புறம் என்ன நடந்தது. எனக்கு முழுக்கதையையும் கேட்கவேண்டும் போலிருக்கிறது.”

“என்னுடைய கணவர் இதைச் சொன்னபோது நான் கூடச்சிரித்தேன். உங்களுக்கு இதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அதனால்தான் இங்கே வந்தேன். பாருங்கள் அம்மா இந்த ஆண்கள் இவ்வளவு முட்டாள்களா?”

“அப்படிச் சொல்லாதே மான்தேவி, ஆண்கள் மட்டுமல்ல பெண்களும் முட்டாள்கள்தான். தங்களிடம் அன்பு கொண்ட ஆண்களோடு பேசும்போது பெண்கள் பெரிய அறிவாளிகளைப்போலக் காட்டிக் கொள்வார்கள். மற்றவரோடு பேசும்போதுதான் பெண்களின் முட்டாள்தனம் வெளிப்படும். அது சரி. உருவத்தில் சின்னஞ்சிறுசுகளாக இருப்பவை வாய்ச் சாலத்தால் பெரியவர்களாகும் தோரணையைப் பார்த்தாயா?”

“அதுதானே பார்த்தீர்களா தேவி”

“எல்லோருக்கும் இந்தக் குணம் உண்டு. இரண்டு கால் நண்பர்களிடம் இது தாராளமாகக் காணப்படுகிறது. தெரிந்தவர்களைப்பற்றிய குறைகளை முட்டாள்களிடம்

கூறுவதால் தங்களுடைய புகழ் உலகெல்லாம் பரவும் என்று நினைக்கும் மூடர்களும் இருக்கிறார்கள்.”

“ஆமாம் நீங்கள் சொல்வது ரொம்பச்சரி.”

எதுவாயிருந்தாலும் எங்கள் தலைவருக்கு இதைச் சொல்ல வேண்டும்.

“ஐயோ நான் சொன்னேன் என்றும்பட்டும் சொல்லி விடாதீர்கள்.”

“அப்படியெல்லாம் செய்வேனா! எனக்குத் தெரியும் இதை எப்படி சொல்ல வேண்டுமென்று. மான் தேவியார் இதையிட்டு அஞ்சவேண்டியதில்லை. சரி புறப்படுகிறுப் போல இருக்கு.”

“ஆமாம் சூரியனும் அஸ்தமித்துவிட்டது, சீக்கிரம் போனால் நல்லது.”

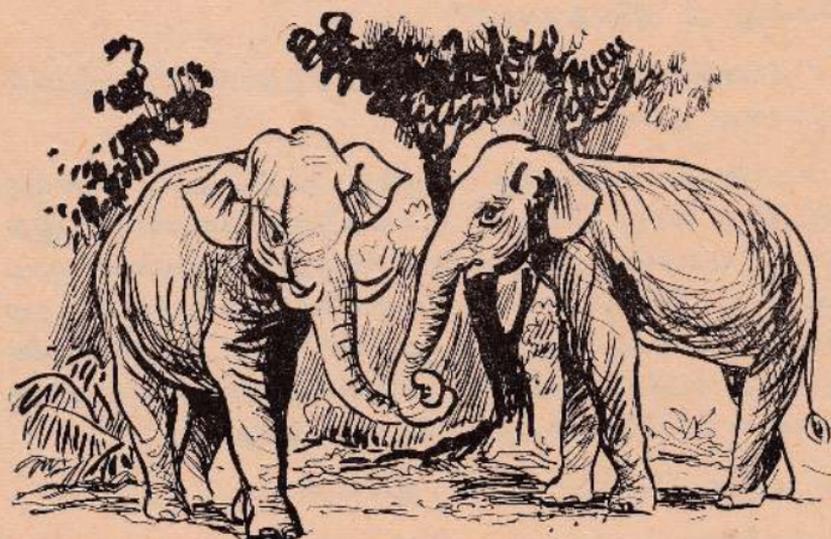
3. யானையின் கோபம்

மறுநாள் யானைத்தேவி மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தாள். என்றுமில்லாதபடி தன் கணவனிடம் அன்புமாரி பொழிந்தாள். யானைத் தேவரின் தும்பிக்கையை தன்னுடைய தும்பிக்கையால் வளைத்துப் பிடித்தாள். மறுகணம் தன்னுடைய உடம்பை கணவனின் உடம்போடு தேய்த்தாள். பிறகு அதன் பக்கத்தில் தலையைவைத்து அதைத் தள்ளினாள். யானைத்தேவர் சிறிது சிறிதாக வாயில் போட்டு மென்று கொண்டிருந்த மரக்கிளையைப் பறித்து மீண்டும் அதை அவர் வாயிலேயே திணித்தாள். யானைத்தேவர் ஆச்சரியத்தோடு தன் மனைவியின் அன்புத் தொல்லைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டார்.

கடைசியாக யானைத்தேவி பேசத் தொடங்கிவிட்டாள். இவ்வளவு நேரமும் நடந்த காரியங்களெல்லாம் இந்தப் பேச்சுக்குப் பூர்வாங்க ஏற்பாடாக இருந்தன. அறிவாளிகளான பெண்கள் தங்கள் கணவன்மாருக்கு புதினம் ஏதாவது சொல்வதானால் முதலில் அன்பு மழையில் அவர்

களை நீராட்டி; அவர்களின் மனதைத் தம்பக்கம் ஈர்த்து விடுவார்கள். அதன் பின்னர்தான் விடயத்தைச் சிறிது சிறிதாகச் சொல்லுவார்கள்.

இப்படிச் செய்வதால் கணவன், மனைவி சொல்லும் செய்திகளை, அமைதியாக இருந்துகேட்பான். கோபங்கொள்ள மாட்டான். யானைத்தேவிக்குக் கைவந்த உபாயம் இது.

“நேற்று காற்றும் மழையும் அப்பப்பா ரொம்ப மோசம். நீங்கள் அருகிலில்லாததால் நான் பயந்து விட்டேன்.” இவ்வாறு யானைத்தேவி பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

நானுந்தான் பயந்துவிட்டேன். ஏன் பயந்தேன் தெரியுமா? வேறொன்றும்ல்ல, நீ என்னருகிலில்லாததால் தான் நான் அஞ்சினேன். அந்தப்பக்கம் ஒரு மரம் விழும் இந்தப்பக்கம் மற்றொன்றுவிழும். இரண்டுக்கும் மேல்

இன்னொரு மரம் முறிந்து விழும். உண்மையைச் சொல்வதானால்; அந்த இடத்துக்கு ஒரு யானை வந்திருந்தால் கூட அதன் எலும்புகளே மிஞ்சியிரா. அதனால்தான் காற்று ஓயும்வரை நின்றேன்.

“ஓஹோ! அப்படியானால் அந்த மரங்களெல்லாம் காற்றுக்கு முறிந்து விழுந்தனவா?”

“ஆமாம். ஏன் கேட்கிறாய்? எப்படி விழுந்திருக்குமென்று நீ நினைத்தாய்?”

“நீங்கள்தான் அந்த மரங்களை முறித்துப்போட்டிருப்பீர்கள் என்று நான் நினைத்தேன்.”

“மரங்கள் காற்றுக்கு விழுந்து முறிந்தன. எனக்கு வீட்டுக்கு வரமுடியாமல் போனதற்குக் காரணமே இதுதான். மரங்கள் தாறுமாறாக விழுந்து பாதையை மூடிவிட்டன. சில இடங்களில் நானாகவே பாதையில் விழுந்து கிடந்த மரங்களை இழுத்து ஒதுக்கினேன். மரக்கிளைகளை முறித்து வழியமைத்தேன். உன்னிடம் வந்து சேருவதற்கு நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா?”

“ஓணை தேவர் அங்கே நின்றாரா?”

இல்லையே நான் காணவில்லை. ஓணைப்பற்றி அந்த நேரத்தில் யார் நினைக்கிறார்கள். என்னுடைய எண்ணமெல்லாம் உன்னிடமல்லவா இருந்தது. எப்பாடுபட்டாவது உன்னை வந்தடைந்திடவேண்டுமென்று ஆசைமிகுதியால், உயிரைப் பணயம் வைத்து முயற்சி பண்ணினேன்.”

இதைக் கேட்ட யானைத்தேவி புன்முறுவல் பூத்தாள். யானைத்தேவர் இதைக் கண்டுவிட்டு.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்றார்.

“இல்லை சும்மாதான்.”

“இல்லை....இல்லை....பொய்சொல்லி மழுப்பாதே இதில் ஏதோ ஒரு இரகசியம் இருக்கிறது. உன்னிடம் அன்புடையவனுக்கு அதை மறைப்பது நல்லதல்ல. ஏன் இந்தச் சிரிப்பு?”

“சே.....சே.....இதில் இரகசியமொன்றுமில்லை. எனக்கு ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது அதுதான் சிரித்தேன்.”

“அஃது என்ன விஷயம்?”

“தான், தான் மரங்களையெல்லாம் முறித்ததாகவும் நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததாகவும் ஒணன் சொல்லுகிறாரே”

யானைத்தேவர் பலத்த குரலில் சிரித்தார்.

“இதை யார் உனக்குச் சொன்னார்கள்?”

“ஒணன் தேவர்தான் சொன்னார்.”

“என்ன ஒணன் தேவர் உன்னிடம் சொன்னாரா?”

“இல்லை.....இல்லை.....ஒணன் தேவர் மான் தேவரிடம் சொன்னார். அதை நான் கேட்க நேர்ந்தது. நீங்கள் பேசாமல் நின்றீர்களாம். ஒணன் தேவர்தான் மரங்களை எல்லாவற்றையும் முறித்தாராம். மான்தேவர் ஒணன் தேவரைப்பற்றி நினைத்தாலே நடுங்குகிறார். ஒணன் தேவருக்கு தலைவர் பட்டம் வேறு கொடுத்து அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.”

இதைக்கேட்ட யானைத்தேவர் நேராக நிமிர்ந்து நின்றார். நான்கு கால்களையும் நிலத்தில் ஸ்திரமாக ஊன்றினார். தும்பிக்கைகளை அசையாமல் நேராக்கிக் கொண்டார். ஒரு கணம் இப்படியே நின்றுவிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார்.

“இந்தப் பொடிப் பயல்களின் பெருமையைப் பார்த்தாயா? மரத்திலுள்ள ஒரு கிளையைக் கூடப் பறிப்பதற்குச் சக்தியில்லை. பெரிய மரத்தைப் புரட்டினாராமே. வேடிக்கையாக இல்லையா?”.

“அதுதான் நானும் இவ்வளவு நேரமும் யோசித்துப் பார்க்கிறேன்.”

“நல்லது ஒண்ணொருக்கு நல்லபாடம் படிப்பிக்கவேண்டும். நான் இப்பொழுதே போகிறேன். அவரை இப்பொழுதே சந்திக்கிறேன். அவருக்கு என்னுடைய தும்பிக்கையால் அடிக்கலாம். அப்படிச் செய்தால் என்னுடைய தும்பிக்கை அசுத்தமாகிவிடுமே. காலால் அடித்தால் கால் கெட்டுவிடும். ஒரு ஒண்ணைக் கொன்றபழியானைக் குலம் முழுவதையும் பாதிக்குமே. ஆகையினால் அவருக்கு நான் நல்லதொரு உபதேசம் நடத்தப்போகிறேன். இந்த உலகத்தில் மட்டுமல்லாமல், மறு உலகத்திலும், இப்படிப் பொய்புரட்டு சொல்லாமலிருக்கும்படி பயமுறுத்தப்போகிறேன்.”

“ஐயோ நீங்கள் இந்தப் பேச்சுக்களையெல்லாம் ஏன் காதிற் போட்டுக்கொள்கிறீர்கள்? ஒண்ணைக் கொன்றால் மட்டும்தானா இழிவு. அதனுடைய பேச்சுக்களைக் கேட்பது அதைவிட இழிவல்லவா?”

“நீ சொல்வது ரொம்பச் சரி. ஆனால் நானும் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டு வருகிறேன். பயப்படாமல் இரு. தகராறு பண்ணிவிடாதே.”

தலைவர் யானைத்தேவர் அவர்கள் தன் மனைவியிடம் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுச் சிறிது தூரம் சென்றார். அவ்வளவுதான். அங்கே ஒரு மரக்கிளையில் ஒணந்தேவர் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டிக்கொண்டிருந்தார். யானைத்தேவர் அவரைக் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் ஒணன்

தேவரோ யானைத் தேவரைக் கண்டுவிட்டார். தான் நேற்றுச் சொன்ன அண்டப்புழு கெல்லாம் யானைத் தேவருக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்பதை அறியாததால் ஓணன் தேவர் தலையை ஆட்டி மரியாதை செலுத்தி “வணக்கம் தலைவர் அவர்களே” என்றார்.

இந்தக் குரலைக் கேட்டு யானைத்தேவர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். தன்னை இன்னும் அவர்கண்டு பிடிக்கவில்லை என்பதையறிந்த ஓணன் தேவர் தலையை நன்றாகத் தாழ்த்தி மீண்டும் மொரு தடவை உரத்த குரலில் “வணக்கம் தலைவர் அவர்களே” என்றார். இந்தத் தடவை, மரக்கொப்பொன்றின் நுனியில் தலை யாட்டி கொண்டிருந்த ஓணன் தேவரை யானைத்தேவர் கண்டார்.

இது யானைத் தேவரின் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது. தனது மனைவியின் புத்திமதிகளை மறந்தார். கோபத்தால் அவர் உடல் நடுங்கியது.

“இவ்வளவு சிறிய பிராணியா என்னைத் தாழ்வாக நினைத்துக் கொண்டது? சரி இருக்கட்டும் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இனியும் இப்படி நினைக்காமலிருப்பதற்கு அதை என் துதிகையால் சுருட்டிக் காலுக்கடியில் போட்டு நசுக்கிவிடுகிறேன்.” என்று யானைத் தேவர் ஒருமுறை நினைத்தார். ஆனால் அந்த நினைவை அடக்கிக் கொண்டு, கோபம் தீரும் நோக்கமாக பிளிறி விட்டுக் கூறினார். “நீ என்ன அவ்வளவு பெரிய வீரனா?

“தலைவர் கோபமாயிருக்கிறார் போல் தெரிகிறது. எனக்கேது வீரம். தலைவரவர்களல்லவா உண்மையான வீரன்.”

“என்னுடைய வீரப்பிரதாபங்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு நீ யாரடா?”

“தலைவரவர்கள் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. நான் ஏன் இதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும். உங்கள் வீரச் செயல்களையெல்லாம் கண்ணூரக் கண்டுவிட்டேனே.”

ஓணான் தன்னைக் கேலிசெய்வதுபோல யானைத் தேவருக்குத் தோன்றியது. ஆகவே மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் தும்பிக்கையைத் தூக்கிப் பிளிறியபடி முன்னால் பாய்ந்தார். ஓணான் தேவரிருந்த கொப்பை அப்படியே முறித்து காலடியில் போட்டுச்சிதைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் தான் யானைத்தேவர் இவ்வாறு செய்தார். ஆனால் நடந்ததென்ன? கொப்புமட்டுந்தான் கையோடு வந்தது. ஓணனை அங்கே காணவில்லை. பித்துப் பிடித்தவர் போல யானைத்தேவர் நாலாபக்கமும் ஓடிக்காட்டை அழித்தார். இருந்தும் என்ன பயன் ஓணான் தேவர் சென்றவழி தெரியவில்லை. ஈற்றில் பெரிய காரிய மொன்றைச் சாதித்துவிட்ட வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் யானைத்தேவர் தன் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

4. யானைப் பொறி

யானைத்தேவரும் அறியவில்லை. ஓணான் தேவருக்கும் தெரியாது. நரித்தேவர் ஒரு மரத்தின் பின்னால் மறைந்து நின்று, இவ்விருவரும் போட்ட சண்டையைக் கவனித்தார். யானைத் தேவர் சென்றபிறகு அவர் மறைவிலிருந்து வெளியே வந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். ஓணான் தேவரும் தன்னுடைய மறைவிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டார், இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தனர்.

“வணக்கம் ஓணான் தேவரே”

“வணக்கம் நரித்தேவரே”

“என்ன ஓணான் தேவரே எங்கள் தலைவருக்கு ஏன் இன்று இவ்வளவு கோபம்”

“ஓஹோ . . . நீங்களும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தீர்களா? எனக்கொன்றும் தெரியாது. யானைத்தேவர் அவ்வளவு பருமனானவராயும், நான் இவ்வளவு மெலியவராயும் இல்லாதிருந்தால் இன்று இருவரில் ஒருவர் முடிந்திருப்போம். தலைவரால் என்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நானே அவரைப் பிடிக்க முடியாமல் திண்டாடினேன்.”

நரித்தேவர் இதைக்கேட்டுச் சிரித்தார். “அது சரி உங்களால் அவரைப் பிடிக்கமுடியவில்லை அப்படித்தானே ஓணன் தேவரே? பிடித்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்,”

“என்ன செய்திருப்பேனா . . . யானைத் தேவர் மட்டும் என்னிடம் அகப்பட்டிருந்தால் தெரிந்திருக்கும். இப்பொழுது அதைப்பற்றி யோசித்து என்ன பயன்?”

நரித்தேவர் மீண்டும் சிரித்தார்.

“ரொம்பச்சரி ஓணன் தேவரே ரொம்பச்சரி.”

“நான் எப்பொழுதும் சரியானதைத்தான் சொல்வேன். நரித்தேவரே நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஊரில் பெரியவர்கள் இருப்பதால் சிறியவர்கள் நாட்டை விட்டு ஓட வேண்டுமா? அவர்களும் நாட்டிலிருக்கத்தான் வேண்டும். அவசரமில்லாமல் சண்டைக்கு வந்தால் பெரியவர்கள் தங்கள் நிலைமையை அறியவைக்க வேண்டும்.”

“புண்ணியவாளரே நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான். நாமிருவரும் சேர்ந்து தலைவர் யானைத்தேவருக்கு என்ன செய்யலாம். உங்களைப்போல் நூறுபேர் இருந்தால் கூட யானைத்தேவரின் ஒரு காலடிக்குப்போதாதே.”

“ஆமாம் நாங்கள் அவருடைய காலடிக்குப் போனால் அல்லவா அதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும். எனக்கு மட்டும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் இவரைப் போல் நூறு யானைகள் வந்தால் கூட சளைக்கமாட்டேன்.

“வீணே பெருமையடித்துக் கொள்ளவேண்டாம் ஒணன் தேவரே, நீர் யானைத் தேவரை என்ன செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கிறீர். அவருடைய வாலிலிருக்கும் ஒரு உரோமத்தைக் கூட அசைக்க முடியாத உமக்கு வாய்ப்பந்தல் போடமட்டும் தெரிகிறதே.”

“நரித்தேவரே, உம்மைப்போன்ற கோழைகளால்தான் இந்தப் பெரியவர்கள் உலகத்தில் பெருமையோடு திரிகிறார்கள். உடம்பு சற்றுப் பருமனாக இருந்தால் போதும் உடனே தலைவராகிவிடுவார்கள். நான் சாதாரண ஒணன் தேவர். நீரும் சாதாரண நரித்தேவர்தான். யானைத் தேவரை ‘தலைவர்’ என்று அழைத்தால் என்னையும் அவ்வாறு அழைக்கவேண்டும். தெரிந்ததா? அல்லது என்னோடு பேசவேண்டாம்.”

“சரி சரி....இப்போ அதற்கேன் இவ்வளவு கோபம். ஒணன் தலைவர், தலைவர்தலைவர்தலைவர்தலைவர் எத்தனை தடவை சொன்னேன் என்பது கூட மறந்துவிட்டது. பத்துத்தடவை போதாதென்றால் நூறு தடவை சொல்லுகிறேன். அதுவும் போதாதென்றால் ஆயிரம் முறை “தலைவர்” என்று கூறுகிறேன். கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். அதுசரி ஒணன் தலைவரே யானைத் தலைவர் அகப்பட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?”

ஒணன் தேவர் சற்றுச் சிரித்துவிட்டு தலையை ஆட்டினார்.

“என்ன செய்வேன் என்பதை நீங்களும் பார்க்கத்தானே போகிறீர்கள். அப்பொழுதுதான் இந்த ஒணன் தலைவர் யார் என்பதை அறிவீர்கள்.”

“நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்பதை இன்னும் சொல்லவில்லையே. சம்மா புழுகாமல் விடயத்தைச் சொல்லுங்கள்.”

ஓணன் தேவர் மேலும் சிரித்தார். தலையை நன்றாக ஆட்டினார்.

“நரித்தேவரே நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்வேன். மிகளிரைவில் ஒரு நாள் யானைத்தேவர், இந்த காட்டைக் கலக்கியடித்துக் குழறிக்கொண்டு ஓடாவிட்டால் என்னுடைய பெயரை மாற்றி அழையுங்கள். அப்பொழுது நான் நான் என்ன செய்தேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரிய வரும். யானைத்தேவர் பெரிய பலசாலி. அதை நான் அறிவேன். என்னுடைய மெலியார் மிடுக்கையும் அவருக்குக் காட்டத்தான் வேண்டும். நாம் இப்படி அறியாமையில் அமிழ்ந்து கிடப்பது எமது தவறல்லவா. பெரியவர்கள் தங்கள் பெருமையைக் காட்ட வந்தால் சிறியவர்களும் தமது சிறிய பலத்தைக் காட்டவேண்டும். இதை வேடிக்கையென்று நினைத்துவிடாதீர்கள். சிறியவர்களிடமும் ஏதோ ஒருவகைப்பலம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. சில சமயங்களில் பெரியவர்கள் மெலியார் மிடுக்கைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டார்கள். என்ன நரித்தேவரே நான் சொல்வது சரிதானே.”

“ஆமாம் ஆமாம் ஓணன் தேவரே சே! தப்பு..... ஓணன் தலைவரே எனக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை- நீங்கள் என்ன செய்யநினைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“செய்த பிறகு அறிந்து கொள்ளலாமே.” “எனக்கு மட்டும் அதைச் சொல்லுங்கள் உங்களுக்கு அது சாத்தியமாயிருந்தால் அதை எனக்குச் சொல்வதில் எந்தத் தவறுமில்லை. செய்ய முடியாதவர்கள்தான் சொல்லப் பயப்படுவார்கள்”

“செய்ப்பவர்கள் சொல்வதில்லை. நரித்தேவரே? அதே போல சொல்லித் திரிபவர்கள் பெரும்பாலும் செய்து முடிப்பதில்லை.

“சும்மா புழுகவேண்டாம். அறிவிலியான நீர் யானைத் தேவர் வரும் காலடி ஓசையைக் கேட்டாலே இந்தக் காட்டைவிட்டு ஓடிவிடுவீரே. நானும் உம்முடைய புழுகை நம்பிவிடுவேன் என்று நினைத்தீரா?”

ஓணன் தேவர் தலையை ஆட்டி சிரித்தார்.

“நரித்தேவர் இதை நம்பப்போகும் காலம் வெகு தொலைவில் இல்லை. என்னுடைய அறியாமை என்னோடு இருக்கட்டும். அதனால் உங்களுக்கென்ன நஷ்டமுண்டாயிற்று?”

“தவறு தவறு ஓணன் தலைவரே. உங்கள் கோபத்தைக் கிளறிவிடவல்லவா நான் இதைச் சொன்னேன். ஆனால் தலைவரவர்களுக்குக் கோபமுண்டாகவில்லை.”

“மிகவும் நல்லது. ஆனால் இதைப்போன்ற காரியங்களை கல்விகேள்விகளில் சிறந்தோருடைய அறிவுரைகளைக் கேட்டு நடத்துவது தான் சரி. அப்படி அவர்களிடம் சொல்வதால் நீங்கள் எடுக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஏதாவது பிழையிருந்தால் அதைத் தெரிந்து கொள்ளலாமல்லவா? நான் கூட யானைத் தேவருக்கு ஒரு பொறிவைக்கலா மென்றிருக்கிறேன். நாமிருவரும் சேர்ந்தால் எதையும் சாதித்து விடலாம். இப்பொழுதாவது நீங்கள் என்ன நினைத்திருக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொல்ல மாட்டீர்களா?”

“அதை வெளியே சொன்னால் நடக்காமல் போகலாம்.”

“அது எப்படி பரகசியமாகும். என்னை நீங்கள் சந்தேகிக்க வேண்டாம். இரகசியங்களைக் காப்பாற்றுவதில் நான் ரொம்பக் கெட்டிக்காரன். இரகசியம் வெளிப்பட்டால்

அது உங்கள் மூலமாகத்தான் நடைபெறும். என் மூலம் ஒருநாளும் நடக்காது. ஆகையினால் நீங்கள் சந்தேகமின்றிச் சொல்லலாம்.”

ஓணன் தேவர் மரத்திலிருந்து இறங்கிக் கீழே வந்து நரித்தேவரின் காதோரம் வாயை வைத்தார். நரித்தேவர் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டியாட்டி சமாச்சாரம் முழுவதையும் கேட்டார். அவருக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை.

“ரொம்ப நல்லது....ரொம்ப நல்லது இந்தக் காரியம் இனிதே நிறைவேறுவதாக.” என்று வாழ்த்தி ஓணன் தேவருக்கு தைரியமூட்டிவிட்டு மெளனமாக இருந்தார். தான் நினைத்திருந்ததுபோல ஓணன் தேவர் பயந்தாங்கொள்ளி யல்லரென்பதை நரித்தேவர் இப்பொழுது அறிந்துக்கொண்டார்.

“நரித்தேவரே இந்தக் காரியத்தை மட்டும் வெளியே சொல்லி விடாதீர்கள்; இந்தச் செய்தி வெளிவந்தால் எங்கள் திட்டமெல்லாம் தனிடுபொடிதான்.”

“இஃது என்ன தலைவரே? நீங்கள் இப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஏதாவதொரு உபாயத்தைக் கையாண்டு யானைத் தேவருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. தலைவரவர்கள் பயப்படவேண்டாம். உங்களுக்குத் துணையாக நான் இருக்கிறேன். இட்டம் போல் எது வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். திட்டம் வெற்றிபெறுவது நிச்சயம்.”

5. யானைத் தந்த வியாபாரம்

நரித்தேவர் நல்ல கூர்மையான புத்தியுடையவர். ஓணன் தேவருடன் பேசிவிட்டு வந்தபின்னர் அவருடைய சிந்தனை நாலாபக்கமும் சுழன்றது. அயல் கிராமத்திலிருக்கும் கமக்காரனின் ஆட்டுப்பட்டியைக் கண்டதும்

தோன்றிய எண்ணங்கள் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தன. புதிதாகப் பிறந்த ஆட்டுக் குட்டிகளைப் பார்த்து அவர் எத்தனையோ தடவை வாயூறியிருக்கிறார். உதடுகளைச் சப்புக்கொட்டியிருக்கிறார். ஆடுகள் சென்ற பின்னர் அவை இருந்த இடங்களை பலமுறை முகர்ந்து பார்த்திருக்கிறார். இருந்தும் என்ன பயன்? ஆட்டுப்பட்டிக்குப் போன பொழுதெல்லாம் அவருக்கு நீளமான கறுத்த ஆட்டுப் புளுக்கைகளைவிட வேறெதுவும் கிடைக்கவில்லை.

ஒருநாள் காட்டில் மரக்குற்றிகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்த கமக்காரனுக்குச் சினமூட்டக்கூடிய ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. யானைத்தலைவர் ஐம்பதடி தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்தார். பெரிய கருங்கல்பாறையொன்று உருளுகிறதென்றுதான் முதலில் கமக்காரன் நினைத்தான். அடுத்தகணம் அது கருங்கல் அன்று என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. வீட்டுக்கு ஓடிவிடுவோமோ என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். ஆனால் யானை தானிருக்கும் திசைக்கு வராததைக்கண்டு கமக்காரன் ஒரு மரத்தின் பின்னால் ஒளிந்து நின்றான்.

“அடேயப்பா யானை இவ்வளவு பரிய மிருகமா இவ்வளவு பெரிய யானையை நான் இதற்கு முன்னர் பார்த்ததேயில்லை. ஆஹா அதன் தந்தங்களின் நீளம் தான் என்ன! அவை எனக்குக் கிடைக்குமானால்....? அவற்றை நல்ல விலைக்கு விற்கலாம். அதைப்பற்றி நினைத்து என்ன பயன் தந்தங்கள் அங்கே நான் இங்கே அவ்வளவுதான்.”

கமக்காரன் தன்னையறியாமலே இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டான் புதருக்குப் பின்னால் மறைந்திருந்த நரித்தேவரின் காதுகளுக்கு இது நன்றாகக் கேட்டது. அவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. கமக்காரனின் ஆட்டுக்குட்டிகள் அவருடைய அகக் கண்களில் தோன்றி

மறைந்தன. யானைத்தேவரின் இரண்டு தந்தங்களைப் பெற்றுக் கொடுப்பதாக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டால் அவரிடமிருந்து ஒரு ஆட்டுக்குட்டியைச் சலபமாகப் பெற்றுவிடலாம் என்று அவர் எண்ணினார். ஆகவே புதர் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டு சற்றுத் தூரத்தில் நின்று கொண்டு இவ்வாறு பேசத் தொடங்கினார்.

“அந்த இரண்டு தந்தங்களையும் தந்தால் எனக்கென்ன தருவீர்கள்?”

கமக்காரன் திரும்பிப்பார்த்தான். நரித்தேவரைக் கண்டதும் அவனுக்குக் கிரிப்பு வந்தது.

“நீரா எனக்கு யானைத் தந்தம் தரப்போகிறீர்? இன்னும் சற்று அருகில் வந்தீரானால் உமக்கு நான் நல்ல பரிசளிப்பேன். நேற்று இரவு கூட என்னுடைய கோழிகள் சத்தம் போட்டன. சந்தேகமேயில்லை நீர் தான் அந்த வழியாகப் போயிருக்கிறீர்.”

நரித்தேவர் மிக்க ஆச்சரியத்தோடு கமக்காரனைப் பார்த்தார்.

“பெரியவரே நீங்கள் இப்படியெல்லாம் பொய் சொல்ல வேண்டாம். நான் சுமமா விளையாட்டாகவாவது அந்தப்பக்கமாகப் போவதை நீங்கள் விரும்புவதில்லை என்று உங்களுடைய நாய்த்தேவர் என்னிடம் எத்தனையோ தடவை சொல்லியிருக்கிறார். என்னுடைய நன்மைக்குச் சொல்லப்பட்ட எந்த விஷயத்தையும் நான் புறக்கணித்து நடப்பதில்லை. நீங்கள் நாய்த்தேவரிடம் நான் அந்தப்பக்கம் என்றாவது வந்திருக்கிறேனா என்று கேட்டுப்பாருங்கள்.”

“அப்படியானால் என்னுடைய கோழிகள் ஏன் அன்று மரண ஓலமிட்டன?”

“கோழிகள் நரிகளைக் கண்டால் மட்டும் தான் பயப்படும் என்று நினைத்தீர்களா? ஏன் உங்களுக்கு காட்டுப் பூனைத் தேவரைப்பற்றித் தெரியாதா? அவர் ஆகாய மார்க்கமாகத்தான் வருவார். கீழே நிலத்தில் வரும் எங்களை மட்டும் தான் நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

கமக்காரனும் தலையை அசைத்து இதை ஆமோதித்த படி பேச்சை வேறு திசைக்கு மாற்ற விரும்பினான்.

“அது சரியானைத்தந்தம் இரண்டுக்கும் என்ன வேண்டும்?”

“தலைவரவர்கள் சித்தம் என்பாக்கியம். எது தந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன்”

“அது சரிவராது. பொருளைக் கொடுப்பவர்தான் அதன் விலையையும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். உமக்கு என்ன வேண்டும்?”

நரித்தேவர் சற்றே சிரித்துவிட்டு முகத்தை அப்புறமும் இப்புறமாகத்திருப்பி கமக்காரனை நோக்கி கள்ளப்பார்வையொன்றைச் செலுத்தினார். தனக்கு விருப்பமான பொருளொன்று உண்டென்றும் அதை வெளியே சொல்ல வெட்கப்படுவதாயும் நரித்தேவர் காட்டிக் கொண்டார்.

“என்ன இது இவ்வளவு வெட்கப்படுகிறீர்? என்ன வேணும் சீக்கிரம் சொல்லும்”

“அப்போ நான் அதைச் சொல்லிவிட்டுமா?”

“நல்லது சொல்லும்”

“எனக்கு இரண்டு ஆட்டுக் குட்டி வேண்டும். இவற்றை நான் விற்கவோ கொல்லவோ மாட்டேன்.

புதிதாகப் பிறந்த ஆட்டுக்குட்டிகளைப் பார்த்து அவர் எத்தனையோ
தடவை வாயூறியிருக்கிறார்.

வளர்க்கப்போகிறேன். அடுத்ததாக எனக்குப்பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கு ஆட்டுப்பால் கொடுக்க நேரும் என என்னுடைய கையைப்பார்த்து விட்டு குருவானவர் சொன்னார். ஆகையினால் இப்பொழுதிருந்தே ஆடு வளர்க்கத் தொடங்க வேண்டும்.’’

‘‘நல்லது யானைத் தந்தங்களிரண்டையும் கொடுத்திரானால் நான் ஆட்டுக்குட்டிகளைத்தருவேன்.’’

‘‘இல்லை.....இல்லை..... அப்படியெல்லாம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து கொள்வதாகாதே.....நான் உங்களுக்கு யானைத் தந்தங்களை சம்பாதித்துத்தருகிறேன். அதற்கு நீங்கள் இப்பொழுதே ஒரு ஆட்டுக் குட்டியைத்தரு வேண்டும். யானைத் தந்தங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்த பின்னர் மற்றக் குட்டியைத் தாருங்கள். சரிதானே.’’

இதைக்கேட்ட கமக்காரன் சிரித்து விட்டு. ‘‘இந்த நரிச் சூழ்ச்சிக்கெல்லாம் நானா ஏமாறுபவன். உயிரோ டிருக்கும் யானையின் தந்தங்களுக்கும் முற்பணம் கொடுப்போர் இந்தப் பூலோகத்திலிருக்கிறார்களா?’’ என்றான்.

‘‘தலைவரவர்கள் என்னைச் சந்தேகிக்கக் கூடாது. எங்களுடைய குலத்தவரின் விவேகத்தைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்ததில்லையா? முன்னொரு காலத்தில் இங்கே பஞ்சமேற்பட்டபொழுது பெரிய யானைத் தேவரொருவரை சேற்றில் அமிழ்த்திக் கொன்றது எங்கள் குலத்தவர்தான். மதியால் எதையும் சாதித்துவிடலாம்.’’

‘‘நீர் என்னதான் புத்திசாலியாக இருந்தாலும், யானைத் தந்தத்தைக் கொடுக்காமல் ஆட்டுக் குட்டியைப் பெறலாமென்று மட்டும் நினைத்துவிடாதீர்.’’

‘‘அப்படியானால் தலைவரவர்களுக்கு யானைத் தந்தம் வேண்டாமா?’’

“அப்படியல்ல. காட்டிலிருக்கும் ஒரு யானையின் தந்தங்களைக் கொண்டு வந்து தருகிறேன் என்று சொன்னதற்காக, காட்டில் அலையும் நரிக்கு இரண்டு ஆடுகளை கொடுத்த கதை இங்கே தெரிய வந்தால் பெண்கள் கூட என்னைப் பார்த்துக் கேலி செய்வார்கள்.”

“ஓஹோ. தலைவரவர்கள் என்னிடமிருந்து யானைத் தந்தந்தங்களை வாங்கிக் கொண்டு எனக்குச் சன்மான மெதுவும் கொடுக்காமல் துரத்திவிடப்பார்க்கிறீர்கள். யானைத் தந்தங்களைப் பெற்றுக் கொண்டதும் நாய்த் தேவரை ஏவிவிடுவீர்கள், பிறகு யானைத்தந்தத்தை மட்டுமல்ல என்னுடைய உயிரையும் கொடுக்க நேரிடுமே.”

கமக்காரன் தன்னையறியாமல் சிரித்துவிட்டான்.

“அப்படியெல்லாம் நினைக்கவேண்டாம். மனிதர்சாதி சொன்ன சொல் தவறமாட்டாது.”

இதைக் கேட்ட நரி விழுந்து விழுந்து சிரித்தது.

“தலைவரவர்கள் கோபித்துக் கொள்ளாமலிருந்தால் நான் ஓர் உண்மை சொல்வேன். மனிதரைப் போன்ற கெட்டசாதி எங்குமேயில்லை. மற்ற மிருகங்களுக்காவது சில நல்ல குணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் மனிதனுக்கு அது கிடையாது. அந்தோ! ‘மனிதன்’ எனப்படும் மிருகம் மட்டும் உலகத்தில் இல்லாதொழிந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்”

இதைச் சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் நீண்ட பெருமூச் செறிந்தார். கமக்காரன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு:-

“நரித்தேவரே! மற்றவர்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நான் சொன்ன சொல் தவறமாட்டேன். இரண்டு யானைத்தந்தம் கொண்டு வந்து கொடுத்திரானால் உமக்கு இரண்டு ஆட்டுக்குட்டி தருவேன்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு கமக்காரன் அவ்விடத்தில் நிற்காமல் விரைந்து சென்றான்.

6. யானைப் போர்

நரித்தேவருக்கு ஓய்வுகிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. ஒரு நாளில் எத்தனையோ பிரயாணங்களை அவர் மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அத்தனை பிரயாணங்களும் மிக முக்கியமானவை. ஒரு தடவை யானைத்தேவரிடம் வருவார். மறுமுறை ஓணன் தேவரிடம் செல்வார். மீண்டும் யானைத்தேவரிடம் வருவார். அங்கிருந்து ஓணன் தேவரைக் காணச் செல்வார். இங்கே யானைத்தேவர் சொல்லாத செய்தியெல்லாவற்றையும் ஓணன் தேவருக்குச் சொல்வார். பின் யானைத் தேவரிடம் போய் ஓணன் தேவர் சொன்னதாகக் கட்டுக்கதைகளை அவிழ்த்து விடுவார். மிகவிரைவில் யானைத் தேவருக்கும் ஓணன் தேவருக்குமிடையில் பலத்த பகை மூண்டது.

இப்பொழுது யானைத் தேவர் ஓணன் தேவரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். ஏன் தேடினர் தெரியுமா? அவரைத் தன் பெரிய கால்களுக்கடியில் போட்டு மிதித்து அழிக்கத்தான். ஆனால் ஓணன் தேவர் அகப்பட்டால்தானே. ஏன் அவர் யானைத்தேவரிடம் சிக்காமலிக்கிறார்? ஓணன் தேவர், தான் திட்டமிட்டு வைத்திருக்கும் உபாயத்தின் மூலம் யானைத் தேவரை மடக்கிக் கீழ்ப்படியச் செய்வதற்குத் தருணம் பார்த்திருந்தார்.

“இன்று இந்தக் காடு முழுவதையும் சேர்த்தாவது ஓணன் தேவரை பொடிப்பொடியாக்காமல் நான் திரும்பிப் போகமாட்டேன்.” என்று ஒரு நாள் யானைத்தேவர் தீர்மானித்தார். அதே போல ‘இன்று இந்த யானைத்தேவருக்கும் நல்லதொரு பாடம் கற்பிக்கிறேன்’ என்று ஓணன் தேவரும் தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டார். ஓணன்தேவர் தான் உட்காந்திருந்த மரக்கிளையின் இலைக்கடாக எட்டிப் பார்த்தார். பின்னர் தலையை ஆட்டினார். தன்னை

நன்றாக மறைத்துக்கொண்டார். யானைத்தேவர் சில அடிகள் முன்னோக்கி நடப்பார். சற்று நேரம் நின்று தலையைத்தூக்கி சுற்றும்முற்றும் பார்ப்பார்; பிளிறுவார். பின்னர் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கிவிடுவார்.

“ஹஹ்.....ஹஹ்.....ஹா.....வணக்கம் தலைவரவர்களே. உங்களைக் கண்டு எவ்வளவு காலமாகிவிட்டது. சுகசேமங்களெல்லாம் எப்படி?”

இதைக்கேட்டு யானைத்தேவர் திடுக்கிட்டார். இஃது அவருக்கு நன்கு பழக்கமான குரல்தான். ஆகவே குரல்வந்த திசையில் திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே மரக்கிளையில் ஒணுன் தேவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய சிரித்த முகம் இன்னும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தது. இடுக்கிய கண்கள், ஆட்டம் போடும் தலை இத்யாதி கோலத்துடன் திருவாளர் ஒணுன்தேவர் காட்சியளித்தார்.

இனியுமேன் தாமதிக்கவேண்டும். யானைத் தேவர்; ஒரேயடியாக முன்னால் பாய்ந்தார். தன்னுடைய தும்பிக்கையால் மரத்தைச் சுற்றி வளைத்தார். நான்கு கால்களையும் ஊன்றிக் கொண்டார். “மரமர” ஐயோ மரத்தின் ஆயுசு முடிந்துவிட்டது. ஆவேசம் வந்தபித்தனைப் போல யானைத்தேவர் நடனமாடத்தொடங்கிவிட்டார். ஒரு கிளையை முறித்துக் காலடியில் போட்டு மிதித்தார். பிறகு இன்னொரு கிளைக்கும் அதேகதி உண்டானது. இப்படியே தொடர்ந்து சில நிமிட நேரத்தில் மரத்தைக் காணவில்லை. மரச்சுள்ளிகளும், இலைகளும் குவிந்து கிடந்தன. பின்னர் யானைத்தேவர் அந்தக்கும்பலை கிளறிக்கிளறி கவனமாக எதையோ தேடினார். ஒணுன் தேவரின் எலும்பு கூட அங்கே காணப்படவில்லை.

“வீரப்பிரதாபங்களெல்லாம் ஒழிந்தன. பயல் என்னோடல்லவா சண்டைக்கு வந்து விட்டான். தன்னுடைய பலத்தைப்பற்றி அறியாமலிருப்பதுதான் இந்த உலகத்

திலேயே மிகப் பெரிய நாசம். ஓர் அங்குல பருமனுள்ள ஓணன் தேவர், இரண்டு அங்குலத்துக்கு அதிகப்படாத பருமனுள்ள ஒருவனுடனல்லவா சண்டை போட வேண்டும். பருமனை அளந்து அறிய முடியாத ஒருவனுடனல்லவா முதன் முதலாக சண்டைக்கு வந்தார். நான் என்ன செய்யமுடியும், அது அவருடைய விதி.”

இப்படிக்கூறிவிட்டு யானைத் தேவர் சற்று நேரம் இளைப்பாறினர். ஓணன் தேவர் தோற்றத்தில் சிறியவராக இருந்தாலும் யானைத்தேவர் அவருடன் செய்த யுத்தமோ அப்பப்பா மிகவும் பயங்கரமானது. பைத்தியக்காரனைப் போலச் சுழன்று சுழன்று மரத்தை நொருக்கியபோது தன்னுடைய தேகம் அயலிலிருந்த மரங்களில் வேகமாக மோதியதைக் கூட யானைத்தேவர் கவனிக்கவில்லை. அவருடைய உடம்பிலிருந்து வியர்வை ஆரூகப் பெருக்கெடுத்தோடியது. அவருக்கு மேல்மூச்சுக் கீழ்மூச்சு வாங்கியது. சுவாசிப்பதற்கு மூக்குப் போதாமலிருந்ததால் வாயையும் திறந்தார்.

இப்படியே சிறிது நேரம் இளைப்பாறிய யானைத்தேவர் உணவைக் கூட மறந்தவராக வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டார். “இப்பொழுது மட்டும் நரித்தேவர் இங்கே யிருந்தாரானால்! அவர் ஓணன் தேவரை உத்தமரென்றல்லவா நினைத்திருந்தார். ஆமாம் நரித்தேவரை மறுமுறை சந்திக்கும்போது ஓணன் தேவரின் வீரதீர பராக் கிரமத்தைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். எப்படிச் சொல்வேன் தெரியுமா?

“நான் மரத்தடியில் இருந்தேன். ஓணன் தேவர் என்னைக் கண்டதும் துள்ளிப் பாய்ந்து வந்தார். நான் திரும்பிப்பார்க்காமல் ஓட்டம்பிடித்தேன். நான் ஓடிப் போன விடயம் ஓணன் தேவருக்குத் தெரியாது. அவர் அந்த மரத்தை முறித்து நொருக்கினார்.”

இப்படிச் சொல்லி நரித்தேவரை நாணித் தலைகுனிய வைக்கவேண்டும். யானைத்தேவர் இவ்வாறு சொல்லிய படி வீட்டுக்குப் போய் இளைப்பாறுவதற்காக நிலத்தில் சாய்ந்தார். இதைக்கண்ட யானைத்தேவியார் அருகில் வந்து உடம்பை அன்புடன் தடவியபடி “ஏன் இந்த விடியற்காலை வேளையில் தூங்கத் தொடங்கிவிட்டீர்கள்” என்று கேட்டாள்.

“எனக்குச் சற்றுக் களைப்பாக இருக்கிறது”

“என்ன செய்தீர்கள்?”.

அந்த ஓணன் தேவர் என்னைக் கேலிசெய்தார். எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவர் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தையும் சேர்த்து வேரோடு பெயர்த்து தூளாக்கிவிட்டேன். அவர் இனியும் கேலிசெய்வாரா பார்க்கலாம்.”

“ஐயோ என்ன செய்கிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஓணன் தேவருடன் நீங்கள் சண்டைபோடலாமா? உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா? ஏன் ஒரு ஏறும்போடு சண்டைபோட்டிருக்கலாமே?”.

“ஆமாம் நீ சொல்வது சரிதான். சின்னஞ் சிறிய பிராணிகளோடு நாங்கள் சண்டைபோடுவது தகாது. ஆனால் இன்று என்னவோ எனக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்துவிட்டது. அந்த மடையன் என்னுடைய பொறுமை தவிடுபொடியாகும்படி ஒரு கேலிப்பேச்சுப் பேசிான்.”

“அது என்ன?”

“உன்னைப்பற்றிதான் கேலி செய்தான்.”

“என்ன சொன்னான்”

“திருவாட்டி யானைத்தேவியார் சுகமாக இருக்கிறாரா” என்று கேட்டான்.

“இஃது ஒரு கேலிப்பேச்சா? நீங்கள் ஏன் இதையெல்லாம் காதில் போட்டுக் கொண்டீர்கள்?”.

யானைத் தேவருக்கு மீண்டும் கோபம் வந்து விட்டது.

“இது கேலி இல்லையா; வயது முதிர்ந்த கிழவனாலும் தன்னுடைய மனைவியைப் பற்றி ஒருவன் விசாரிக்கிறுனென்றால் கோபம் கொள்வது இயற்கை; உனக்குத் தெரியாத விஷயங்களைப்பற்றி நீ பேசாதே.”

“சாரைப்பாம்பைக் கொன்று பாவத்தைத் தேடிக்கொள்ளாதே என்று ஒரு பழமொழி உண்டல்லவா?”.

“ஆமாம் இருக்கிறது ஆனால் சாரைப்பாம்பானாலும் கொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுவதுண்டு.”

“யானைத் தேவியார் கணவனின் உடம்பைத் தடவிக் கொடுத்து அவரைத் தூங்கப் பண்ணிய பிற்பாடு தன்னுடைய காரியங்களைப் பார்க்கச் சென்றார்”.

7. யானைக்குத் தடுமல்

இருந்தும் யானைத் தேவருக்கு நித்திரை வரவில்லை. அவருக்கு உடம்பில் ஏதோ நோய் கண்டிருப்பதுபோல் தெரிந்தது. தலை கனத்தது. தலையில் இடைக்கிடை கடிப்பது போன்ற உணர்வு எழுந்தது.

தன்னுடைய கணவன் நித்திரை கொள்ளாமல் புரண்டு கொண்டிருப்பதைக் கண்ட யானைத்தேவியார் அவருகில் வந்து உடம்பைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

“ஏன் புரண்டுகொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“எனக்கு தடுமல் பிடித்திருக்கிறது” என்று யானைத் தேவர் முணுமுணுத்தார். அன்பு கொண்டவர்கள் அருகில் இருந்தால் சிலருக்கு நோய் அதிகரிக்குமென்பதை யானைத் தேவியார் நன்கு அறிந்திருந்தார். அவர் கணவனருகில் உட்கார்ந்து உடலைத் தடவிக் கொடுத்தாள். இதனால்

யானைத்தேவரின் அணுக்கங்கள் சிணுங்கல்களெல்லாம் அதிகரித்தன. யானைத் தேவியார் தனது கணவனின் நெற்றியில் கைவைத்து நெஞ்சைத் தொட்டு முதுகைப் பிடித்து முகத்தோடு முகம் வைத்து யானைகளின் வழக்கப் படி காய்ச்சல் அளந்தார்.”

“காய்ச்சல் இல்லை. காலையில் மரங்களை முறித்துப் போட்டபோது இலைகளின் மேல் தங்கியிருந்த பனித்துளிகள் விழுந்திருக்கலாம். பனியில் நனைந்ததால் தான் ஜலதோஷம் பிடித்திருக்கிறது.”

“இந்தத் தலைக் கனத்தையும் மூக்குக் கடியையும் பொறுக்கமுடியாது.”

யானைத்தேவியார் மெல்லிய தடியொன்றை எடுத்து வந்து கணவனுடைய மூக்குத் துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே விட்டாள். யானைத்தேவர் கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டு எழுந்து நின்றார். அவர் எழும்பிய வேகத்தில் அவருடைய உடம்பில் மோதி யானைத்தேவி கீழே விழுந்தாள். அடுத்த கணம் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்து வந்து கணவனிடம் காரணம் கேட்டாள். “ஏன் தடிமண்டையில் குத்திவிட்டதா?”

யானைத் தேவர் பலமாகத் தும்மத்தொடங்கிவிட்டார். இரண்டு தடவை தும்மிய பிறகு பலமாகச் சத்தம் போட்ட படி அங்குமிங்கும் ஓடினார். யானைத் தேவியும் கணவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தாள். யானைத் தேவர் பல முறை அங்குமிங்கும் பாய்ந்து பாய்ந்து நிலத்தில் விழுந்து புரண்டார். இதைக் கண்ட யானைத் தேவி செய்வதறியாது புலம்பத் தொடங்கினாள்.

யானைத்தேவர் சிறிது நேரம் அப்படியும் இப்படியும் புரண்டுவிட்டு அமைதியடைந்தார். சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த தேவியார் கணவனருகில் வந்து துயரத்தோடு அழுது கொண்டு காரணம் கேட்டாள்.

“உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?”

“எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு ஒரு தும்மல் வந்தது அடுத்தகணம் ஊசியால் குத்துவதுபோன்ற உணர்வு, அந்த வேதனையைப் பொறுக்க முடியாமல்தான் அங்குமிங்கும் ஓடினேன்.”

“இன்னும் அந்த வலி இருக்கிறதா?”

“இப்பொழுது இல்லை. ஆனால் தலை கனக்கிறது. எவ்வளவு சளி வடிகிறது பார்த்தாயா?”

யானைத்தேவி பெரிய மரக்கிளையொன்றை ஒடித்து வந்து சளியைத் துடைத்து விட்டாள். “சரி இனி அசையாமல் படுத்திருங்கள். நான் போய் வைத்தியரை அழைத்து வருகிறேன்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு யானைத்தேவி அந்த இடத்திலிருந்து அகன்றாள். அடுத்தகணம் நரித்தேவர் அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் சற்றுத்தூரத்தில் நின்று கொண்டு யானைத்தேவருடன் பேசினார்.

“என்ன தலைவரவர்கள் நோயினால் வருந்துகிறார் போலத் தெரிகிறதே.”

யானைத் தேவர் தலையைச் சற்றே உயர்த்திப் பார்த்தார். நரித்தேவரைக் கண்டதும் முணுமுணுக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

“ஆமாம் எனக்கு தடுமல் பிடித்து ரொம்பவும் வாட்டுகிறது.”

“தலைவரவர்களுக்கு மண்டைத் தடிமன நெஞ்சத் தடிமனா?”

“மண்டைத் தடிமன் தான்” சாதாரண ஜலதோஷமானால் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். தலைவலி பொறுக்க முடியவில்லை.

“தலைவரவர்களுக்கு இருமலும் உண்டா?”

“இல்லை”

“காய்ச்சல்?”

“காய்ச்சல் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.”

“நீங்கள் பனியில் நனைந்தீர்களா?”

“ஆமாம் இன்று அந்த சனீஸ் வரன் ஒணுன் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தை இழுத்து விழுத்திப் பொடிப் பொடியாக்கினேன். அந்த மரத்திலிருந்து சில பனித்துளிகள் என் தலையில் விழுந்திருக்கலாம்.”

“ஓஹோ”

என்று சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் சிந்தனையிலாழ்ந்தார். கொஞ்சநேரம் தலையை ஆட்டியபடி யோசனை செய்து விட்டு மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார்.

“தலைவரவர்களே! அந்த ஒணுன் உருவத்தில் சிறியவனாக இருந்தாலும் மகா பொல்லாதவன். சரியான மந்திரவாதி. பில்லி சூனியம் ஏதாவது செய்தானோ தெரியவில்லை”.

அவனுக்கும் எனக்கும் சூனியம் செய்துவிட்டான். அவன் இனி முடிந்தான்.

யானைத்தேவி வைத்தியரையும் அழைத்துக் கொண்டு விரைவாக வருவது தெரிந்தது. நரித்தேவர் இதைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு போவதற்கு எழுந்தார்.

யானைத்தேவியார் விரைவாக வந்து வைத்தியருக்கு உட்காருவதற்கு ஆசனம் கொடுத்து கணவனருகில் நெருங்கி வைத்தியரை அழைத்து வந்திருக்கும் செய்தியைச் சொன்னாள். அதைக் கேட்ட யானைத்தேவர் பலமாக முனங்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

அந்த வைத்தியர் வேறுயாரும்ல்ல. கரடித் தேவர் தான். வைத்தியம் பார்க்க வந்திருந்தார். அவர் மெதுவாக யானைத் தேவரருகில் வந்து நடந்த விபரமெல்லாம் கேட்டார்.

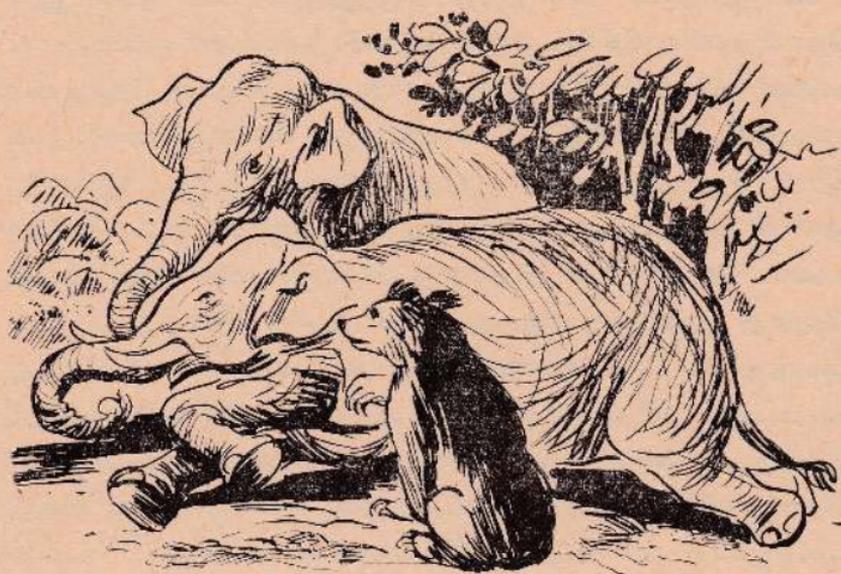
யானைத்தேவியும் நிகழ்ந்த சமாச்சாரமனைத்தையும் சொன்னார்.

முதலில் வைத்தியர் நோயாளியின் நாடித் துடிப்பை அளந்தார். முன்னாலுள்ள வலது காலை எடுத்து கரடித் தேவர் நாடித்துடிப்பைப் பார்த்தார். இதைக்கண்ட யானைத்தேவர் அது பிழை என்பதை அவருக்குச் சுட்டிக்காட்டி கையைப் பிடித்து நாடித்துடிப்பை அறியும்படி சொன்னார். வைத்தியர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. “நீர் இதைக் கையென்று சொன்னாலும் புத்தகங்களிலெல்லாம் இதை மூக்கென்றுதான் எழுதியிருக்கிறார்கள். கைகளிலிருந்து தான் நாடித்துடிப்பை அறியலாமே யொழிய மூக்கிலிருந்தல்ல.”

வைத்தியர் அடுத்ததாக நெஞ்சை பரிசோதனை செய்தார். கண்களைத் புரட்டிப் பார்த்தார். நாக்கை வெளியே நீட்டிச் சொன்னார். வயிற்றைக் கைகளால் தட்டிப்பார்த்தார். மூக்கிலிருந்து வழிந்து கொண்டிருந்த சளியுடன் சிறிது இரத்தமும் கலந்து வந்தது. இதைப் பார்த்த வைத்தியர் தலையை அசைத்தார்.

சிறிதுநேரம் மெளனமாக இருந்துவிட்டு அவர், “பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. காய்ச்சல் இல்லை, தடிமல் மட்டும் தான். ஒரு வேளை இது பீனிசத்துக்கு மாறினாலும் மாறக்கூடும். எதுவானாலும் கவனமாக இருப்பது நல்லது. காற்றுப்படக் கூடாது. ஈரநிலத்தில்

கால்வைக்க வேண்டாம். நன்றாகப் போர்த்து மூடிக்கொண்டு படுங்கள். தற்சமயம் சுக்குக் கொத்தமல்லித் தண்ணீர் கொடுத்தால் போதும். சளியுடன் இரத்தம் அதிகமாகப் போனால் எனக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கள். மூக்கில் வைத்து உறிஞ்சுவதற்கு ஒரு பொடியும் தலையில் தடவ ஒரு தைலமும் தருகிறேன். கொஞ்ச நாளைக்கு குளிர்ச்சாப்பாடு ஒன்றும் சாப்பிட வேண்டாம்! என்றார்.

“ஐயோ வைத்தியரே குளிக்காமலிருப்பது மட்டும் என்னை முடியவே முடியாது.

“சே.....சே.....ஸ்நானம் செய்தலாகாது” வைத்தியர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் போவதற்கு எழுந்தார். யானைத்தேவி எதையோ கொண்டு வந்து அவருடைய கைகளுக்குள் வைத்தார். வைத்தியர் அதை எடுத்துக் கொண்டு; புன்னகை புரிந்தார். பிறகு எழுந்து குனிந்த படி சென்றார்.

8. கரடி வைத்தியம்

யானைத்தேவர் அன்றிரவு தூங்கவில்லை. யானைத்தேவர் மட்டும் நித்திரை செய்யாவிட்டால் பாதகமில்லை. ஆனால் யானைத்தேவியும்ல்லவா விழித்திருந்தார். யானைத்தேவர் போட்ட பெரிய சத்தத்தால் முழுக்காரும் அன்று கண்மூடவில்லை.

கரடித்தேவர் கொடுத்த மருந்தினால் கொஞ்சமேனும் நோய் தணியவில்லை. யானைத்தேவி, தலைவரை ஒழுங்காகப் படுக்க வைத்து இலை குழைகளால் அவருடைய தேகத்தை மூடினாள். முணங்கிக் கொண்டிருந்த யானைத்தேவர் திடீரென எழுந்து பலத்த குரலில் ஓலமிட்டபடி துள்ளித் துள்ளி அங்குமிங்கும் ஓடத் தொடங்கிவிட்டார். இதைக் கண்ட தேவியார் பயத்தால் நடுங்கினார். கணவன் பின்னே சென்று அவருக்கு ஆறுதல்கூறி அழைத்துவந்து படுக்க வைத்தார். பின் இலைகுழைகளால் உடம்பைப் போர்த்து விட்டாள். சிறிதுநேரம் அனுங்கிக் கொண்டு படுத்திருந்த யானைத்தேவர் மீண்டும் பலமாக சத்தம் போடத் தொடங்கினார். அங்கு மிங்கும் ஓடி இலை குழைகளை விசிறி எறிந்தார். யானைத்தேவியாருக்கு மீண்டும் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. தலைவரைப் பிடித்து வந்து படுக்கையில் படுக்கவைத்தாள். இலை குழைகளால் மூடினாள். முழு இரவும் இப்படியே கழிந்தது.

காலையில் புலித்தாத்தாவும் புலிப்பாட்டியும் நோயாளியைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார்கள். இவர்களைப் பார்த்ததும் யானைத்தேவர் அழத் தொடங்கிவிட்டார். யானைத்தேவியார் வந்த விருந்தினருக்கு ஆசனம் கொடுத்து உபசரித்தாள். புலித்தேவர் நோயைப்பற்றி விசாரித்தார். பிறகு றிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

“ஆமாம் நேற்று இரவு நாங்களும் தூங்கவில்லை. தலைவரவர்களுடைய குரல் கேட்டதும் இரவே வந்து பார்க்கலாமென்று தான் நினைத்தோம். இரவில் வெளியே செல்ல வேண்டாமென்று என்னுடைய மனைவி தான் தடுத்துவிட்டாள். எப்போது விடியும் என்று பார்த்திருந்து சூரிய வெளிச்சம் விழத்தொடங்கியதும் இங்கே வந்து விட்டோம். தேவையானதைச் சொல்லுங்கள். எங்களால் முடிந்தவரை செய்கிறோம்.”

புலித்தேவர் இவ்வாறு சொன்னதும் யானைத்தேவி, பொருத்தமாகப் பதிலளித்தாள். “நீங்கள் வந்ததற்கு ரொம்பநன்றி. ஏதாவது தேவையாயிருந்தால் உங்களுக்குச் சொல்வோம். உங்களுக்கு சொல்லாமல் வேறு யாருக்குச் சொல்வது”.

பிறகு புலித்தாத்தாவும் புலிப்பாட்டியும் இவர்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் கரடித்தாத்தாவும் கரடிப்பாட்டியும் வந்தார்கள். நேற்றைய தினம் வைத்தியம் பார்க்க வந்ததால் மனைவியை அழைத்துவர முடியவில்லை. எனவும் ஆகையால் தான் இப்பொழுது அழைத்துவந்திருப்பதாகவுங் கூறி நோயாளியை மீண்டும் பரிசோதனை செய்து பார்த்தார். பக்கத்தில் நின்ற யானைத்தேவியார் நடந்த செய்தியனைத்தையும் கூறத்தொடங்கினாள்.

“ஐயோ எப்படிச் சொல்வேன் கரடித்தேவரே நேற்று இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லை.”

“நோயாளியாய் இருந்தால் அப்படித்தான் அதிலும் நோயாளி உருவத்தில் பெரியவராயிருந்தால் வேதனையும்

அதிகமாகத்தெரியலாம். எங்களுக்குத் தடுமல் வந்தால் கஷ்டப்படமாட்டோம்.”

“வைத்தியரே இது வழக்கமாக எனக்கு உண்டாகும் தடுமலைப்போல் இல்லை. புது மாதிரியான ஒரு தடுமல் ஒருவேளை மேலைத் தேசங்களில் உண்டாகும் தடுமலாக இருக்கலாம். இது தொற்றுமா வைத்தியரே?”

“ஆமாம் இது மிக வேகமாகப் பரவும் நோய்”

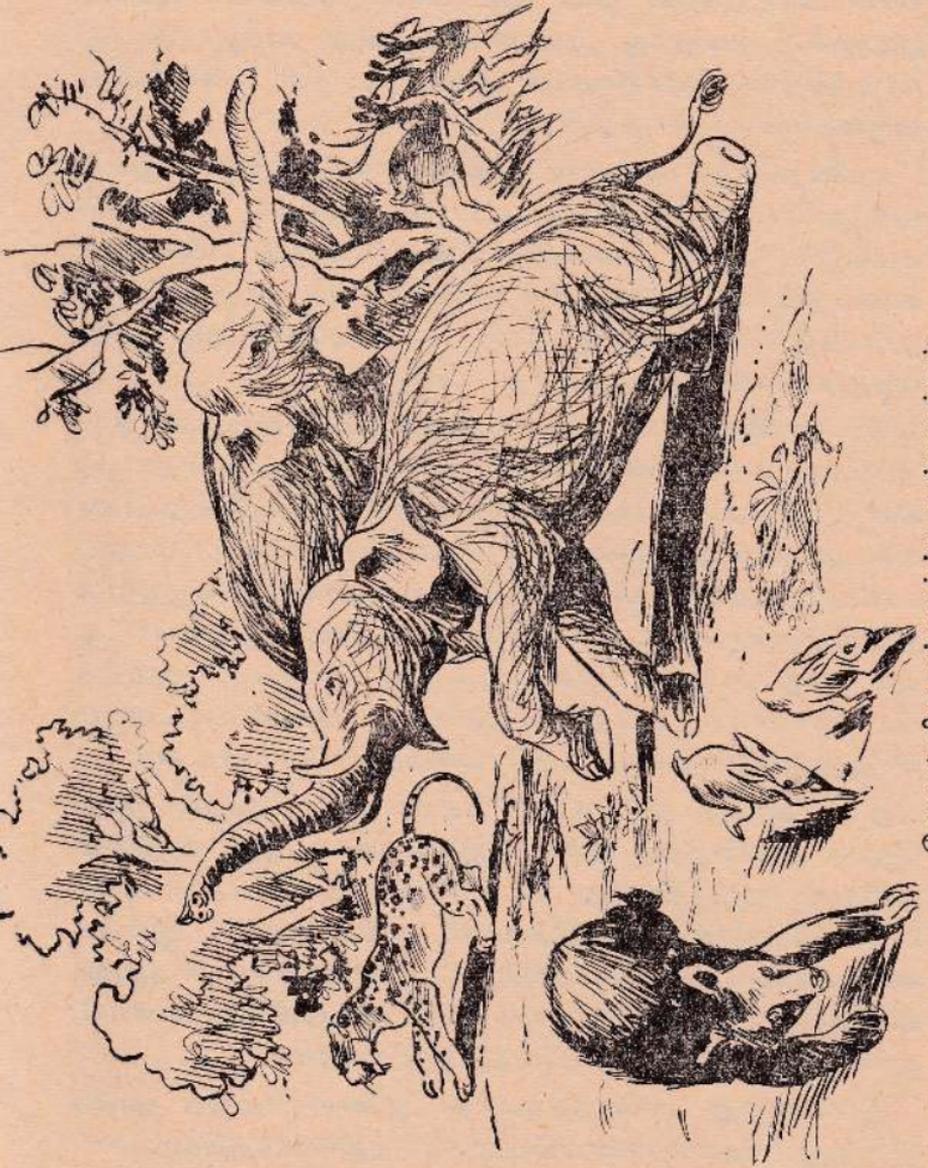
இதைகேட்ட யானைத் தேவியின் உடல் ஒரு கணம் குளிர்ந்து விறைத்து விட்டது. அடுத்த கணம் அவள் பலமாகத் தும்மினாள் “விஷயம் பிழைத்துப் போனதே எனக்கு இப்பொழுதே தோன்றிவிட்டது.”

“தடுமல் என்றால் இவ்வளவு பயமா?”

“பயமில்லை. ஆனால் இவர் செய்தது போல துள்ளிக் குதித்துப் புரண்டு சத்தம் போட என்னாலாகாதே”.

வைத்தியர் வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டு நோயாளியைப் பார்த்தார். பேசிக்கொண்டிருப்பதற்கு இது காலமல்ல. நோயாளி பொறுமையை இழந்து விட்டார். முணுமுணுப்புச் சத்தம் கூட படிப்படியாக அதிகரித்து மரண ஓலமாக மாறத் தொடங்கியது. யானைத்தேவர் முன்னர்செய்தது போலத் துள்ளினார். எழுந்து நின்று பம்பரம்போல் சுழன்றார். இந்த ஆட்டத்தினால் குவிந்திருந்த இலை குழைகளெல்லாம் நாலாபக்கமும் சிதறிப் போய் கரடித்தாத்தாமீதும் கரடிப்பாட்டிமீதும் விழுந்தன.

கரடித்தேவியார் நூறு அடிதூரம் ஓடிப்போய் அங்கே நின்றுக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தாள். கரடித்தேவரைக் காணவில்லை.

நோயர்ளியைப்பார்க்க வந்தவர்கள்.

அவரைத் தேடிக்கொண்டிருப்பதற்கு நேரமில்லாதபடியால் கரடித்தேவி ஒரே ஓட்டமாக வீட்டை நோக்கி ஓடினாள். அவருக்கு முன்பாகவே வீடு வந்து சேர்ந்த கரடித்தேவர் மூச்சிரைக்க இரைக்க தன் மனைவியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்.

யானைத்தேவர் சுழன்று சுழன்று காடு இரண்டுபட ஓடித் திரிந்தார். ஒரு கணம் அந்தப் புறம் ஓடினார். இடையில் சுழன்றார். பிறகு தனக்குப் பின்னால் வரும் மனையியை உருட்டிவிட்டு ஓடினார். சுற்றில் களைப்பு மிகுதியினால் ஓரிடத்தில் புரண்டு படுத்தார். யானைத்தேவி அவருகில் வந்து உட்கார்ந்து அழத்தொடங்கினார்.

நோயாளியைப் பார்க்க வந்தவர்களெல்லோரும் தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று ஓடத் தொடங்கினார். மான்பாட்டியும் மான்தாத்தாவும் வேறுவேறு திசையில் ஓடத் தொடங்கினார். மரைத்தாத்தாவும், மரைப் பாட்டியும் தங்கள் வீடுகளையெல்லாம் தாண்டிவெகுதூரத்திற்கு சென்றுவிட்டனர். முயல் தாத்தாவும் முயல்பாட்டியும் ஒரு பாறைக் குடைவுக்குள் போய்ப் பதுங்கிக் கொண்டனர். பன்றித்தாத்தாவும், பன்றிப்பாட்டியும் சேற்றுக் குழிக்குள் இறங்கி மறைந்து கொண்டனர்.

நரித்தேவியும் ஓடுவதற்கு தயாரானாள். ஆனால் நரித்தேவர் அவளைத்தடுத்தார். இருவருமாக ஒரு மரத்தின் பின்னால் ஒழிந்திருந்து நடப்பவற்றைப் பார்த்தார்கள். யானைத்தேவரின் முரட்டுத்தனம் அதிகரித்தது. இதைக் கண்ட நரித்தேவி நடுங்கினாள். உடனே நரித்தேவர் அவளை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டுவிட்டு மீண்டும் யானைத்தேவரின் இருப்பிடத்திற்கு வந்தார்.

இப்போழுது யானைத்தேவரின் ஆவேசம் சற்றுத் தணிந்திருந்தது. அவர் முணங்கியபடி நிலத்தில் படுத்திருந்தார். யானைத்தேவி கணவனருகில் உட்கார்ந்து அவனுடைய உடலைத் தடவியபடி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

9. நரியின் உபாயம்

நரித்தேவர் சற்றுத் தூரத்திலிருந்தபடி நடந்தவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். குழப்பங்களெல்லாம் அடங்கியதும் மெதுவாக யானைத் தேவரை அணுகினார். யானைத்தேவரோ கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு படுத்திருந்தார். யானைத்தேவி மட்டும் இடைக்கிடை கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். ஆனால் நரித்தேவர் அவள் கண்களுக்குப் படவில்லை.

கடைசியாக நரித்தேவர் அவருடைய எதிரிலேயே வந்து விட்டார். யானைத்தேவி அவரைக்கண்டதும் எழுந்து நின்றாள். நரித்தேவர் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“தலைவரவர்களுக்கு எப்படி இருக்கிறது?”

“ஐயோ நரித்தேவரே நான் அதை என்னென்று சொல்வேன். கொஞ்சம் கூடச் சுகமில்லை.”

“இன்னும் பழைய வைத்தியம்தான் செய்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் வைத்தியரும் மனைவியும் இங்கே வந்திருந்தார்கள். அவரிடம் புது மருந்து ஏதாவது கேட்கலாமென்றிருந்தேன். அவர்கள் வந்து சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் எங்கள் தலைவருக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. பலமாகச் சத்தம் போட்டபடி எழுந்து நின்றார். பம்பரம் போல் சுழன்றார். காட்டை அழித்துக் கொண்டு ஓடினார். வைத்தியரும் மனைவியும் எங்கே போனார்களோ தெரியவில்லை”.

“ஏன்?”

“எனக்குத் தெரியாது. நேற்று இரவும் இதே பல்லவிதான். தூக்கமே கிடையாது”

“அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் எப்படி? வேறு ஏதாவதொரு வைத்தியம் செய்து பார்க்க வேண்டாமா?”

“செய்யத்தான் வேண்டும் நரித்தேவரே. இதை இப்படியே விட்டுவைக்கக் கூடாது. உங்களுக்கு நல்ல வைத்திய ரொருவரைத் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்.”

இங்கே வேறு வைத்தியர்கள் எவருமில்லை. நான் சிறிது காலம் வெளியூரில் இருந்தேனல்லவா? அந்தக்காலத்தில் கைத்தேர்ந்த வைத்தியரொருவருடன் தங்கியிருந்தேன். அவர் எங்கள் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். மனிதர்களுக்கு வைத்தியம் பார்ப்பவர். அப்பொழுது நானும் சில நல்ல வைத்தியங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன். நான் அந்நியருக்கு வைத்தியஞ் செய்தது கிடையாது. அதே போல எங்கள் வீட்டில் ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட்டால் வெளியிலிருந்து வைத்தியரை அழைக்கும் வழக்கமும் என்னிடமில்லை. எனக்குத் தெரிந்த வைத்தியத்தைச் செய்து பார்ப்பேன், அம்மணி நான் ஆரம்பத்திலேயே உங்களிடம் சொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தேன். முடியவில்லை. மன்னிக்க வேண்டும். என்னுடைய மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டுவர இருந்தேன். ஆனால் அவளுக்கு நேற்று இரவு உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்து காய்ச்சல் வந்து விட்டது. நெல் மணிகள் எடுத்து அவளுடைய உடம்பில் போட்டேன். அடுத்த கணம் அவையெல்லாம் பொரியாகிவிட்டனவென்றால் காய்ச்சலின் உக்கிரத்தை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆகையினால் தான் இரண்டுபேரும் வரமுடியவில்லை.

“அதனாலென்ன. காய்ச்சலிருக்கும்போது எப்படி வருவது? இன்னும் காய்ச்சல் தணியவில்லையா?”

“கடவுள் புண்ணியத்தால் இப்பொழுது காய்ச்சலில்லை; உடம்பு நன்றாகத் தேறுவதற்கு முன்னர் வெளியிடங்களுக்குச் செல்வது தகாது.”

“காய்ச்சல் எப்படித் தணிந்தது?”

“எனக்குத் தெரிந்த ஒரு சிறு வைத்தியம் செய்து பார்த்தேன்.”

“அது என்ன வைத்தியம் எங்களுக்கும் சொல்லுங்கள்.”

“அது சாதாரண வைத்தியம் அம்மணி.”

“அப்படியானால் எங்கள் தலைவருக்கும் ஒரு வைத்தியம் செய்ய முடியாதா?”

“ஏன் முடியாது. நான் ஒரு மருந்து வைத்திருக்கிறேன். அதற்கு இந்த வியாதி நிச்சயமாக மாறிவிடும்.”

நரித்தேவர் இதைச் சொல்லிமுடித்த மாத்திரத்தில் யானைத்தேவர் ஓலமிட்டபடி எழுந்து நின்றார். சுழன்றார். கீழே விழுந்து புரண்டார். பின்னர் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு முணங்கினார். யானைத்தேவிக்கு இந்தக் கூத்து நல்ல பழக்கம் ஆகையினால் அவர் நிலைதளராமல் முன்னர் செய்ததையே மீண்டும் செய்தார். நரித்தேவர் வைத்தியம் மருந்து எல்லாவற்றையும் மறந்தவராக தலைத்தெறிக்க ஓடினார், நீண்ட தூரம் ஓடிய பின்னரே அவருக்குச் சுயநினைவு வந்தது. மெல்ல நின்று திரும்பிப் பார்த்தார். யானைத் தேவர் தன்னைத் துரத்திக் கொண்டுவரவில்லை என்பதை அறிந்த பின்னர் ஒரு மரத்தின் பின்னால் ஒழிந்து நின்றார்.

யானைத் தேவரின் அட்டகாசம் அடங்கிவிட்டது. ஆனால் அவருடைய முணங்கல் சத்தம்மட்டும் நிற்கவில்லை. யானைத்தேவி சுயநினைவு பெற்றதும் நரித்தேவரைக் காணாமல் அங்குமிங்கும் தேடினாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய நரித்தேவர் அடிமேல் அடிவைத்து மெதுவாக அவளருகில் வந்தார்.

“பயந்து விட்டீர்களா நரித்தேவரே.?”

“சே.....சே.....பயமுமில்லை ஒன்றுமில்லை. இங்கே யானைத் தேவரின் கூத்துக்கு இடம் போதாமல் போய்விடுமே யென்றுதான் நான் சற்று விலகியிருந்தேன். இதற்

கெல்லாம் ஏன் பயப்பட வேண்டும். இந்தநோயைப் பற்றி நான் நன்கறிவேன். எத்தனையோ பேருக்கு இந்த வியாதி வந்து நான் சுகப்படுத்தியிருக்கிறேன்.”

“நரித்தேவரே உங்களுக்குக் கோடி புண்ணிய முண்டாகட்டும். எங்கள் தலைவருக்கும் ஒரு வைத்தியம் செய்யுங்கள்.”

“அது சரி அம்மணி ஆனால் தலைவரவர்களுடன் கலந்து பேசாமல் எப்படி இதைச் செய்வது?”

உடனே யானைத்தேவி, கணவனுடைய உடம்பை இலேசாகத் தடவினான். “தூங்குகிறீர்களா? இங்கே கொஞ்சம் திரும்பிப் பாருங்கள். யார் வந்திருக்கிறார்களென்று. நரித்தேவர் இந்த வியாதிக்கு நல்ல வைத்தியம் செய்வாராம். கண்ணைத் திறந்து பாருங்கள்.”

யானைத் தேவர் பெரிய சத்தம்போட்டு முணங்கியபடி கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். நரித்தேவர் பேசத் தொடங்கினார்,

“தலைவரவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார் போல் தெரிகிறதே..”

“ஆமாம் நரித்தேவரே ஹீம்..... பொறுக்க முடியவில்லை.”

“தலைவரவர்கள் அனுமதித்தால் நானும் இந்த நோய் என்னவென்று சற்று பரிசீலனை பண்ணிப் பார்க்கலாம் என்றுதான் வந்தேன்.”

“அதற்கென்ன நன்றாகப் பாருங்கள்.”

நரித்தேவர் நோயாளியைப் பரீட்சிக்கத் தொடங்கினார். மூக்கைப் பார்த்தார். கண்களை அகலப் பிரித்துப் பார்த்தார். புன்னகை புரிந்தார்.

“தலைவரே! இது மிகச் சாதாரண நோய். இதற்கு நீங்கள் மருந்து குடிக்கத் தேவையில்லை. ஒரு சின்ன மந்திரத்தால் இதைச் சுகப்படுத்திவிடலாம்.”

“அப்படியா அந்த மந்திரம் என்ன?”

“வேறொன்றுமில்லை. நீங்கள் கண்ணாடி அணிந்து கொள்ள வேண்டும். உங்களுடைய தந்தங்கள் இரண்டையும் பிடுங்கவேண்டும்.”

இதைக் கேட்ட யானைத்தேவர் சிரிப்பதற்கு முயற்சிசெய்தார். “என்ன நரித்தேவரே இதுவுமொரு வைத்தியமா?”

“தலைவரவர்கள் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது; உங்களுக்கு இந்த விஷயமெல்லாம் விளங்காது. இது புதுமுறை வைத்தியம்.”

“எனது உடம்பில் ஒரு வருத்தமூமில்லை. தந்தந்திலும் வருத்தமில்லை.”

“அந்த இரண்டு இடத்திலும் வருத்தம் தெரியாமலிருப்பது உண்மைதான். நோயாளிக்குத் தனக்கு வந்திருக்கும் நோயைப்பற்றித் தெரிவதில்லை. வைத்தியருக்குத்தான் அது தெரியும். உங்கள் கண்களிலும் தந்தத்திலும் தான் இப்பொழுது நோய்ப்பிடித்திருக்கிறது. ஆகையினூறூன் கண்ணாடி ஒன்று போடும்படியும், தந்தத்தைப் பிடுங்கும்படியும் சொன்னேன்.”

“கண்ணாடி என்றால் என்ன?”

“தலைவரவர்களுக்கு அது தெரியாது. ஆனால் இது மிக எளிய வைத்தியமென்று நினைக்கிறீர்கள். நீங்கள் சற்றுப் பொறுமையாக இருங்கள். ஒரு நொடிப் பொழுதில் நோயைக் குணப்படுத்திவிடுகிறேன்.”

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் காட்டுக்குள் சென்று நீளக்கொடியொன்றை அறுத்துவந்து இரண்டு வளையல்கள் செய்தார். பின்னர் இரண்டையும் மற்றொரு கொடிநாரினால் இணைத்தார். இதை எடுத்துவந்து யானைத்தேவரின் இரண்டு கண்களிலும் பொருந்தும் படி வைத்துக் கீழே விழுந்துவிடாமலிருப்பதற்காக தலையைச் சுற்றிக் கட்டுப்போட்டார்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள் தலைவரே! இதுதான் கண்ணாடி இதற்கு இப்போ மந்திர மோதவேண்டும்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் மந்திரமோதத் தொடங்கினார். “ஓம் நமோ” என் சொல்லைக் கேளாய் தொல்லை தராதே; அமைதியாயிரு காரியம் வெற்றி யடையும் “ஓம் சாந்தி.....ஓம் சாந்தி.....சாந்தி”.

என்ன ஆச்சரியம் மூக்குக் கடி குறைந்துவிட்டது. இடைக்கிடை ஊசியால் குத்துவது போலிருந்த உணர்வு மறைந்துவிட்டது. யானைத்தேவர் மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து நின்றார் “நரித்தேவரே இந்த வைத்தியத்தோடு நோய் குணமாகிவிடுமா?”

“இல்லை..... இல்லை..... தந்தங்களைப் பிடுங்கினால்தான் நோய் பூரணமாகக் குணமாகும்.”

“தந்தங்களை எப்படி பிடுங்குவது?”

“அதற்கு நான் ஒரு நல்ல வழி சொல்வேன். எல்லா வற்றுக்கும் முன் ஒரு நல்ல நாள் பார்க்கவேண்டும்.”

“ரொம்ப வலிக்குமா?”

“இல்லைத் தலைவரே. அப்படி வலித்தாலும் கூட சில நிமிடங்களில் அடங்கிவிடும். தலைவரவர்கள் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. நான் அதை முறைப்படி செய்வேன். நல்லநாளும் நேரமும் குறித்த பிறகு உங்களுக்கு இது

பற்றி அறிவிப்பேன்.' என்று சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் புறப்பட்டார். யானைத்தேவரும், யானைத்தேவியாரும் அவரைத் தங்கிப்போகும்படி சொல்லியும் அதைக் கேட்காமல் அவர் சென்றுவிட்டார்.

10 யானைத்தந்தம் பிடுங்குவது எப்படி?

நரித்தேவர் நேராகக் கமக்காரனைச் சந்திக்கச் சென்றார். ஆனால் கமக்காரனை எப்படிச் சந்திப்பது? கமக்காரனுடைய வீட்டுக்குப் போவதைப்பற்றிக் கனலில்கூடச் சிந்திக்க முடியாது. கமக்காரனுடைய வீடுமட்டுமா அன்னுடைய வயல் எல்லையை அணுகுவதே ஆபத்து. ஏன் தெரியுமா? அந்த கலகக்கார நாய்த்தேவர் அங்கு மிங்கும் அலைந்து கொண்டிருப்பாரே. எதோ நல்ல மணத்தை மோப்பம் பிடித்துவிட்டவர் போல நிலத்தை மூக்கினால் உழுதுகொண்டு திரியும் நாய்த்தேவர் நான் அயலில் எங்காவது நின்றால் உடனே கண்டுபிடித்து விடுவார். நிலைமை இவ்வாறிருக்கும்போது கமக்காரனை அண்டுவது எங்ஙனம்?

நரித்தேவர் நீண்டநேரமாக அங்குமிங்கும் நடைபோட்டார். ஆனால் அவர் நடந்து திரிந்த இடம் கமக்காரனின் வயலிலிருந்து நெடுந்தொலைவிலிருந்தது. "ஐயோ நான் எங்கே அந்த வயல் எங்கே இரண்டுக்கும் எவ்வளவு தூரம்." நரித்தேவர் சிந்தித்தார். வயலிலிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் நின்றால் ஆபத்து வராமல் தப்பலாம். என்பதை நரித்தேவர் நன்கறிந்தார். அவர் வயலை அணுகுவதற்குநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று யாராவது எண்ணினால் அது தவறு. கமக்காரன் காட்டுவழியாக வருகிறான் என்று பார்ப்பதற்காகவே நரித்தேவர் அங்கேநின்றார். ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மூன்று மணித்தியாலங்கள் கழிந்தன, ஆனால் கமக்காரன் வரவில்லை.

நரித்தேவர் பொறுமையை இழந்தார். இந்தத் திட்டம் நிறைவேறாமல் போய்விடும் போலிருந்தது. ஆகவே நரித்தேவர் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டு மனதை ஆற்றிக் கொள்ள முயன்றார். கழுத்தை நீட்டி வயல் வெளியைப் பார்த்தார். முன்னர் அங்கே அவர் சில ஆட்டுக் குட்டிகளைக் கண்டிருக்கிறார். அந்த ஆட்டுக் குட்டிகளின் இறைச்சியின் மென்மையை நினைத்து வாயூறியவராக இரண்டு மூன்று தடவை வாயைச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார். நிலத்தில் ஊன்றியிருந்த தன் பின்பக்கத்தை மிகுந்த சிரமத்துடன் கிளப்பினார். தலையைச் சாய்த்து மீண்டும் வயற் புறத்தைப் பார்த்தார். பின்னர் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தியவராக வலது காலைத் தூக்கி முன்னால் வைத்தார்.

காட்டின் உட்பகுதியிலிருந்து 'தட்' என்றொரு ஓசை கிளம்பியது. நரித்தேவரின் உடல் அதிர்ந்தது. அவர் நிலத்திலிருந்து மூன்றடி மேலே போய்க் கீழே விழுந்தார். வேறு ஒன்றையும் கவனிக்காதவராக தலை திரும்பிய திசையில் ஓட எத்தனித்தார். ஆனால் அவர் எடுத்துக் கொண்ட திட்டம் எங்கே? அது நிறைவேறினால் அவருக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் ஆட்டுக்குட்டிகள் எங்கே? அவற்றின் இறைச்சியின் மென்மை எங்கே?..... திடீரென்று கேட்ட பயங்கரச் சத்தத்தால் நரித்தேவரின் மனதில் இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் மீண்டும் தோன்றின. ஆகவே அவர் வயல் வெளி எங்கேயிருக்கிறது. என்று தேடுவதற்காகத் தலையைத் திருப்பினார். அங்கே கமக்காரன் சத்தம் போடாமல் வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரிப்பது தெரிந்தது.

நரித்தேவருக்கு வெட்கமுண்டாயிற்று. அதற்கு முன் கமக்காரன் பேசத் தொடங்கினான்.

“வணக்கம் நரித்தேவரே. யானைத்தந்தங்களிரண்டும்
சௌக்கியமாக இருக்கின்றனவா?”

“வணக்கம் ஐயா. அவை அப்படியே இருக்கின்றன.
ஆனால் அவற்றைப் பிடுங்கும் காலம் நெருங்கிவிட்டது.”

“பிடுங்கும் காலம? ஓடும் காலமா?”

“பிடுங்கும் காலம் தான் ஐயா. உங்களுக்கு விஷயம்
தெரியுமோ? எங்கள் யானைத்தேவர் நோய்வாய்ப்பட்டுக்
கஷ்டப்படுகிறார். கண்களுக்கு கண்ணாடி போட்டுக்
கொள்வதோடு தந்தங்களிரண்டையும் பிடுங்கிவிடும்படி
யும் வைத்தியர் ஆலோசனை கூறியுள்ளார். இனி என்ன?
எங்கள் திட்டம் பலிக்கப் போகிறது.”

“அது சரி யானையின் தந்தத்தை யார் பிடுங்குவது?”

“ஐயாவுக்கு இன்னுமா புரியவில்லை? அந்த வேலைக்கு
உங்களைவிடக் கெட்டிக்காரர் எவருமில்லை. உங்களைக்
கொண்டுதான் இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டு
மென்பது வைத்தியருக்குக் கூட நன்றாகத் தெரியும்.
இது போன்ற நுட்பமான தொழில்களைச் செய்வதில்
நீங்கள் மகாகெட்டிக்காரர் என்பதை நான் கேட்ட
போது சொன்னார்.”

கமக்காரன் தலையை நிமிர்த்தி நேராக்கிக் கொண்டான்
பெரியவர்கள் மத்தியில் தான் பிரபலமடைந்திருப்பதைக்
கேட்க அவனுக்குச் சந்தோஷம் கரைபுரண்டோடியது.
ஆனால் அவர்கள் சொல்வது போலத் தனக்குத் திறமை
உண்டா என அவனால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை.

“ஏன் நரித்தேவரே யானைத்தேவரின் தந்தத்தை
மற்றொரு யானைத்தேவரைக் கொண்டு பிடுங்கினால்
என்ன?”

“அதில் தவறென்றுமில்லை. ஆனால் யானைத்தேவியார் கணவன் பால் மிகுந்த அன்பு வைத்திருப்பதால் இதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை, நீங்களே இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய விருப்பம்.”

“எனக்கு இதில் ஆட்சேபனை எதுவுமில்லை. இதை எப்படிச் செய்வது?”

“நீங்கள் இவ்வளவு குழந்தைப் பிள்ளையாயிருப்பீர்கள் ளென்று நான் நினைக்கவேயில்லை. உங்கள் வீட்டில் தீராந்திப் பலகைகள் இல்லையா?”

“உண்டு”

“சாளரங்கள் உண்டா?”

“உண்டு”

“நீண்ட கயிறுகள் உண்டா?”

“உண்டு”

“இவ்வளவும் இருந்தால் நூறுயானைகளின் தந்தங்களை கழற்றி விடலாமே. ஐயா நீங்கள் ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம். இரண்டு தந்தங்களையும் நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு அதில் ஒன்றும் வேண்டாம். ஆனால் இரண்டு ஆட்டுக்குட்டிகளை மட்டும் மறக்காமல் தந்துவிட வேண்டும். என்ன சரிதானே”

“அது எல்லாம் சரிதான் தந்தங்களை எப்படி பிடுங்குவது?”

கமக்காரன் இப்படிக் கேட்டதும் நரித்தேவர் யானைத் தந்தம் பிடுங்கும் முறையை விளக்கமாகச் சொன்னார். கமக்காரன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். வேறெங்குமே காணமுடியாத அளவு பெரிய யானைத்தந்தங்கள் இரண்டு தனக்குக் கிடைத்துவிட்டதாகக் கற்பனை பண்ணினான். ஆனால் நரித்தேவருக்கு ஏதோ குறை இருப்பது

போலத் தெரிந்தது. அவர் உடம்பை அஷ்டகோணமாக வளைத்தார். தலையைச் சொறிந்தபடி கமக்காரனைப் பார்த்தார். கமக்காரனுக்கோ எதுவும் புரியவில்லை.

“ஐயா”

“ஏன் நரித்தேவரே என்ன வேண்டும்?”

“முன்னர் பேசிக் கொண்ட கணக்கில் அரைவாசியை யாவது இப்பொழுது தாருங்கள். எங்கள் திட்டம் நிறைவேறினாற்போல் தானே?”

“எந்தக் கணக்கைச் சொல்கிறீர்கள்?”

“ஏன் எனக்குத் தருவதாகச் சொன்ன கணக்குத்தான்.”

“ஓஹோ... இரண்டு ஆட்டுக் குட்டிகள் பற்றிய கணக்கா. இல்லை நரித்தேவரே அது சாத்தியமில்லை. பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் விலைகொடுத்து நான் பலதடவைகள் ஏமாந்து விட்டேன். நான் உமது நண்பன். இடைக்கிடை யாவது நாம் சந்தித்துப் பேசிக் கொள்ள வேண்டாமா? இந்தத் திட்டத்தால் எமது நட்பு முறிந்து விட்டால் என்ன செய்வது?”

“எங்கள் நட்பு இதனால் எப்படி முறியும்?”

“வாங்கவிருக்கும் பொருள்களுக்கு முன்கூட்டியே பணம் கொடுப்பதால் இவ்வாறு நிகழ் இடமுண்டு.”

நரித்தேவருக்குக் கமக்காரன் சொன்ன காரணம் புரிந்து விட்டது.

மறுநாள் தந்தம் பிடுங்குவதற்குத் தான் வருவதாகவும் தீராந்திப் பலகை சாளரம் கயிறு, ஆட்டுக்குட்டிகள் அனைத்தும் தயாராக வைக்கும்படியும் சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

11. தந்தம் பிடுங்குதல்

கண்ணாடி அணிந்து கொண்ட பிறகு யானைத்தேவருக்கு குணங்கண்டது. இருந்தும் இடைக்கிடை உண்டாகும் தலைவலி பொறுக்க முடியாத வேதனையைத் தந்தது. புதிய வைத்தியத்தால் உண்டாகும் சுகத்தை நினைத்து இந்த வேதனையை அவர் பொறுத்துக் கொண்டாலும், அது குறைவதாகத் தெரியவில்லை.

அன்று நரித்தேவர் தூரத்தில் வருவதைக் கண்ட யானைத்தேவர் சற்று ஆறுதலடைந்தார். “அவருடைய வைத்தியத்தால் இவ்வளவாவது சுகமடைந்தேனே. ஆகையினால் பூரணகுணம் அடைவதில் சந்தேகமில்லை. கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டது போலவே தந்தத்தையும் பிடுங்கி விடவேண்டியதுதான். அது தான் புத்திசாலித் தனமான செயல்.”

நரித்தேவர் வருவதைக் கண்ட யானைத்தேவியும் வீட்டுக் காரியங்களையெல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டு கணவனுக்கருகில் வந்து சேர்ந்தாள். இருவரும் நரித்தேவரை அன்புடன் வரவேற்றார்கள். உடம்பு நிலை பூரணமாகத் தேறுவதற்கு நரித்தேவர் சொல்லும் வைத்தியத்தை கடைப்பிடிக்கத் தாம் தயாராக இருப்பதை தெரிவித்தார்கள்.

“தலைவரவர்களே நீங்கள் அஞ்சவேண்டியதில்லை. உங்களுக்குப் பூரண சுகம் கிட்டும். இந்த இரண்டு தந்தங்களும் தான் உங்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கின்றன.”

“நான் சுபவேளை பார்த்து வந்திருக்கிறேன் புறப்படுங்கள் போகலாம்.”

“யார் என்னுடைய தந்தங்களைப் பிடுங்கப் போகிறார்கள்.”

“கிராமத்திலிருக்கும் கமக்காரன் தான் இந்த வேலையைச் செய்யப்போகிறான். இது போன்ற காரியங்களைச் செய்வதில் அவன் நிபுணன். தலைவரே! இந்தக் காட்டிலுள்ள சகலவிலங்குகளும் இதுபோன்ற காரியங்களுக்கு கமக்காரனை நாடிச் செல்வது வழக்கம். நான் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. நீங்களே ஒரு தடவை சென்று வாருங்கள் புரிந்துவிடும்.”

“சமீபத்தில் கமக்காரனிடம் சென்ற ஒருவரைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்” என்றார் யானைத்தேவர்.

“அதிகம் எதற்கு என்னுடைய மனைவியேபோயிருந்தாள். அவளுக்கு இடுப்பு வலி. எங்களுடைய காரியங்களுக்கு கமக்காரன் பணம் வாங்குவதில்லை. விசேட கவனமெடுப்பார்; அவனை நாற்காலியொன்றில் உட்காரவைத்து கழுத்தைச் சுற்றி ஒரு துவாயைப்போட்டான். பிறகு பல்லை பிடிங்கிவிட்டான். கமக்காரனிடம் போவதற்கு முன்னர், நரித்தேவியாரும் பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் கமக்காரன் எவ்வளவு திறமையோடு இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடித்தார் தெரியுமா? கடைசி வரை தேவியாருக்கு என்ன நடக்கிறதென்பதே தெரியவில்லை”.

“அப்புறம்....அப்புறம்”

“எல்லாம் முடிந்த பிறகு வீட்டுக்குப் போகலாமா” என்று அவளிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவள் ‘ஏன்’ பல்லுப்பிடுங்களில்லையா என்றாள்? நானும் கமக்காரனும் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தோம். பிறகு தான் பல்லுப்பிடுங்கியதை என்னுடைய மனைவி தெரிந்து கொண்டாள். இந்தக் கதையைக் கேட்டவுடனேயே யானைத்தேவர் புறப்

படத் தயாரானார். யானைத்தேவியும் அவருடன் செல்ல விரும்பினாள். ஆனால் நரித்தேவர் அவளைத் தடுத்து விட்டார்.

“அம்மணி நீங்கள் போகக் கூடாது. தலைவரின் தந்தத்தைப் பிடுங்கும்போது உங்களுக்குக் கோப முண்டாகலாம். அதைவிட தலைவரவர்களைக் கண்டால் மனிதர் பயந்து விடுவார்கள். நான் எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதன்பேரில்தான் கமக்காரன் இதற்கு உடன்பட்டான். யானைத்தேவர் ரொம்ப மிடுக்கானவர் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வான்” யானைத்தேவர் குறுக்கிட்டு

“நரித்தேவரே நான் உமக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லப் போகிறேன். நாங்கள் வல்லவர்கள் என்று அவர்கள் செல்லுகிறார்கள். எங்களுடைய வலிமையிலிருந்து தப்பி விடலாம். ஆனால் மனிதர்களின் மிடுக்கிலிருந்து நாம் தப்பிவிடமுடியாது. ஏன் அவர்கள் நம் உறவினரைப் பிடித்து வேலைவாங்குவதிலிருந்து இது தெரிகிறதே.

ஆமாம் தலைவரே நான் கூட ஒரு நாள் பார்த்தேன். மனிதர் சிலர் மரங்களை வெட்டி உங்கள் வர்க்கத் தினரில் ஒருவரைக் கொண்டு இழுத்துச் சென்றதை நான் கண்டேன். தலைவரே அந்த யானைத்தேவருக்கு மூளையில்லையா? அந்த இடத்தில் நான் இருந்திருந்தேனா னால் தும்பிக்கையால் அந்த மனிதப்பதர்களை சுருட்டி காலடியில் போட்டு துவைத்திருப்பேன்.”

அப்படிச் சொல்லவேண்டாம் நரித்தேவரே. நாங்கள் முட்டாள்களல்லர். ஆனால் மனிதருடைய மெலிந்த மிடுக்குக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டால் செயலிழந்து

விடுகிறோம். அதற்குக் காரணம் என்னவென்று இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது. நமக்குள் பேசிக் கொள்வதில் தப்பில்லை யென்று நினைக்கிறேன். இந்தக் காட்டுப்பிரதேசத்தில் ஒரு மனிதனைக் கண்டுவிட்டாலும் பயத்தினால் நெஞ்சு அடித்து கொள்ளும். அவர்களுடைய கண்ணில் படாமல் தப்பிச் செல்வதைத் தவிர எமக்கு வேறு வழியே தோன்றாது.

“சரி நேரமாகிறது நாம் போகலாமா?”

நரித்தேவர் யானைத்தேவரின் பேச்சை நிறுத்திவிட்டுக் கேட்டார். இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

வயலுக்கருகிலுள்ள காட்டில் வந்து இருவரும் தங்கினார்கள். நரித்தேவர் மரங்களுக்கூடாக எட்டிஎட்டிப் பார்த்தார். தூரத்தில் கமக்காரன் நிற்பதைக்கண்டு அவனெதிரில் சென்றார். முன்னர் சொன்னது போல கமக்காரனும் வீட்டைத் தயார் பண்ணி வைத்திருந்தான். மனைவியும் பிள்ளைகளும் வெளியே சென்றிருந்தனர். நாய்த்தேவரும் அவர்களுடன் போயிருந்தார்.

சில நிமிடநேரம் நரித்தேவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு கமக்காரன் வீட்டுக்குள் போனான். அங்கே சாளரத்தின் வழியாக இரண்டு கயிற்றுத் துண்டுகள் வெளியே வந்து கிடந்தன. அவற்றின் மறுமுனைகள் வீட்டின் திராந்திப் பலகை நடுத்தூணுடன் சேருமிடத்தில் இறுகக் கட்டப்பட்டிருந்தன.

நரித்தேவர் காட்டுக்குள் போய் யானைத்தேவரை அழைத்து வந்தார். வீட்டின் சாளரத்தை நெருங்கிய போது அவர் யானைத் தேவரின் காதுகளில் ஏதோ முணு

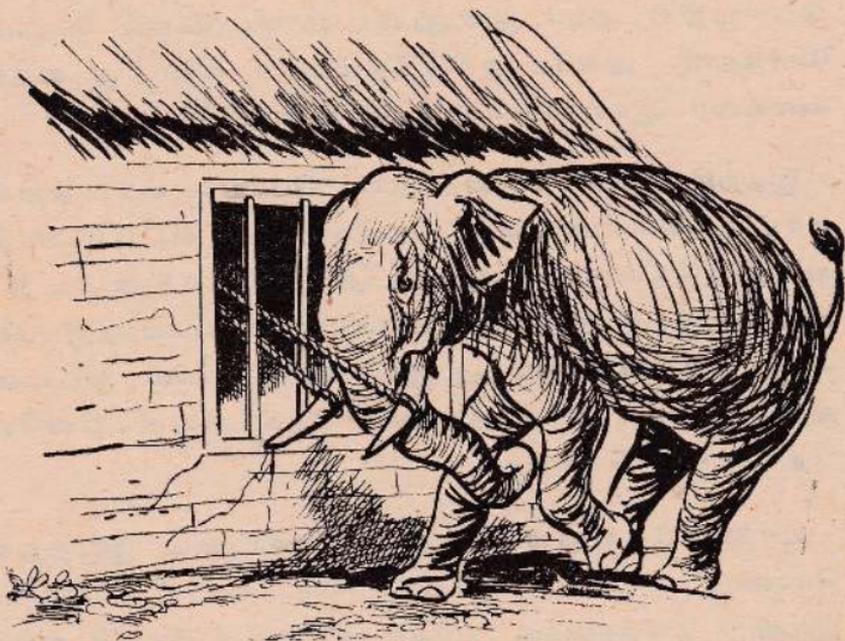
முணுத்தார். யானைத்தேவரும் கீழ்ப்படிவுள்ள ஒரு சிறுவனைப்போல தந்தங்கள் இரண்டையும் சாளரத்தினருகே வைத்து ஆடாமல் அசையாமல் நின்றார்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் வீட்டுக்குள்ளிருந்து மனிதக் கரங்கள் இரண்டு சாளரத்தின் வழியாக நீண்டன. கயிற்று முனைகள் இரண்டையும் யானைத்தேவரின் தந்தங்களைச் சுற்றிப் படரவிட்டன அந்தக் கைகள். ஒரு கணம் அந்த மனிதக் கைகளின் விரல்கள் வேகமாகச் செயற்பட்டன. அரை மணித்தியாலத்தின் பின்னர் கயிறுகள் இரண்டும் தந்தங்களை இறுக்கிப் பிணைத்திருந்தன. அவை அவிழ்க்க முடியாதவாறு இறுகியிருந்தன. நரித்தேவர். பெரிய அறிவாளிபோல ஒரு பக்கமாக உட்கார்ந்து நடப்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஐயோ என்ன துர் அதிஷ்டம் யானைத்தேவருக்கு தலைவலியுண்டாயிற்று. அது மிகவும் பொல்லாத வலி. அதைச் சற்றும் பொறுக்க முடியாத யானைத்தேவர், உரத்த குரலில் ஓலமிட்டார். ஓடுவதற்குக் கூட எத்தனித்தார். ஆனால் எப்படி ஓடுவது? தந்தங்களை வைத்த இடத்திலிருந்து எடுக்க முடியவில்லை.

யானைத்தேவருக்கு இது முற்றிலும் புதிய அனுபவம். அவருக்கு எத்தனையோ தடவை தலைவலியுண்டாகியிருக்கிறது. ஆனால் தந்தத்தைக் கட்டிவைக்கும் விவகாரம் பழக்கமில்லை. ஆகையினால் தந்தங்களை வெளியே எடுப்பதற்கு யானைத்தேவர் பெருமுயற்சியெடுத்தார். இதனால் அவர் தனது தலைவலியைக் கூட மறந்து விட்டார். அவருக்கு அடங்காத சினம் உண்டாயிற்று. அவர் மீண்டும் பலத்த குரலில் ஓலமிட்டவாறு உடம்பை அப்படியும் அசைத் தசைத்து இழுத்தார்.

கமக்காரன் போன இடம் தெரியவில்லை. அவர் வீட்டுக்குள்ளிருந்து எப்படி வெளியேறினாரோ தெரியாது. கால்களால் நடந்து சென்றாரா? கைகளை ஊன்றித் தவழ்ந்து சென்றாரா என்பதும் நினைவில்லை. நரித் தேவருக்கோ யானைத் தேவரின் இந்த இடிக்குரல் நல்ல பழக்கம். இருந்தும் அந்தப் பிளிறல் சத்தத்தைச் சகிக்கக்கூடிய தூரத்தில் போய் உட்கார்ந்துகொள்ள அவர் மறக்கவில்லை.

யானைத்தேவர் ஒரு கணம் ஓலமிட்டார். மறுகணம் உடம்பை வளைத்து அந்தப்புறமும் இந்தப்புறமுமாக இழுத்தார். இந்தக் கூத்தினால் அவருடைய துதிக்கை கூட கயிற்றில் பின்னிக் கொண்டது. இழுப்பதும் ஓலமிடுவதுமாக சிறிது நேரம் கழிந்தது. இப்படியே பல

தடவைகள் இழுத்துப் பறித்த பின்னர் வீட்டுக் கூரையில் 'சரசர' என்றொரு சத்தம் கேட்டது. அடுத்த கணம் வீடு யானைத்தேவரின் முதுகில் விழுவது போன்றதொரு உணர்வு தெரிந்தது. இன்னும் வேடிக் கைபார் த்துக் கொண்டிருப்பது புத்திசாலித்தனமல்ல எனக்கண்ட நரித்தேவர் தனது உடம்பின் சக்தியெல்லாவற்றையும் திரட்டி இவ்வுலக ஆசைகளைத் துறந்தவராக, கால்பிடரியில்படும்படி ஓடினார். அவருடைய கால்களுக்கு எங்கிருந்துதான் இவ்வளவு வேகம் வந்ததோ. நொடிப் பொழுதில் அவர் தன்னுடைய வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கே நரித்தேவியார் களைத்து வந்த கணவரை ஆசுவாசப் படுத்தத் தொடங்கினார்.

இதற்கிடையில் யானைத்தேவர் பெரிய சங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டார். கமக்காரனின் வீட்டில் பாதி யானைத்தேவருடன் புறப்படத் தயாராகிவிட்டது. யானைத்தேவர் இந்த இக்கட்டிலிருந்து தப்புவதற்கு பலவாறு எத்தனித்தார். ஆனால் கமக்காரனின் வீட்டின் ஒருபாதி தேவரின் தந்தங்களில் சிக்கி அவருடனேயே தொடர்ந்து சென்றது.

யானைத்தேவரும் அந்த பாதிவீட்டை இழுத்துக் கொண்டு காட்டுக்குள் போய்ச்சேர்ந்தார். அங்கே, இரண்டு மரங்களுக்கு நடுவில் வீட்டைச் செருகி கயிறின் இரண்டு வடங்களையும் இழுத்து முறித்தார். யானைத் தேவரின் உதவியற்ற நிலையைக் கண்டுதானே என்னவோ வீடு அங்கேயே தங்கிவிட்டது. தந்தத்தில் போட்ட முடிச்சுக்கள் இரண்டோடு யானைத்தேவர் வீட்டுக்குப் போனார்.

12. சுகம்

யானைத்தேவரின் நோய் முற்றிவிட்டது. அவர் நிம்மதியின்றித் தவித்தார். பலத்த குரலில் ஓலமிடுவதும், பம்பரம்போல் சுழல்வதும், நாலாபுறமும் ஓடுவதும், நிலத்தில் புரள்வதும், அவரது வாடிக்கையான வேலைகளாயின. நல்ல வைத்தியம் செய்யாததால் தான் நோய் இப்படி விஸ்பரூபமெடுத்திருக்கிறதென்று யானைத்தேவியார் சொன்னார். யானைத் தேவருக்கும் இது தெரியும்.

“இனி என்ன செய்வது? தந்தத்தைப் பிடுங்கத் தயாராகும் பொழுதே தலையைப் பிளப்பதுபோல வேதனை உண்டாயிற்று. உடனே நான் சத்தம் போட்டபடி துள்ளிக் குதிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்.”

“கொஞ்சம் பொறுமையாக இருந்திருந்தீர்களானால் எல்லாம் நன்மையில் முடிந்திருக்கும்”

“சும்மா அலட்டாதே தேவி. அந்த நோய் உனக்கு வந்திருந்தால் அரைவாசி வீடல்ல முழு வீட்டையுமே பெயர்த்துக் கொண்டு வந்திருப்பாய்”

“அது சரி இப்போ இதற்கு என்ன செய்யலாம்?”

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை. யானைத் தேவர் பலத்த குரலில் பிளிறினார். பம்பரம்போல் சுழன்றார். அங்குமிங்கும் ஓடினார். நிலத்தில் விழுந்து புரண்டார். இதையே திரும்பத் திரும்பச் செய்தார். இதைக் கண்டயானைத்தேவியார் ஒன்றும் பேசாமல் சென்றுவிட்டார்.

யானைத்தேவியார் நேராக நரித்தேவரிடம் சென்றார். நரித்தேவருக்குக் காலையில் உண்டாகிய பயம் இன்னும் நீங்கவில்லை. அதனால் அவர் வெளியில் எங்கும் செல்லாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டுக்கிடந்தார்.

காட்டில் நெடுந்தூரத்தில் கேட்ட ஓசைகளினால் நரித் தேவரின் கவனம் திசை திருப்பப்பட்டது. ஆ! என்ன சத்தம் என்று பார்ப்பதற்காகத்திரும்பிய நரித்தேவர் பயங்கரக் காட்சியொன்றைக் கண்டார்.

“ஓஹோ.....யானைத் தேவர் என்னைத் தேடித்தான் வருகிறார் போலிருக்கிறது. இது ஆபத்துக்கு அறிகுறி. நான் இந்த இடத்தை விட்டு ஓடிவிடவேண்டும். “தேவி! காரியம் முற்றிவிட்டது. அதோ யானைத்தேவர் எம்மைக் கொல்லத்தான் வருகிறார். வா ஓடி விடுவோம்.”

ஆனால் நரித்தேவியார் முதல் பார்வையிலேயே வருவது யானைத்தேவியார் என்பதை அறிந்து கொண்டார். அதைக் கணவரிடமும் சொன்னார். இருவரும் அச்சம் சற்று நீங்கியவர்களாக தொலைவில் இருந்து பார்த்தனர். யானைத்தேவி தூரத்தில் வரும்போதே “ஐயோ நரித் தேவரே நரித்தேவரே நான் என்ன செய்வேன்?” என்று உரத்தகுரலில் அலறி அழுது கொண்டு வந்ததால் நரித் தேவரின் பயம் முற்றாக நீங்கிவிட்டது.

“ஏன் அம்மணி என்ன நடந்தது”

“ஐயோ நரித்தேவரே என்னுடைய கணவருக்கு வேதனை பொறுக்க முடியவில்லை.”

“ஓஹோ.....தந்தத்தைப் பிடுங்கியதால் ஏற்பட்ட வலியா?”

“தந்தமாவது பிடுங்கியதாவது. ஏன் உங்களுக்கு நடந்த விஷயமெதுவும் தெரியாதா? தந்தம் பிடுங்கும் பொழுது கயிற்றினால் தந்தங்கள் இரண்டிலும் முடிச்சுப் போட்டுக்கொண்டு, காட்டைத் துவம்சம் செய்தபடி வந்து சேர்ந்தார். வந்த நேரத்திலிருந்து ஓலமிடுவதும், சுழல்வதும், நிலத்தில் புரளுவதும், காட்டைக் கலக்கிக் கொண்டு ஓடுவதுமாக நிம்மதியற்றிருக்கிறார்.”

“ஐயகோ அம்மணி தலைவரவர்கள் வேதனையில் துடிப்பதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. என்னுடைய நெஞ்சு பிளந்து விடும் போலிருந்தது. நோய் மாறவேண்டும் என்பதற்காகத் தந்தங்களை பிடுங்கி விடும்படி நான் சொன்னது உண்மைதான். இருந்தும், மதிப்பிடற்கரிய அந்தத் தந்தங்களைப் பிடுங்கும்போது யார்தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.....?”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் கண்ணீர் விடத் தொடங்கினார். இடது கையால் கண்களிரண்டையும் துடைத்தார்.

“பிறகு நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?”

“நான் அங்கே நிற்காமல் வீட்டுக்கு வந்தேன்.”

“நரித்தேவரே தந்தங்களை எப்படிப் பிடுங்குவது?”

“எனக்குத் தெரியாது. அந்த இடத்துக்கு மறுபடியும் போவது சாத்தியமில்லை.”

“இதற்கு என்ன செய்யலாம்? நீங்கள் தான் ஒரு வழி கூறவேண்டும்.”

நரித்தேவர் சிறிதுநேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். பின்னர் நன்றாகச் சிரித்தார். வெற்றியீட்டிய பெருமிதத்தோடு தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டினார்.

“தேவியார் வீட்டுக்குப் போங்கள். நான் நோயைச் சுகப்படுத்துகிறேன். என்னுடைய ஆசிரியரிடம் போய் சின்னஞ்சிறு வைத்தியமொன்று கேட்டுக் கொண்டு ஒரு நொடியில் அங்கே வந்துவிடுகிறேன். இன்றே அவருடைய நோயைக் குணமாக்குகிறேன். நீங்கள் போங்கள்.” என்று யானைத்தேவியிடம் சொல்லிவிட்டு நரித்தேவர் விரைவாகப் புறப்பட்டுச் சென்றார். யானைத்தேவியும் மனதை ஆற்றிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்.

யானைத்தேவி வீட்டை அடைந்த பொழுது நரித் தேவரும் வேறொருவழியால் அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். யானைத்தேவரின் ஓலமும், ஓட்டமும் இன்னும் ஓயவில்லை. அவரைச் சற்று அடக்குவதற்குப் பல மணித்தியாலங்கள் எடுத்தன.

“தலைவரே!... தலைவரே கொஞ்சம் நில்லுங்கள். தலைவரவர்களுக்குப் பொறுமையில்லாததால் தான் இந்த நோயைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்கள்.”

“ஐயோ நரித்தேவரே என்னால் இதைப்பொறுக்க முடியாது.”

“இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உங்கள் நோயெல்லாம் குணமாகிவிடும். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்”

“சரி சொல்லுங்கள்”

நான் என்னுடைய ஆசிரியரிடம் போய் நல்ல வைத்திய மொன்று அறிந்து வந்திருக்கிறேன். அதைச் செய்தால் நோய் குணமாவது நிச்சயம். ஆனால் அவருக்கு குரு தட்சணை வழங்கவேண்டும். அவருக்கு நான் சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு தம்படி கூட வேண்டாம். ஆனால் குரு தட்சணையை மறந்து விடக் கூடாது.”

“குரு தட்சணையாக எதைக் கொடுப்பது?”

“இரண்டு ஆட்டுக்குட்டி கொடுத்தால் போதும்”

“ஆட்டுக் குட்டிகளை எங்கே பெறுவது. காட்டில் ஆட்டுக்குட்டிகள் உண்டா?”

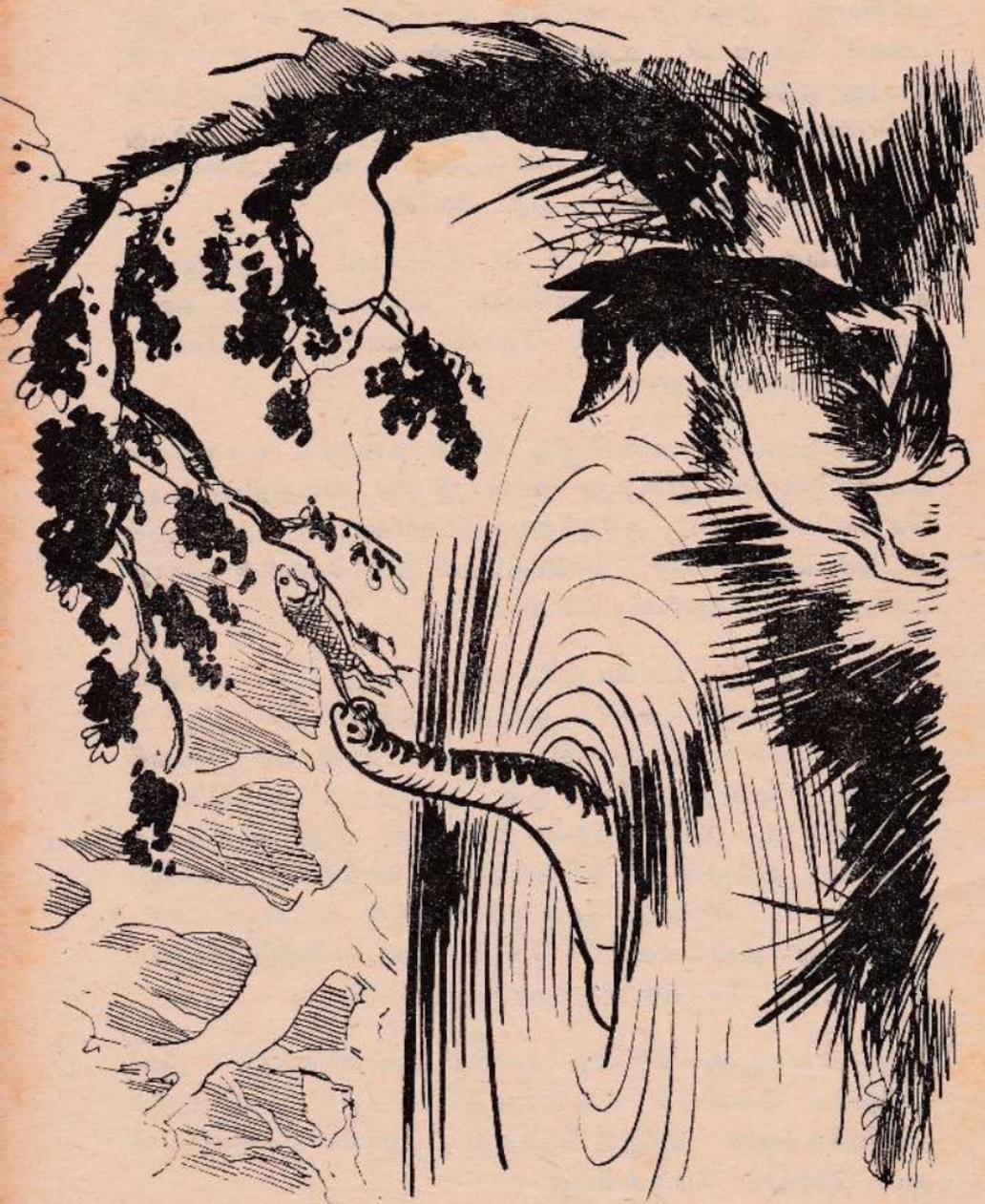
“தலைவருக்கு இன்னுமா புரியவில்லை? நோய் குணமாகியதும் ஒருவாரம் கழித்து கமக்காரனின் வீட்டுப் பக்கம் போங்கள். உங்களைக் கண்டதும் கமக்காரன் பயந்து ஓடுவான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நீங்கள் நல்ல ஆட்டுக்குட்டிகளாகப் பார்த்து இரண்டைத் தூக்கிக் கொண்டு வரவேண்டும் அவ்வளவு தான். இது உங்களுக்கு ஒரு வேலையா?”

“நல்லது....நல்லது....நான் கட்டாயம் ஆட்டுக்குட்டிகளைக் கொண்டுவந்து தருவேன். சொன்னசொல் தவற மாட்டேன். என்னுடைய நோய் குணமாக வேண்டும். எனக்கு அதுபோதும்.”

“தலைவரவர்கள் என்னோடு ஆற்றங்கரைக்கு வாருங்கள் தண்ணீருக்குள் இருந்து தான் இந்த வைத்தியத்தைச் செய்யவேண்டும்.” நரித்தேவரும், யானைத்தேவரும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். யானைத்தேவி நரித்தேவரின் சொற்படி வீட்டில் தங்கிவிட்டாள்.

நரித்தேவரும் யானைத்தேவரும் ஆற்றங்கரையை அடைந்தார்கள். அங்கே ஒரு மரத்தின் கிளை ஆற்று நீரின் மேலே தாழ்ந்து கிடந்தது. ஆற்றில் இறங்கி தேகம் முழுவதும் நீருக்குள் அமிழ்ந்த தும்பிக்கை நுனியை மட்டும் அந்தக் கிளையின் மீது வைத்துக் கொண்டு நிற்கும்படி நரித்தேவர் யானைத்தேவருக்குப் பணித்தார். யானைத் தேவரும் இதற்கு உடன்பட்டார். பதினைந்து நிமிடங்களில் நோய் குணமாகிவிடுமெனவும் நரித்தேவர் சொல்லியிருந்தார்.

இப்பொழுது யானைத்தேவரின் தும்பிக்கையின் நுனி மட்டுமே வெளியில் தெரிந்தது. தேகம் முழுவதும் தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்திருந்தது. நோயைக் குணமாக்கும் நேரமும் நெருங்கியது.

“ஓணன் தேவரே! ஓணன் தேவரே நல்ல நேரம் உள்ளே இருந்தது போதும் வெளியே வந்துவிடும். தலைவர் நல்ல பாடம் படித்துவிட்டார்.”

நரித்தேவர் இப்படிச் சொல்லி முடித்ததும் ஆற்றுக்குள் வளைந்திருந்த மரக்கிளையின் மேலிருந்த யானைத் தேவரின் தும்பிக்கையினூடாக ஓணன் தேவர் வெளிப்பட்டார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். நடந்தவற்றை அறிந்துகொண்டார். உடனே மரத்தின் உச்சாணிக் கொப்புக்கு ஏறிவிட்டார். நரித்தேவர் அவரைப்பார்த்து கள்ளச்சிரிப்புச் சிரித்தார். பின்னர் அவரைச் சற்று நிற்குமாறு சைகைமூலம் சொன்னார்.

குறிக்கப்பட்ட நேரம் கழிந்ததும், யானைத்தேவர் மெள்ள மெள்ளக் கரையேறினார். கரைக்குவந்ததும் உடம்பை உதறி மூக்கைச் சுத்தஞ்செய்து கொண்டார். நோய் குணமாகிவிட்டதற்கான அறிகுறிகள் தெரிந்தன. நரித்தேவர் அவரை வைத்த கண்வாங்காமல் பார்த்தார். பிறகு பேசத் தொடங்கினார்.

“தலைவரே எப்படி?”

“இப்பொழுது நோய் குணமாகிவிட்டதுபோல் இருக்கிறது.

“நோய் பூரணமாகக் குணமாகிவிட்டது.”

“நரித்தேவரே உண்மையில் என்ன நடந்தது?”

“நாங்கள் நினைத்தது போல ஒன்றும் நடக்கவில்லை. என்னுடைய ஆசிரியர் பிரான் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். ஓணன் தேவர் உங்கள் மூக்குக்குள் நுழைந்து விட்டார்.

இதைக் கேட்ட யானைத்தேவருக்கு நடுக்கமுண்டாயிற்று. நாலுபுறமும் துருவித்துருவி ஆராய்ந்தார். பிறகு “எங்கே அந்தப்பாதகன்” என்று கேட்பதுபோல தலையை

ஆட்டினார். அதற்கு நரித்தேவர் "அதோ இருக்கிறார்" என்று சொல்வதுபோல முகத்தையுயர்த்தி மரத்தைப் பார்த்தார்.

யானைத்தேவரும் அச்சத்தோடு தலையைச் சற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தார். அவ்வளவு தான் "வணக்கம் தலைவரவர்களே" என்னும் குரல் மரமிருந்த திசையிலிருந்து வந்தது. ஆமாம் அவர் ஓணன் தேவரேதான். உடனே யானைத்தேவர் தும்பிக்கையை மடித்துக் கொண்டு ஓடுவதற்குத் தயாரானார். இதைக் கண்ட நரித்தேவர் அவரை நிறுத்தி. "அஞ்சுவதற்கு ஒன்று மில்லை" என்று சொல்லி அவருடன் நடந்து சென்றார். யானைத்தேவரோ தும்பிக்கையை நீட்டவேயில்லை. அது மட்டுமா இடைக்கிடை பின்னால் திரும்பியும் பார்த்துக் கொண்டார்.

"சின்னஞ்சிறு விலங்குகளோடு சண்டை போடக் கூடாது. தலைவரவர்களின் பெரும்பலத்துக்குள் இந்த மெலியார் மிடுக்கு அடங்குவதில்லை."

இவ்வாறு நரித்தேவர் யானைத்தேவரைச் சமாதானப் படுத்தினார். குருதட்சணையைப் பற்றியும் ஞாபகப் படுத்தினார்.

13. வனவாசிகளின் சபை

யானைத்தேவரின் நோய் குணமாகிய செய்தி எங்கும் பரவியது. அதனோடு மற்றொரு செய்தியும் வெளியாயிற்று. அதாவது ஓணன் தேவர் யானைத்தேவரின் தும்பிக்கைக்குள் சென்றதால்தான் யானைத்தேவர் சுகவீனமுற்றார் என்ற விபரமும் எங்கும் தெரியலாயிற்று. இதுமட்டுமா? இவ்வளவு பிரமாண்டமான யானைத்தேவர் சின்னஞ்சிறிய ஓணன் தேவருக்குப் பயந்து ஒழிந்து திரிகிறார் என்றும் பலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

யாராவது ஒணன் தேவரைப்பற்றிச் சொன்னால் போதும் . யானைத்தேவர் உடனே தன்னுடைய தும்பிக்கையை உள்ளே இழுத்து மடக்கிவிடுவார். கண்களை உருட்டி உருட்டி நாலாபக்கமும் பார்ப்பார். உடல் நடுங்கும். அந்த இடத்தை விட்டு நழுவுவும் தொடங்கிவிடுவார். யானைத்தேவர் ஒணன் தேவரைக்கண்டு அஞ்சி ஓடுகிறார் என்றுபலரும் பேசிக் கொள்வதற்கு இதைவிடச் சான்று தேவையா?

இந்தக் கேலிப் பேச்சுக்களினால் யானைத்தேவர் மன முடைந்திருந்தார். யானைத்தேவியாருக்கும் வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. அவளும் வீட்டிலேயே இருந்தாள். முன்னரெல்லாம் பழக்கமான முகங்களைக் கண்டால் அவள் மகிழ்ந்து சிரிப்பாள் ஆனால் இப்பொழுதோ முகத்தைச் சுருக்கிக் கொள்வாள். தம்மோடு பலத்தில் நிகர் நிற்க முடியாதவர்களோடு சண்டைக்குப் போய் இப்படி அவமானப்பட்டு வந்திருக்கிறாரே என்று தன்கணவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அபகீர்த்தியை எண்ணி எண்ணி யானைத்தேவியார் மெலியலானாள்..

இதற்கிடையில் யானைத்தம்பதியாருக்கு இன்னுமொரு சங்கடம் உண்டாயிற்று. நரித்தேவர் தினமும் யானைத்தேவரின் இருப்பிடத்துக்கு வந்து குருதட்சிணையைப்பற்றி ஞாபகப்படுத்தினார். முதல் தடவை வந்தபோது “நானே பார்க்கலாம்” என்று யானைத்தேவர் சொல்லியனுப்பினார். அடுத்த நாள் வந்தபொழுதும் இதே பதில் தான் கிடைத்தது. நானே நானே யென்று ஒரு வாரம் கழிந்துவிட்டது. “தலைவரவர்களின் ‘நானே’ எப்பொழுது வருமோ” என்று நரித்தேவர் அலுத்துக் கொண்டார். யானைத்தேவர் குரு தட்சணை தேடி பலநாள் அலைந்தது உண்மை தான். ஆனால் அவர் நீண்ட தூரம் செல்லவில்லை. இந்த யானை ஒணன் சண்டையைப் பற்றித் தெரியாதவர்களே கிடை

யாது. குருவிகளுக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். வேறு யாரிடமிருந்து தப்பினாலும் குருவிகளிடமிருந்து யானைத் தேவருக்கு விமோசனம் கிடைக்கவில்லை. யானைத் தேவரைக் கண்டமாத் திரத்திலே “ஓணன் தேவரே” என அவை கூவும். ஆரம்பத்தில் இந்தக் குரலைக் கேட்டதும் யானைத் தேவர் காட்டைக் கலக்கிக் கொண்டு ஓடுவார். ஆனால் இது கேலிப் பேச்சு என்பதை அவர் இப்பொழுது அறிந்து கொண்டார். வெளியே செல்வதைக் கூட அவர் வெறுத்தார். நரித்தேவரின் குரு தட்சணை தாமதமாகியதற்கு இதுவே காரணம்.

வனவாசிகளின் புதுவருட தினம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. புதுவருடத்தினத்தில் வனவாசிகள் அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு கூட்டம் வைப்பது வழக்கம். அந்தக் கூட்டத்துக்கு, யானைத்தேவர் தலைமை தாங்குவார். முன்னரெல்லாம் இந்தக் கூட்டத்துக்குச் செல்வதானால் யானைத்தேவருக்கு ஒரே குஷி. இதையிட்டுப் பெருமைப்படுவார். ஆனால் இந்தத்தடவை நடைபெறும் கூட்டத்தை நினைத்து யானைத்தேவர் அச்சத்தால், தயங்கினார். இம்முறை வேறொவரைச் சபைத்தலைவராகப் போகும் படியும் சொன்னார். இதை யானைத்தேவியார் தீவிரமாக எதிர்த்தார். தன்னுடைய கணவர் அந்தப் பெரிய சபையில் தலைவராக வீற்றிருப்பதைக் காண்பதில் அவளுக்குப் பெருமை அதிகம். அந்த மகத்தான பதவி வேறொருவருக்குப்போவதை அவள் பொறுக்கமாட்டாள்.

புதுவருட தினமும் வந்துவிட்டது. சபை கூடும் நேரமும் நெருங்கியது. காட்டின் நடுவிலுள்ள திறந்த வெளியில் தான் இந்தச் சபைக்கூட்டம் நிகழ்வது வழக்கம். அந்த வெளியைச் சுற்றிலும் பெரிய மரங்கள் வானளாவ உயர்ந்து கிளை பரப்பி நின்றதால் அங்கே நிழலுக்குப் பஞ்சமேயில்லை. இந்த மரங்களைச் சுற்றிப் பின்னிப் படர்ந்திருந்த கொடிகளில் வண்ணமலர்கள்

பூத்து அலங்கரித்தன. இந்தக் காட்சி மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இந்தப் பூக்களின் மணம் எங்கும் நிரம்பி வழிந்தது.

கூட்டத்தைப் பார்க்க வந்தவர்கள் திறந்த வெளியரங்கில் வந்து கூடினர். நாலா பக்கங்களிலும் இருந்து சபையைப் பார்க்க வருபவர்களுக்கு இடம் விட்டு எஞ்சிய பிரதேசம் முழுவதும், பார்வையாளர்களால் நிரம்பி இருந்தது. எருமை வீரர்கள் எண்மர் கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுங்காக்கினர். சபையில் குழப்பமுண்டா காதவாறு; பகைவர்களை பிரித்தும், சிநேகிதர்களை இணைத்தும் ஒழுங்குபடுத்தினர்.

இப்பொழுது சபை அங்கத்தவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர் முதலில் முள்ளம்பன்றித் தம்பதியாரும் கோஷ்டியும் வந்தது. முள்ளம்பன்றித் தேவரை முயல்தேவர் வரவேற்று உபசரித்தார். பிறகு சிரித்துக் கொண்டே வேறுபக்கம் செல்லத் தொடங்கினார். அதைக்கண்ட முள்ளம் பன்றி “முயல் தேவரே எங்கே போகிறீர்? இங்கே வாருங்கள் வந்து எங்களுடன் உட்காருங்கள்” என்று அழைத்தார். அதற்கு முயல்தேவர் உரத்த குரலில் சிரித்து விட்டு “முள்ளம் பன்றியாரே உங்கள் அழைப்புக்கு மிக்க நன்றி, நாங்கள் இங்கேயே இருக்கிறோம். இந்த இடம் எங்களுக்கு வசதியாக இருக்கிறது. அன்று இரவு மழையில் நனைந்து கொண்டு வந்து எங்களை யெல்லாம் வீட்டைவிட்டு துரத்தினீர்களே நினைவிருக்கிற தா? நாங்கள் மறக்கவில்லை” என்றார்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் மான் தம்பதியாரும் பரிவாரமும் வந்தது. முயல்தேவர் இவர்களை வரவேற்று உபசரித்து தாம் இருந்த இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். மரை தம்பதியாரும் அதே இடத்துக்குத்தான் சென்றனர். கவரிமான் கூட்டமும் அங்குதான் சென்றது.

கரடித்தம்பதிகள் சந்தோஷ ஆரவாரத்துடன் வந்தனர். காட்டு வாசிகளின் வைத்தியரானபடியால் கரடித்தேவர் எல்லோர் மத்தியிலும் பிரபலமடைந்திருந்தார். “இங்கே வாருங்கள்! இங்கே வாருங்கள்” என்று எல்லோரும் அழைத்தனர். ஆனால் கரடித்தம்பதிகள் பொருத்தமான இடந்தேடி அமர்ந்து கொண்டனர்.

கூட்டம் ஆரம்பமாகும் நேரம் நெருங்கியது. ஆகவே சபை உறுப்பினர் இருபது முப்பது பேராகவந்து சேர்ந்தனர். அவர்களைப் பிரித்துக் கூறுவதே கஷ்டமாக இருந்தது. நரித்தம்பதிகளின் வருகையை யாவரும் கண்டனர். நரித்தேவர் தலைதாழ்த்தி எல்லோருக்கும் வணக்கஞ் செலுத்தினார். முன்பின் பழக்கமில்லாதவர் களையெல்லாம் நண்பர்களாகக் காட்டிக் கொண்டார்; எல்லோரையும் பார்த்துச் சிரித்தார். எதிர்ப்படுபவர் களையெல்லாம் நிறுத்தி ஏதாவது பேசினார். தன்னை விடப் பெரியவர் இல்லை எனக் காட்டிக்கொண்டு கூட்டத்தின் மத்தியில் ராஜ நடைபோட்டார். பிறகு தன்னுடைய மனைவியோடு ஒரு பக்கமாகப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

புலு குப்பூனையும் அதன் மனைவியும் வந்ததை எல்லோரும் அறிந்தனர். அவர்கள் தூரத்தில் வரும்பொழுதே கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் அநேகர் மூக்கைக் கையால் பொத்திக் கொண்டனர். இவர்கள் “இதுபோன்ற இடங்களுக்கு ஏன் வருகிறார்கள்?” என்று ஒரு விலங்கு கேட்டது. “தன்விடம் இருக்கும் குற்றங்களைத் தானே அறியாமலிருப்பதைப் போன்ற துரதிஷ்டம் எதுவுமேயில்லை.” என்றது மற்றது. கூட்டத்தில் தான் இருப்பது மற்றவர்களுக்கு இடைஞ்சலை தருகிறதெனக் கண்டால் விலகிச் செல்வது தான் உயர்ந்த குணம்” என்றது இன்னுமொரு குரல். யார் என்ன வசை

சொன்னாலும் அதையெல்லாம் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் சகோதரர்கள் மத்தியில் தங்க வந்தவர்களைப் போல புனுகுப் பூனைத்தம்பதிகள் கூட்டதுள் போய் உட்கார்ந்தனர்.

புலித் தம்பதிகள் வந்தபொழுது திறந்த வெளியிரங்கில் இடமேயிருக்கவில்லை. சபையில் எல்லோரும் எழுந்து நின்று அவர்களை வரவேற்றனர். ஆனால்; சிலர் தமது பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டனர். சிலர் சபை கூடியிருப்பதைக் கூட மறந்தவர்களாக ஒரு வதற்குத் தயாரானார்கள். வயது வந்த முதியவர்கள் சிலர் “அஞ்சவேண்டாம், சபை கூடியிருக்கும் பொழுது எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாது” என்று ஆறுதல் கூறினர். நேற்றைய தினம் தன் கைகளிலிருந்து தப்பிச் சென்ற முயலைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரித்தார் புலித் தேவர். முன்பொரு நாள் தான் பசித்திருக்கும் வேளையில் தனக்கு அகப்படாமல் ஓடிய முள்ளம் பன்றியைப் புலி ஒன்றைக் கண்ணால் பார்த்தது. மானுடைய வேகமான ஓட்டத்தைப் புகழ்ந்தார். பன்றியின் இரு பற்களைப் பார்த்துச் சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்து விட்டு “வணக்கம்” என்று வாழ்த்தினார். பன்றி கௌரவம் மாரியாதை எதையும் மதிக்காதவர். ஆகையினால் பயமோ, தயக்கமோ இன்றிப் பதிலுக்கு “வணக்கம் தலைவரவர்களே” அன்று மரத்தின் மீது நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்திருந்தீர்களா?” என்றார்.

“எந்த மரத்தின் மேல்?”

“அதுதான் அன்று என்னோடு நீங்கள் சண்டைக்கு வந்தபோது, என்னுடைய எதிர்ப்புக்குப்பயந்து மரத்தின் மீது ஏறினீர்களே நினைவில்லையா?”

“நான் பயந்து தான் மரத்திலேறினேன் என்று நினைத்தீரா?”

“அல்லது அவ்வளவு வேகமாக ஓடிப்போய் ஏற வேண்டியதில்லையே?”

சே.....சே.....அது பயத்தினால். எனக்கு உம்மைக் கண்டதும் அருவருப்பு உண்டாயிற்று.”

பன்றியார் பலமாகச் சிரித்தார். அவருடைய கடைவாய்ப்பற்களும், ஏனைய பற்களும் வெளியே தெரியும்படி சிரித்தார்.

“தலைவரவர்களே! இது முட்டாள் சிகாமணிகளின் உளரல். அன்று மட்டும் நீங்கள் ஜெயித்திருந்தீர்களானால் அருவருப்பெதுவுமின்றி என்னுடைய இறைச்சியை நாக்கில் நீர் ஊறச் சாப்பிட்டிருப்பீர்கள். தோற்றுப் போகவே உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக நான் அணுகமுடியாத இடமாகப் பார்த்து ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு தற்புகழ்ச்சி பேசுகிறீர்களே. “ஏன் ஓடினீர்கள் என்று யாராவது கேட்டால் “ஈ.....ஈ..... பன்றி துர்நாற்றம் வீசுகிறது அதனருகில் எப்படி நிற்பது?” என்று சொல்லி உங்கள் வீரதீர பராக்கிரமங்களைப் பற்றிப் பறைசாற்றிக் கொள்வீர்கள்.”

இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நரித் தேவர் இடது கையால் தலையைச் சொறிந்தபடி சிரித்தார். பேச்சு இன்னும் நிற்கவில்லை.

“தலைவரவர்களே நான் உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்கப்போகிறேன் உண்மை சொல்ல வேண்டும். அன்று நான் போனவுடன் நீங்கள் மரத்திலிருந்து இறங்கி விட்டீர்களா?”

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூறுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. யானைத்தேவர்! யானைத்தேவியார் என்று நாலாபக்கத்திலிந்தும் குரல் கேட்டது. எல்லோருடைய பார்வையும் ஒரே திசையில் திரும்பியது.

ஆமாம் அதோ யானைத் தம்பதிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். யானைத் தேவர் புதிய கண்ணாடியையும் அணிந்து கொண்டு; கம்பீரமாக வந்தார். அவருடைய மனைவியாரும், கணவரிடம் தனக்குள்ள அன்பைக் காட்டும் முகமாக தலைவரின் உடம்போடு ஒட்டி உராய்ந்தபடி வந்தாள். அங்கே கூடியிருந்த கூட்டம் மகிழ்ச்சி ஆரவாரஞ் செய்தது. யானைத் தேவர் தம்பதிகள் வந்து தமக்குரிய இடத்தில் அமர்ந்தனர். கூட்டம் ஆரம்பமாகும் நேரம் நெருங்கியது. புலித்தேவர் மெதுவாக எழுந்து நின்றார்.

பெரியோர்களே! தாய்மார்களே!

“நாங்கள் எங்களுடைய சபைக்கு யானைத் தேவரை தலைமை தாங்கும்படி பிரேரிக்கிறோம். இந்த இடத்தில் இந்தப் பிரேரணை அவசியமில்லை. யானைத்தேவர் எங்களுக்குப் புதியவரல்லர். அதேபோல தலைமை தாங்குவதென்பது அவருக்கும் புதிய விஷயமல்ல. இதுவரை நடைபெற்ற எமது கூட்டங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் இவரே தலைமை வகித்தார். இந்தத்தடவை இதில் மாற்றமேற்படுவது அவசியமா?”

“ஒரு கூட்டத்தின் அழகும் பெருமையும் அதன் தலைமைப் பதவியில் தான் தங்கியிருக்கிறது. அந்தப் பதவிக்குப் பொருத்தமானவர் வந்துவிட்டால் கூட்டம் களைகட்டுவதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமா? எங்களுடைய தலைவரை விட இந்தப் பதவிக்கு உகந்தவரை நாம் எங்கே தேடிப் பிடிப்பது.”

“எங்களுடைய தலைவர் சமீபத்தில் பயங்கரமான நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். இதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். பூரண சுகமடைந்து அவர் மீண்டும் எங்கள் மத்தியில் வந்திருப்பதைக் காண நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அதிலும் எங்கள் கூட்டம் ஆரம்ப மாவதற்கு முன் அவர் சுகமடைந்தது எங்கள் கூட்டத்தின் வெற்றிக்கு ஒரு அறிகுறியாகும்.”

“பாரம்பரியச் சொத்தாகக் கிடைத்துள்ள இந்தத் தலைமைப்பதவியை ஏற்று எல்லோருக்கும் நல்வழி காட்டுமாறு தலைவரவர்களை மிக்க பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

புலித்தேவரின் சொற்பொழிவு முடிவடைந்தது. ஆனால் மகிழ்ச்சியாரவராமும் கரகோஷமும் அடங்க சில விநாடிகள் சென்றன. இந்த ஆரவராத்தினிடையே யானைத்தேவர் எழுந்து தலைவரின் ஆசனத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் பேசுவதற்குத் தயாராகிய பொழுது கரகோஷம் மீண்டும் வானப் பிளந்தது. சத்தம் அடங்கியது. யானைத்தேவர் நலாபக்கமும் பார்த்துவிட்டு தனது சொற்பொழிவை ஆரம்பித்தார்.

பெரியோர்களே! தாய்மார்களே!

என்னை மீண்டும் இந்தப் பேரவைக்குத் தலைவராகியதற்கு உங்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உங்களுடைய அன்பும் ஆதரவும் தான் என்னுடைய நோயை இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் குணமாக்கியது. உங்களுடைய அன்பை நினைக்கும்பொழுது எனது பலம் இரட்டிக்கிறது. அதனால் தான் நான் இன்று இங்கே வரமுடிந்தது. நான் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்வதை வைத்தியர்கள் தடுத்தார்கள். ஆனால் நானே உங்கள் முகங்களைக் கண்டு ஆனந்திப்பதற்காக இங்கே வந்தேன்...”

யானைத் தேவர் இதற்குமேல் பேசவில்லை. அவருடைய தும்பிக்கை சுருண்டு மடிந்தது. கண்கள் அங்குமிங்கும் சுழன்றன. அவர் உடனே இருக்கையை விட்டெழுந்து ஒருவரையும் கவனிக்காமல் காடு இரண்டுபட ஓடினார். யானைத்தேவியும் அவர் பின்னால் ஓடினாள். அந்தப் பேரவை புயலில் கொந்தளிக்கும் கடல்போலாயிற்று.

“என்ன நடந்தது! என்ன நடந்தது” என்று எல்லோரும் கேட்டார்கள். ஆனால் ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை.

14. புலி ஓணன் விவாதம்

சபையில் குழப்பஞ் சற்று அடங்கியதும் புலித்தேவர் காரணத்தை விசாரிக்கத் தொடங்கினார். “யானைத் தேவருக்கு என்ன நடந்தது? என்பது அவருக்குத் தெரியாது. அதைப்பற்றி அறிந்தவர்களும் அங்கே இல்லை. நரித்தேவர்மட்டும் சிரித்தபடி ஒரு பக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தார். ஏனையவர்கள் கலவரமடைந்திருந்தனர்.

ஈற்றில் புலித்தேவர் நரித்தேவருகில் வந்து காரணத்தை வினவினார்.

“நரித்தேவரே எங்களுடைய யானைத்தேவருக்கு என்ன நடந்தது?” நரித்தேவர் முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டு தலையைச் சொறிந்தார். பிறகு நிலத்தைப் பார்த்தார். புலித்தேவரோ பொறுமையிழக்கத் தொடங்கினார்.

“சொல்லுங்கள் நரித்தேவரே சொல்லுங்கள் தெரிந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லுங்கள்.”

“தலைவரே! எனக்கு எதுவும் சரியாகத் தெரியாது. இருந்தாலும் நீங்கள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு விசாரித்தால் நன்றாக இருக்கும்.”

எல்லோரும் சுற்றிவர பார்வையைச் செலுத்தினார்கள். ஆனால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒன்றையும் காணவில்லை.

“என்ன இது நரித்தேவரே. அக்கம்பக்கத்தில் பேய்பூதம் எதையாவது கண்டுவிட்டீரா?”

“ஐயோ! தலைவரே உங்கள் மூளைக்கு மகுடம் சூட்டவேண்டும். சுற்றூடலைக் கவனியுங்கள் என்றால் மேலே பார்க்காமலிருக்கிறீர்களே? அந்த மரத்தின் மேல் உட்கார்ந்திருக்கும் பேயைப் பார்க்கவில்லையா?”

ஆமாம்...உண்மைதான். ஓணுந்தேவர் மரத்தின் உச்சானிக் கிளையில் இருந்து சிரித்தார். தன்னைக் கண்டு விட்டார்கள் என்று அறிந்ததும் அதிகமாகச் சிரித்தார். “ஓணுன் தேவரே! ஓணுன் தேவரே! என்று எழுந்த அபயக்குரலைக்கேட்டு கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தார். யானைத்தேவரின் குழப்பத்தைப்பற்றி அறிந்திருந்தோருக்குக் காரணம் எளிதாகப் புரிந்துவிட்டது. வேறொரு சந்தர்ப்பமாயிருந்தால் நடந்ததைக் கண்டு எல்லோரும் சிரித்திருப்பார்கள். ஆனால் இந்தத் தடவை சிரிப்பதற்குப் பதிலாக எல்லோரும் கோபாவேசங்கொண்டெழுந்தனர். ஓராண்டுக்குப் பிறகு வந்த விழா கொண்டாட்டம் ஓணுன் தேவரால் இழவுவீடானதே இந்தக் கோபத்துக்குக் காரணமாகும்.

புலித்தேவருக்கு நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவர் ஓணுன் தேவரை முறைத்துப் பார்த்தார். ஏதோ பேசுவதற்கு எத்தனிப்பவர்போல் தெரிந்தது. ஆனால் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. அவருடைய

கோபம் அவ்வளவு உக்கிரமாக இருந்தது. ஒணன் தேவரோ சிரித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவருக்கு கோபமே வரவில்லை. ஆகையினால் அவர் தலைதாழ்த்தி புலித்தே வருக்கு மரியாதை செலுத்தி மீண்டும் தலை தாழ்த்தி “வணக்கம் தலை வரவர்களே.” என்று பல தடவை சொன்னார்.

“வாயை மூட்டா மடையா. மேலே உட்கார்ந்து கொண்டு எங்கள் சபையைக் கலைத்தது போதாதென்று கேலி செய்யவும் வந்துவிட்டாயா!”

“தலைவரவர்களே நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு கோபிக்கிறீர்கள். நீங்கள் இப்படிக்கோபப்படும் அளவுக்கு நான் தவறு செய்து விட்டேனா வணக்கஞ் செலுத்துவது கேலிக்கிடமான செயலா? மரியாதை செய்வது வேடிக்கையா?”

“உன்னைப்போன்ற ஒரு முட்டாளின் வணக்கமும் மரியாதையும் எங்களுக்குக்கெதற்கு? உன்னை நீ அறியவில்லை. அதுதான் தவறு”.

“என்னைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அது மட்டுமா உங்களைப் பற்றிக் கூட எனக்குத் தெரியும்.”

“நான் யாரென்பதை உனக்கு நான் காட்டுவேன் ஜாக்கிரதை”

“நீங்கள் யாரென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உங்களுக்கு அது தெரியாது. நான் உங்களுக்கு ஒரே ஒரு உதவி செய்யலாம். அதாவது யானைத்தேவரின் நிலைமையை அவருக்குப் புரியவைத்ததுபோல உங்கள் நிலைமையும் புரியவைக்கலாம்.”

“என்னைப்பற்றி எனக்குப் புரியவைப்பதற்கு நீ யார்? யானைத் தேவருக்குச் செய்த காரியத்தை எனக்கும் செய்யலாமென்று நினைத்தீரா. அதுதான் முடியாது. யானைத்தேவரின் மூக்கைப்போலவா இருக்கிறது என்னுடைய மூக்கு. நீர் அதற்குள் நுளைய முடியாது.”

“மூக்கினுள் போகாமல் எதுவும் செய்ய முடியாதென்று நினைக்கிறீர்கள் தலைவரே! நீங்கள் ஏன் அப்படி நினைக்க வேண்டும். நான் எப்படி நுழைந்தால் என்ன உங்களுடைய நிலைமையை உங்களுக்குணர்த்தினால் போதாதா?”

“மூக்கின் வழியால் செல்ல முடியாவிட்டால் நீர் என்னுடைய வாய்க்குள்ளால் தான் நுழையமுடியும். நீர் பயப்படாமல் செல்லும், நான் உம்மை தூ...தூ... என்று துப்பி வெளியேற்றிவிடுவேன்.”

“தலைவர் தூ...தூ... என்று துப்புவாரா அல்லது ஐயோ அம்மா என்று நிலத்தில் புரளுவாரா என்பதையும் பார்த்துவிடுவோமே. நீண்டநாள் செல்லாது தலைவரவர்களே, மிக விரைவில் நான் உங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிப்பேன்.”

“எங்கே உமக்கு அவ்வளவு சாமர்த்தியம் உண்டானால் இப்பொழுதே படிப்பியும்.” இப்படிச் சொல்லியபடி புலித்தேவர் ஓணான் தேவர் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தின் மீது ஏறினார். இதைக்கண்ட நரித்தேவர் இடையில் புகுந்து புலித்தேவரைத் தடுத்தார். “சும்மா இருங்கள் தலைவரே. இந்தச் சின்னஞ்சிறுகுகளோடு சண்டை போடுவது உங்களுக்கு அழகல்ல. யானைத் தேவருக்கு நடந்த சங்கதி தெரியும்தானே.”

புலித்தேவர் கோபத்தினால் குமுறினார்.

“சின்னசிறுசென்றால் அதற்குரிய அடக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும். யானைத்தேவரின் அறியாமையால் அவர் இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டார். அதற்கு நாம் என்ன செய்வது? சின்னவன் என்று ஒருவனுக்கு இடங் கொடுத்தால் இங்கே உள்ள மற்றச் சின்னஞ்சிறுகுகள் எல்லாம் எங்களை நாசமாக்கிவிடும்.”

இதற்கிடையில் ஓணன் தேவரும் நுனிக்கொப்பில் இருந்து கொண்டு.

“தலைவரவர்களே வருக! வருக! நான் ஓடிவிடமாட்டேன் இங்கேயிருந்து உங்களை வரவேற்பேன்.” என்றார்.

இதைக்கேட்ட புலித்தேவர் மேலே ஏறத் தயாரானார். உடனே நரித்தேவர் குறுக்கேபாய்ந்து, புலித்தேவரின் காதில் ஏதோ இரகசியம் சொன்னார். இதைக் கேட்ட புலித்தேவர் சற்றுக் கோபம் தணிந்தவராகக் காணப்பட்டார்.

நரித்தேவர் முன்னால் வந்து ஓணன் தேவரைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“ஓணன் தேவரே”

“என்ன நண்பரே?”

“எங்களுடைய இந்தத் தலைவரோடு நீர் சண்டை போடத் தயாரென்று சொல்லுகிறீர்?”

“இது ஒரு பெரிய காரியமா? இதோ இப்பொழுதே இறங்கிவருகிறேன். பலப்பீட்சை பார்க்கலாம்.”

“இல்லை இல்லை இப்பொழுது வேண்டாம். அதற்கு ஒரு நேரத்தைக் குறித்துக் கொண்டு உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம். உம்முடைய வாய்ப்பந்தல் எவ்வளவு தூரம் உண்மையான தென்பதையும் அன்று பார்த்து விடுவோம்.

“நல்லது குறித்ததினத்தன்று தலைவர் வராவிட்டால் என்ன செய்வது?”

“அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். அதையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் பேச்சில் வல்லவர்போலத் தெரிகிறது. யாரிடத்தில் உங்களுக்குப் பயம்?”

“நான் யாருக்கும் பயமில்லை. இது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஏன் அன்று பன்றி கூட இதைப்பற்றிச் சொன்னதே கேட்கவில்லையா?”

“சரி...சரி...பேசுவதில் பலனில்லை. நான் தலைவருடன் வருகிறேன். இடமும் நேரமும் பின்னர் அறிவிக்கப்படும் வருவீர்களல்லவா?”

“ஆமாம் ஆமாம் உயிரோடிருந்தால் காட்டாயம் வருவேன்.”

இத்துடன் பேச்சுவார்த்தைகள் முடிவடைந்தன. புலித் தேவருக்கு இடைக்கிடை உடல் நடுங்கினாலும் நரித் தேவரின் ஆறுதல் மொழிகளினால் அமைதியடைந்தார். கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் தத்தமது இருப்பிடம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

15. புலி ஓணன் சண்டை

நரித்தேவர் புலி ஓணன் சண்டைக்கு நேரமும் நாளும் குறித்தார். ஏனைய வனவிலங்குகளெல்லாம் வந்து கூடி சண்டைக்கு இடையூறு விளைவிக்குமென்ற காரணத்தால் பேரவை கூடிய திறந்த வெளி அரங்கில் இந்த யுத்தத்தை நடத்த முடியாமல் போயிற்று.

புலித்தேவருக்கோ அப்பொழுது நரித்தேவரைப் போன்ற உற்ற நண்பன் எவருமில்லை.

“ஓணன் தேவருக்கு உடனடியாக நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேண்டும். யானைத்தேவர் வேகமாக அசைந்த பொழுது ஓணன் தேவர் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு அவருடைய தும்பிக்கைக்குள் நுளைந்து விட்டார். அதனால் தான் யானைத் தேவர் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். இதே மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி எல்லோருக்கும் தொல்லை கொடுக்கலாமென

ஓணந்தேவர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த யுத்தத்தில் ஓணந்தேவர் அழியவேண்டும். ஓணந்தேவர் உங்களுடைய ஒரு வாய்க்குக் கூடப்போதாது. அன்று சபை கூடியிருந்த சமயத்தில் ஓணந்தேவரை நீங்கள் கொல்ல முற்பட்டிருந்தால் அது புத்திசாலித்தனமாகாது. ஏன் தெரியுமா? ஓணந்தேவர் மெல்லிய கொப்புநுனியில் கூட உட்கார்ந்திருப்பார். ஆனால் நீங்கள் அந்த இடத்துக்குப் போவது சாத்தியமில்லை. ஆகையினால்தான் உங்களை நான் அன்று தடுத்தேன். இந்தத்தடவை ஓணந்தேவரைக் கீழே இறங்கி வருமாறு சொல்லுகிறேன். நீங்கள் ஒரு மரத்தின் மேல் ஏறி இருந்து கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாக ஓணந்தேவரின் மேல் பாய்ந்துவிடவேண்டும். ஓணந்தேவருக்கு பிறகேது விமோசனம். அவர் அந்த இடத்திலேயே மடிந்து விடுவார். எனக்கு இது நன்றாகத் தெரியும்.”

நரித்தேவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட புலித்தேவர் மகிழ்ந்தார். அன்று பேரவையிலிருந்து கொண்டு கம்பீரமாகப் பேசினாலும் யானைத்தேவருக்கு நிகழ்ந்த அவமானத்தை நினைத்து அவர் சற்று அஞ்சினார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நரித்தேவரின் பேச்சுவார்த்தைகளினால் இந்தப்பயம் அகன்றுவிட்டது.

நரித்தேவர் ஓணந்தேவரைச் சந்தித்தார். ஓணந்தேவருக்கும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நரித்தேவரைப் போல உற்ற நண்பன் எவருமிருக்கவில்லை.

“ஓணந்தேவரே அன்றுபேரவை கூடியிருந்த பொழுதே புலித்தேவரைத் தோற்கடித்திருக்கலாம். ஆனால் உங்களுக்கு அதனால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று பயந்து தான் நான் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை.

சபை இடையில் கலைக்கப்பட்டதனால் அங்கே கூடியிருந்தவர்களெல்லோரும் கோபமடைந்தனர். அவர்கள் ஒன்றாகத்திரண்டு உங்களைப் பொடிப்பண்ணிவிட்டால் என்ன செய்வது?"

"ஆனால் இனி அப்படி நடக்காது. நீங்கள் நிலத்தில் இருப்பீர்கள். புலித்தேவர் மரத்திலேறி உங்கள் மீது பாய்வார். உடனே நீங்கள் பக்கத்திலிருக்கும் பொந்துக்குள் நுளைந்துவிடுங்கள். இந்தப்பொந்து இருப்பதால் தான் நான் இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். பிறகு புலித்தேவர் பிடித்துவிட்டதாக எண்ணி துள்ளித் துள்ளி சண்டைபோடுவார். சுழன்று சுழன்று தாக்குவார். அவர் களைத்துப்போயிருக்கும் சமயம் பார்த்து நீங்கள் வெளியே வந்துவிடுங்கள். உடனே அவர் மீண்டும் மரத்தின் மீது ஏறி கீழே குதிப்பார். நீங்கள் முன்னர் செய்ததுபோல பொந்துக்குள் நுளைந்து விடுங்கள். அவர் குதித்துக் குதித்து ஆடியபின்னர் ஓய்ந்துவிடுவார்"

"இப்படியே இருபது தடவைகள் செய்த பிறகு உங்களுடைய முறைவரும். அப்பொழுது புலித்தேவர் வாயையும், கண்களையும் இறுகு மூடிக்கொண்டு நிலத்தில் உட்கார்திருப்பார். நீங்கள் அவருடைய கண்களுக்குருகில் கடிக்கவேண்டும்; காதுகளையும் கடிக்கவேண்டும். கன்னங்களைச் சுரண்டவேண்டும். இப்படியே மாறி மாறிப் பல தடவை செய்யவேண்டும்.

"இதுபோல இருபது தடவைகள் செய்ததும் புலித்தேவர் களைத்துவிடுவார்."

"ஓணன் தேவரே இந்தப் பெரியவர்களின் கொட்டத்தை அடக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு அவர்களுடைய நிலைமையை உணர்த்தவேண்டும். அதற்கு உம்மை விடத்திறமைசாலி கிடையாது."

இப்படிச் சொல்லி நரித்தேவர் ஓணன் தேவருக்கு தைரியமூட்டினார். யுத்தம் செய்யும் முறையை கற்றுக் கொடுத்தார். புலித்தேவர் கஷ்டப்படுவதைப்பார்ப்பதில் நரித்தேவருக்கு இன்பம். அவர் தோற்றால் நரித்தேவருக்குக் கொண்டாட்டம். முன்னொரு நாள், புலித்தேவர் முயல் குட்டியொன்றை கிழித்துப் பரப்பிவைத்துக் கொண்டு மனைவியுடன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கு நரித்தேவர் வந்து சேர்ந்தார். அவர் நீண்ட நேரமாக ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தார். புலித்தேவர் அவரை முறைத்துமுறைத்துப் பார்த்தார். கர்சனை செய்தார். இவற்றைவிட நரித்தேவருக்கு வேறெதுவும் கிடைக்கவில்லை. அன்றிலிருந்து, புலித்தேவரை தாக்குவதற்கு தருணம் பார்த்திருந்தார். நரித்தேவர். ஆகையினாற்றான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்த விரும்பினார்.

யுத்தத்துக்கு நிச்சயித்திருந்த நாளும் வந்தது. காட்டின் திறந்த வெளியொன்றில் தான் யுத்தகளம் அமைந்திருந்தது. அந்த திறந்தவெளியில் ஒரு மரம் சாய்ந்து வளர்ந்திருந்தது. அந்த மரத்தின் எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு பொந்தும் இருந்தது.

குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குச் சற்று முன்னதாகவே ஓணன் தேவர் அவ்விடத்துக்கு வந்து மரக்கிளையின் நுனியில் தலையை ஆட்டியபடி உட்கார்ந்திருந்தார். நேரம் நெருங்கியதும் புலித்தேவர் நரித்தேவருடன் அங்கே வந்தார். யுத்தம் ஆரம்பமாவதற்கு பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன. நரித்தேவர் மல்லர்கள் இருவரையும் அழைத்து யுத்தத்தில் கையாளவேண்டிய விதிகளை அறிவித்தார்.

1. தாக்குதலைத் தொடங்குபவர் மரத்தின் கிளைவழியாக வந்து கீழே நிற்பவருக்கு மேல் பாயவேண்டும்.

2. தாக்கப்படுவர் அசையமல், கண்முடி மெளனியாக இருக்கவேண்டும்.

3. 'நிறுத்து' என்று நான் கட்டளையிட்டதும் தாக்கு பவர் தாக்குதலை நிறுத்திவிட்டு மரத்திலேறிவிட வேண்டும். "தாக்கு" என்று மீண்டும் நான் ஏவியவுடன் எதிராளியின் மேல் பாய்ந்துவிடவேண்டும்.

இப்படி இருபது தடவைகள் செய்த பிறகு தாக்கப் பட்டவர்; தாக்குதலை நடத்தத் தொடங்குவார்.

இந்த விதிகளை மீறுபவர் தோற்றவராகக் கருதப் படுவார்.

"முதலில் யார் தாக்குதலைத் தொடங்குவது என்பதை தீர்மானிப்பதற்காக நரித்தேவர் ஒரு இலையைப் பறித்து வந்து மேல் நோக்கிக் எறிந்தார். புலித்தேவர் இலையின் உட்புறத்தைக் கேட்டார். நரித்தேவர் மேலே எறிந்த இலை நிலத்தில் வந்து விழுந்தது. புலித்தேவர் சொன்னது போல இலையின் உட்புறம் வெளியே தெரியும் படி இலை விழுந்துகிடந்தது. ஆகவே புலித்தேவர் மரத்தின் மேல் ஏறி தாக்குதலுக்கு தயாரானார். ஓணன் தேவர் அவருக்கு எதிரில் நிலத்தில் இருந்தார்."

"தாக்கு" என்று நரித்தேவர் உரத்தகுரலில் கத்தினார். புலித்தேவர் கர்ச்சித்தபடி ஓணன் தேவரின் மேல் பாய்ந்தார்! நிலத்தைக் கால்களால் சுரண்டினார்! துள்ளித் துள்ளி ஆடினார்! மண்ணைத் தின்றார்! ஓணன் தேவர் பொடிப்பொடியாகிவிட்டார் என நினைத்து பலமாகச் சிரித்தார்.

"நிறுத்து" என்று நரித்தேவர் ஆணையிட்டார். உடனே புலித்தேவர் மறுபடி மரத்தின் மேல் ஏறி ஓணன் தேவரின் எலும்புகளாவது மிஞ்சியிருக்கிறதா எனப் பார்த்தார்!

என்ன! எழும்புத் துண்டுகளாவது மண்ணுங்கட்டியாவது அதோ ஒணுந்தேவர் ஒரு சேதமுமின்றி உட்கார்ந்திருக்கிறாரே.

நரித்தேவரின் கட்டளைப்படி புலித்தேவர் மறுபடி பாய்ந்தார். மீண்டும் சுழன்றார்! ஆடினார்! எல்லாம் முடிந்ததும் மரத்தின்மேல் ஏறிபார்த்தபொழுது ஒணுந்தேவர் முன் இருந்தபடியே இருக்கக் கண்டார். “இது என்ன ஆச்சரியம்” என்று புலித்தேவர் எண்ணலானார்.

இவ்வாறு இருபது தடவை தாக்குதலை நடத்திய பிறகு ஒணுந்தேவரின் விரலைக் கூட வளைக்க முடியவில்லை.

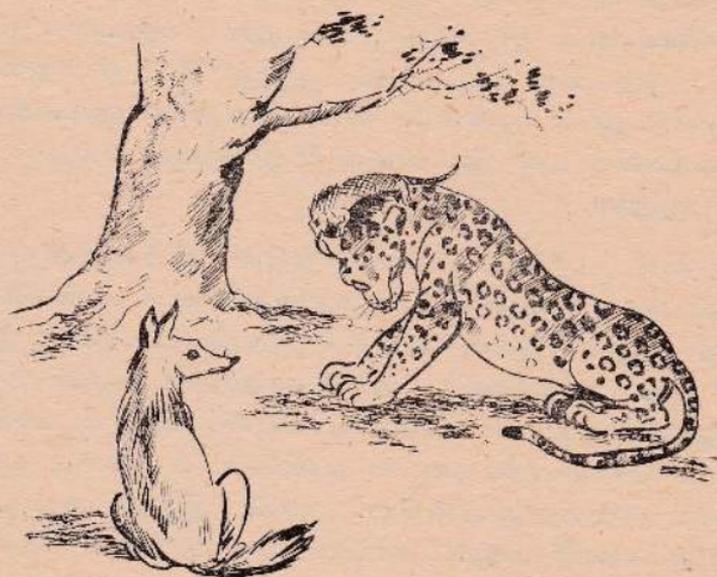
ஒணுந்தேவரின் முறைவந்தது. அவர் மரத்தின் மேல் ஏறி “இங்கே வா! இங்கே வா! என்று சொல்வது போல தலையை ஆட்டினார். புலித்தேவர் கீழே நிலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

“தாக்கு” என்ற குரல் கேட்டதுதான் தாமதம் புலித்தேவர் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டார். வாயையும் திறக்கவில்லை ஒணுந்தேவர் மெதுவாகக் கீழே பாய்ந்தார். புலித்தேவரை அணுகி அவரை நன்றாகக் கவனித்தார். பிறகு கண்களையும், காதுகளையும், கன்னங்களையும் மாறி மாறிக் கடித்தார். புலித்தேவர் வேதனை பொறுக்க முடியாமல் உடம்பை வளைத்தார். இருந்தும் தோல்வியடைய நேர்ந்து விடுமோ என்றபயத்தினால் கண்களையும், வாயையும் திறக்கவில்லை.

“நிறுத்து” என்று நரித்தேவரின் குரல் கேட்டது. ஒணுந்தேவர் உடனே மரத்தின்மேல் ஏறினார். புலித்தேவர் கண்களைச் சற்றுத்திறந்தார். வாயைத் திறந்து வேதனையோடு முணுமுணுத்தார்.

பத்துத்தடவை தாக்குதல் நடந்ததோடு புலித்தேவரின் வீரமெல்லாம் மங்கிவிட்டது.

“இன்னும் இருபது தடவையாகவில்லையா?” என்று புலித்தேவர் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டார். நரித்தேவர் அவருக்கு சமாதானம் சொன்னார்.

“இல்லை தலைவரே. இப்பொழுதுதான் பத்தாவது தடவை முடிந்திருக்கிறது.”

“இல்லை இல்லை இப்பொழுது இருபது தடவைகளுக்கு மேலாகியிருக்கும் நரித்தேவர் பொய் சொல்கிறார்.”

“தலைவரவர்களுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தால் உண்மையைக் கூறிவிடுங்கள் சண்டையை நிறுத்திவிடுகிறேன்.”

“இல்லை..எனக்குக் கஷ்டமில்லை”

“தாக்கு”

ஓணை தேவர் புலித்தேவர் மேல் பாய்ந்தார். உடனே புலித்தேவர் உறுமிக் கொண்டே காட்டினூடே ஓடத் தொடங்கினார்.

16. இரகசியம் வெளிப்படுதல்

புலித்தேவர் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்காமல் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிப்போய் கிராமத்தின் எல்லைப் புறத்திலிருந்த ஒரு மரத்தின் மீது ஏறித் தன்னைத் துரத்திக் கொண்டு யாராவது வருகிறார்களா எனப்பார்த்தார். கண்களைக் கூட மூடமுடியாமல் அவர் கஷ்டப்பட்டார். காது பலதடவை கடித்தது. ஆனால் சொறிவதற்குக் கையைத் தூக்க முன்னரே வலி பொறுக்க முடியவில்லை. கன்னங்களில் பல இடங்களில் இரணகாயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன.

“ஐயோ..... ஐயோ..... கலியுகத்தின் விந்தையை என்னென்பது. என்னுடைய காதுகளையும் கண்களையும் அந்த ஓணுன் தேவர் கடித்துக் குதறிவிட்டாரே. இருந்தும் நான் புலித்தேவர். அவர் சாதாரண ஓணுன்தானே. என்னுடைய வாடைவீசினாலே பெரிய பெரிய மான்கள் நீண்ட கொம்புகளையுடைய மரைகள் எல்லாம் பாய்ந்தோடி மறைந்துவிடுமே. நான் இந்த முட்டாள் ஓணுனைக்கண்டு அஞ்சி, காட்டையும் புரட்டிக் கொண்டு ஓடிவந்தேனே. என்னுடைய புத்தியை என்னென்பது. நான் எப்படி வீட்டுக்குப்போவேன். மனைவியிடம் என்ன சொல்வேன்? உணவு சேகரிப்பதற்கு எப்படி வெளியே செல்வது. நான் உயிரோடிருந்து என்ன பலன்?

இவற்றையெல்லாம் நினைக்க நினைக்க புலித்தேவருக்கு அழகைவந்தது. அவருடைய இரண்டு கண்களினின்றும் கண்ணீர் பெருகியது. புலித்தேவர் வாய்விட்டு அழுதார். அவருடைய முக்கிலிருந்து சளி வடிந்தது.

இதற்கிடையில் மரத்தின் உச்சியிலிருந்து பலமான சிரிப்பொலியொன்று கேட்டது. புலித்தேவர் அண்ணுந்து பார்த்தார். அங்கே இரண்டு குழந்தைகள் பயத்

தால் ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். புலித்தேவர் அழுவதைக் கண்டதும் அவர்கள் பயத்தையும் மறந்து சிரித்துவிட்டார்கள்.

இதைக் கண்ட புலித்தேவர் அழுகையை உடனடியாக நிறுத்திவிட்டார். முதலில் இந்தக் குழந்தைகளைக் கொன்றுவிட நினைத்தார். சிறிது நேரத்தின் பிறகு அவருக்கு நல்லதொரு யோசனை உண்டாயிற்று. அதாவது ஒணை தேவரைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்பது தான் அந்த யோசனை.

தனக்கு நிகழ்ந்த அபவாதத்தை இந்தக் குழந்தைகள் அறிந்திருப்பார்களோ என்று புலித்தேவருக்கு வெட்க முண்டாயிற்று. இருந்தாலும் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அவர் அவர்களோடு பேசத் தொடங்கினார்.

“நீங்கள் இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?” இருவரில் பெரியவன் பயந்து நடுங்கியபடி. “சும்மா இருக்கிறோம்” என்றான்.

“என்னைத் தெரியுமா?”

“ஆமாம் தெரியும்”

“சரி நான் யாரென்று தெரியுமல்லவா எங்கே நான் சொல்லுகிறபடி செய்கிறீர்களா? செய்யாவிட்டால் உங்களைப் பிடித்துத் தின்றுவிடுவேன் ஜாக்ரதை”.

“ஐயோ அப்படிச் செய்துவிடாதீர்கள் நீங்கள் சொல்கிறபடி செய்கிறோம்.”

“உங்களுக்கு ஒணைத் தெரியுமா?”

“ஆம்”

“அவரைக் கொன்றுவிடவேண்டும் உங்களால் முடியுமா?”

“முடியும் முடியும் ஒரு அடியில் ஒணைக் கொன்றுவிடுவோம்.”

“நிச்சயமாகக் கொன்றுவிடுவீர்களா?”

“ஆமாம் நிச்சயமாகக் கொன்றுவிடுவோம்.”

“சரி நான் முன் அழுதழுது சொன்ன விஷயங்களெல்லாம் உங்களுக்குக் கேட்டிருக்கலாமல்லவா?”

“ஆமாம்.”

புலித்தேவர் உறுமிக்கொண்டே குழந்தைகளை முறைத்துப்பார்த்தார்.

உடனே குழந்தைகள்.

“இல்லை இல்லை கேட்கவில்லை”. என்றார்கள்.

“சற்று நேரத்துக்கு முன் கேட்டதாகச் சொன்னீர்களே?”

“அது எங்கனையறியாமல் வெளிவந்த வார்த்தைகள். எங்களை மன்னிக்கவேண்டும்.”

“நல்லது உங்களுக்கு ஒருவேளை என்குரல் கேட்டிருந்தால் கூட எவருக்கும் சொல்லிவிடாதீர்கள். சொன்னால் என்ன நடக்குமென்று தெரியுந்தானே?”

“ஐயோ எங்களுக்குக் கேட்கவில்லை நாங்கள் ஒருவருக்கும் சொல்லவும் மாட்டோம்.”

“சரி ஒண்ணு தேவர் உங்கள் கைகளில் அகப்பட்டவுடனேயே கொன்றுவிடுங்கள்.”

“சரி அப்படியே செய்கிறோம்.”

பிறகு புலித்தேவர் மரத்திலிருந்து இறங்கிச் சென்று விட்டார். அவர் நீண்ட தூரம் சென்ற பிறகு இரண்டு குழந்தைகளும் மரத்திலிருந்து இறங்கி ஓடிவிட்டார்கள். வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் புலியின் எச்சரிக்கையை மறந்து போனார்கள்.

“அம்மா . . . அம்மா உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா?..

“என்னடா கண்ணே!”

“புலி ஒணைக் கண்டு எவ்வளவு பயந்தது தெரியுமா?”

“பொய் சொல்லாதேடா.”

“அம்மாவுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. புலியே எங்களிடம் சொன்னது.”

“என்ன சொல்லியது?”

“புலி தன்னுடைய கண்களையும், காதுகளையும் கன்னங்களையும் ஒணைக் கடித்துவிட்டதாகப் புலம்பி அழுதது.”

“இது எல்லாம் எங்கே நடந்தது?”

நாங்களிருவரும் ஒரு மரத்தின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தோம். புலியும் அந்த மரத்திலேறி உட்கார்ந்து கொண்டு இப்படிச் சொல்லி அழுதது.

“நீங்கள் பயப்படவில்லையா?”

“நாங்கள் நன்றாகப் பயந்துவிட்டோம். ஒணைக் கொல்வதாகச் சொல்லி ஒருவாறு தப்பி வந்துவிட்டோம்.”

இதைக்கேட்ட அம்மா விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். குழந்தைகளின் அப்பாவும் இந்தக் கதையைக் கேட்டு சிரித்தார். சமையல்க்காரி இந்த சமாசாரத்தை பசுமாட்டிடம் சொன்னாள். மாடு வைக்கோலும் உண்ணாமல் இதை எண்ணிச் சிரித்தப்படியே பொழுதைக் கழித்து விட்டது. நாய்த்தேவருக்கு, மாடு இந்தக் கதையைச் சொல்லியது. நாய்த்தேவரால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ஈற்றில் அவர் இருமத் தொடங்கிவிட்டார். நாய்த்தேவர் இதை பூனைத் தேவருக்குச் சொன்னார். ஆனால் பூனைத்தேவர் இதை நம்பமறுத்து விட்டார்.

“புலித்தேவர் ஓணான் தேவருக்குப் பயந்தவரா? ஒரு நாளும் இருக்காது. என்னை இதை நம்பமுடியவில்லை. புலித்தேவரின் பலமெங்கே? சாதாரண ஓணான் தேவர் எங்களைக் கண்டால் காத்தூரம் ஓடிவிடுவாரே? உங்களுக்கு விஷயம் தெரியதா? ஒரு தடவை என்னுடைய மனைவி ஓணான் வர்க்கத்தில் ஒருவரைப் பிடித்து சாப்பிட்டுவிட்டாள். பிறகு கசநோய் பிடித்து அவள் மெலிந்து எலும்புந்தோலுமாகிவிட்டாள். அன்றிலிருந்து மெலிந்தவர்களைக் கண்டால் ‘ஓணான் விழுங்கிய பூனை போல’ என்று சொல்வது வழக்கமாகிவிட்டது. இப்படியான முட்டாள் ஓணனைக் கண்டு புலித்தேவர் அஞ்சினாரா? வேடிக்கையாக இருக்கிறதே.

நாய்த்தேவர் நடந்ததை முற்றிலும் உண்மையென்பதை வற்புறுத்திக்கூறினார். அதைத் தான் கேள்விப்பட்ட வரலாற்றையும் சொன்னார். பூனைத்தேவரோ வியப்பில் ஆழ்ந்தார்.

“புலித்தேவர் மிகவும் கொடியவர். செய்நன்றி மறப்பவர். அதனாற்றான் இப்படியொரு விபத்து அவருக்கு ஏற்பட்டதோ தெரியவில்லை. இருந்தும் நம்பமுடியவில்லை.”

“புலித்தேவர் செய்நன்றி மறப்பவர் என்று ஏன் சொன்னீர்கள்?”

“அவருக்கு மரமேறக் கற்றுக் கொடுத்தவர் எங்கள் தந்தையார். ஏறக்கற்றுக் கொடுத்தாரெயொழிய இறங்கக் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. இதனால் கோபமடைந்த புலித்தேவர் எங்கள் தந்தையாரைக் கொன்று ஒரு கல்லின் மேல் வைத்து இலை குழைகளினால் மூடிவிட்டார். இது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை பார்த்தீர்களா?

இவர்களுடைய சம்பாஷணையை மரத்தின் மேல் உட்கார்ந்திருந்த அணில் தேவர் கேட்டுவிட்டு “டில்...டில்” என்று சிரித்தார். பிறகு மரத்துக்கு மரம் தாவிச் சென்று காட்டின் நடுவில், ஒரு தடாகக் கரையிலிருந்த மரத்தின் மேல் அமர்ந்து சிரித்தார். குளத்திலிருந்த ஆமைத் தேவர் இதைக்கண்டுவிட்டு” என்ன அணில் தேவரை பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? எனக் கேட்டார். அணில் தேவர், நடந்த கதைகளைத்தையும் ஆமைத்தேவருக்குச் சொன்னார். தண்ணீருக்குள்ளிருந்த ஆமைத்தேவர் இதைக்கேட்டுவிட்டு உருண்டுருண்டு சிரித்தார். இப்படிச் சிரித்ததால் மூக்கின் வழியாக தண்ணீர் புகுந்து அவருக்குத் தலைவலி பிடித்து விட்டது.

அன்று ஆமைத்தேவர் தூங்கவில்லை. புலித்தேவர் வேறெங்குதான் போகாவிட்டாலும் குளக்கரைக்குக் கட்டாயம் வருவார் என்பதை ஆமைத்தேவர் அறிந்திருந்தார். ஆகையினால் அவர் வரும்வரை ஆமைத்தேவியாருக்குக் கதை சொன்னபடி காத்திருந்தார். நடுநிசியில் புலித்தேவர் அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆமைத்தேவர் கதையை நிறுத்திவிட்டு புலித்தேவரை மரியாதை செய்து உபசரித்தார்.

“வணக்கம் தலைவரவர்களே”

“தலைவரவர்கள் பெரிய சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டீர்களாமே?”

இதைக்கேட்ட புலித்தேவர் திடுக்கிட்டு விட்டார். அடுத்த கணம் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு சிரித்தார். பிறகு “அது என்ன சிக்கல்” என்றுகேட்டார்.

“தலைவரவர்கள் ஓணன் தேவரைக்கண்டு பயந்தோடினீர்களாமே.”

“என்ன ஓணான் தேவருக்குப் பயந்தோடினேனா? யார் சொன்னது.”

“அணில் தேவர்தான் சொன்னார்.”

“அவருக்கு யார் சொன்னார்கள்.”

“அது பெரிய கதை. நாய்த்தேவரும் பூணத்தேவரும் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அணில்தேவர் கேட்டிருக்கிறார். கமக்காரருடைய வீட்டுக் குழந்தைகள் இந்தக் கதையை தங்கள் தாயாரிடம் சொல்லி தாயார் தந்தையாரிடம் சொல்லுவதைக் கேட்டிருந்த சமையல்க்காரி பசுத் தேவியாருக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். இப்படியே இந்தக் கதை ஒருவரிலிருந்து ஒருவருக்கு மாறியுள்ளது.

புலித்தேவர் கோபத்தினால் துடித்தார். இந்த கதை இவ்வளவு தூரம் பரவிய விதத்தை அவர் இப்பொழுது நன்கறிந்தார். ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் நீரும் அருந்தாமல் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றார்.

17. பழிக்குப் பழி

அன்று பித்துப் பிடித்தவர் போலப் பேரவையிலிருந்து ஓடிப்போன யானைத்தேவர் அதன் பிறகு வீட்டைவிட்டு வெளியே வரவேயில்லை. நரித்தேவர் மட்டும் இடைக்கிடை வந்து குசலம் விசாரித்துவிட்டுப் போவார். அது மட்டுமல்ல அவர் மற்றொரு விஷயத்தையும் நினைவூட்டி வந்தார். அதாவது குருதட்சணை.

“தலைவரவர்களே எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பொருளாக இருந்தால் நான் இதைப் பற்றி நினைவூட்டமாட்டேன். நினைவூட்டுவது மட்டுமல்ல நான் இந்தப்பக்கமே வரமாட்டேன். என்னுடைய குருவிடமிருந்து எனக்கு விமோசனம் கிடையாது. ஒரு நாளைக்கு ஒருதரத்துக்கு மேல் நான் தலைவரிடம் வருவதில்லை. ஆனால் இதே

காரணத்துக்காக எங்கள் குரு குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவை எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறார். நான் இதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வது நீங்களே சொல்லுங்கள்.”

குருவானவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சும்மாவா போகிறார். வீட்டில் என்ன இருந்தாலும் எடுத்துச் சாப்பிடுவார். குடிப்பார். என் மீது பழி சுமத்துவார். என்னுடைய மனைவியிடமும் வழக்குரைப்பார். சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்வார். அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு போகும் பொழுது சில விஷயங்களை நழுவவிட்டுவிடுவார். சற்றுத் தூரம் சென்று மீளவும் திரும்பி “சொல்லவில்லை எனவேண்டாம் நான் நல்ல வனுக்கு நல்லவன், கெட்டவனுக்கு என்னைப்போல பாதகன் இருக்கமாட்டான். ஆகையினால் இந்த கொடுக்கல் வாங்கல்களை சீக்கிரம் முடித்துவிடுவது நல்லது” என்று உறுமிவிட்டுச் செல்வார்.

“தலைவரவர்களே எங்கள் குருவானவர் இதை வேடிக் கைக்குச் சொல்லுகிறார் என்று நினைத்துவிடாதீர்கள். அவருக்கு பில்லி சூனியமெல்லாம் தெரியும். ஒரு கொடு வினையின் மூலம் என்னுடைய குடும்பம் முழுவதையும் அவர் அழித்து விடுவார். அப்படிச் செய்தால் கூடப் பாதகமில்லை. எனக்கு ஒரே ஒரு பயந்தான் இருக்கிறது அதை நினைத்தால் எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்குகிறது. நெஞ்சு திக்திக்கென்று அடிக்கிறது.

அது என்ன பயம் நரித்தேவரே?

“ஐயோ அதை உங்களிடம் சொல்லப் பயமாயிருக்கிறது.

“இல்லை...நரித்தேவரே நீங்கள் அதைச் சொல்லுங்கள். நான் அதை அறியவேண்டும்.”

“ஏன் தலைவரே அது உங்களுக்கு எதற்கு?”

“அதை நான் கட்டாயம் அறிந்து கொள்ள வேணும்.”

“இந்தக் கொடுக்கல் வாங்கல்களை தீர்க்காவிட்டால் என்னுடைய குடும்பத்தையும் அழித்து தலைவரவர்களுக்கும் தீங்கு விளைவிக்கத் தவறமாட்டார்.”

“நரித்தேவரே இதற்கு என்ன செய்வது?”

“இந்தத்தடவை தலைவரவர்களின் மூக்கினுள் ஏறும்பு தின்னியை புகுத்துவதற்கு மந்திரம் ஏதாவது செய்து விட்டால்?”

தலைவரவர்களுக்கு உடலெங்கும் மெல்லிய வியர்வை அரும்பியது. இப்பொழுதே ஏறும்புதின்னி தன் நாசியினுள் புகுந்துவிட்டது போன்றதொரு உணர்வு ஏற்பட்டது. உடனே தலைவர் துதிக்கையை நன்றாக நீட்டி ஊதினார். பின்னர் சுருட்டிக் கொண்டார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். சில நிமிடங்கள் கழித்த பிறகு.

“நரித்தேவரே. நாளை விடிவதற்கு முன்னர் நான் போய் இரண்டு ஆட்டுக் குட்டிகளைச் சம்பாதித்து வருகிறேன். பகல் காலத்தில் தானே நான் வெளியே கிளம்ப முடியாது. ஆகையால் விடிவதற்கு இரண்டு மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னரே புறப்பட்டுப்போய் விடுகிறேன்.”

“நானும் உங்களுடன் வரவோ தலைவரவர்களே? ஒரு ஆட்டுக்குட்டியை நானே ஓட்டிக் கொண்டு வந்து விடுவேன்.”

“சரி”

நரித்தேவர் யானைத் தேவரை வணங்கி மனங்குளிர்ந்தவராக வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார்.

“நானைக்கு இளம் ஆட்டிறைச்சி சாப்பிடுவது நிச்சயம். இரண்டு ஆட்டுக்குட்டிகளையும் வீட்டிற்குக் கொண்டு போகக் கூடாது. வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றால் ஒரு நாள் உணவுக்கே பற்றாமல் போய்விடும். ஒன்றைக் காட்டில் ஒழித்து வைத்துவிட்டு ஒன்றைத்தான் கொண்டு போகவேண்டும். இதை ஒரு நாள் சாப்பிடலாம். மற்றதை மறுநாள் உண்ணலாம்.” என்று நினைத்தவாறு நரித்தேவர் வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அவருடைய வாயில் உமிழ் நீர் சுரந்தது.

அன்றுதான் தன்னுடைய இரகசியம் வெளியாகிய விஷயத்தை புலித்தேவர் ஆமைத்தேவர் மூலம் அறிந்தார். நீர் அருந்தாமலே புலித்தேவர் கமக்காரனின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றார். காட்டின் எல்லைப் புறத்தில் நின்று எட்டிப் பார்த்தார். எவரும் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. புலித்தேவர் பல தடவை வீட்டிற்குள் நுழைந்து மீண்டும் வெளியே வந்தார். இதுபோன்ற தொரு பயணத்தை புலித்தேவர் இதற்கு முன்னர் மேற்கொண்டதில்லை. ஆகையினால் போவதற்குத் தயங்கினார்.

நாய்த்தேவர் இடைக்கிடை வெளியே வந்து புலித்தேவரை எதிர்ப்பது போல குரைத்தார். புலித்தேவர் நாய்த்தேவரை இலட்சியம் பண்ணவில்லை. ஆனால் நாய்த்தேவர் குரலைக்கேட்டு வீட்டிலுள்ளவர்கள் எழுந்துவிட்டால் சங்கடம் உண்டாகலாம் இதனால் தான் புலித்தேவர் தயங்கினார். ஆகவே புலித்தேவர் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிவதிலேயே அன்றிரவைக் கழித்தார்.

புலித்தேவரின் வேட்கை அதிகரித்தது. அவருடைய பசியும் எல்லை மீறிவிட்டது. கோபம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. புலித்தேவர் பொறுமையை இழந்தார். சந்தேகப்பட்டு தயங்கி நிற்பதற்கு இது நேரமல்ல. எந்தக் கணமும் காலைச் சேவல் சிறகுகளை சடசட என

அடிக்கலாம். ஆகையினால் “சுபஷ்ய சீக்ரம்” என்ற வாக்குக்கிணங்க புலித்தேவரும் முன்னோக்கி அடிவைத்தார்.

புலித்தேவரின் நான்கு கால்களும் முன்னோக்கி அசைந்தன. வேலிக்குச் சமீபமாக வந்து விட்டார். அவருடைய கால்களுக்கு இது ஒரு வேலையா? இப்பொழுது வேலையைக் கடந்தாயிற்று. நாய்த்தேவரின் சலனத்தைக் காணவில்லை. அப்படி நாய்த்தேவர் இருக்கிறார் என்று தெரிந்தாலும் கூட அதை புலித்தேவர் மதிக்கத் தயாராயில்லை. ஆயிரம் நாய்த்தேவர்கள் வந்தாலும் புலித்தேவரின் கால்கள் பின்வாங்கா.

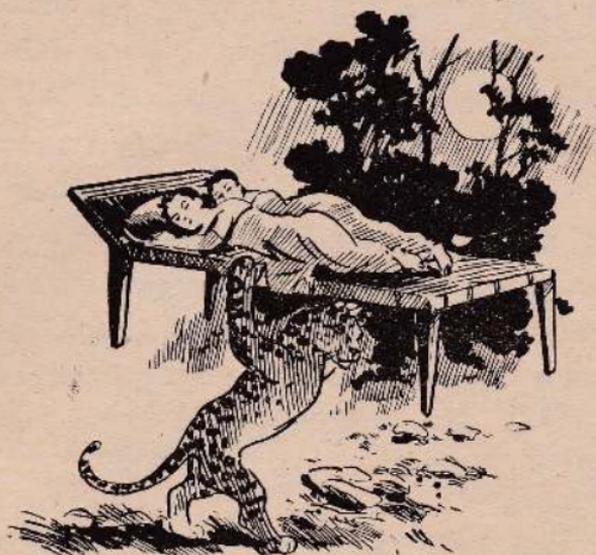
புலித்தேவர் கமக்காரனின் வீட்டு முற்றத்தை அடைந்துவிட்டார். இதோ முன் தாள்வாரத்துள் நுழைந்துவிட்டார். இப்பொழுது வலது புறமாகத் திரும்பிநடக்கிறார் அங்கே கூடத்தில் ஒரு கட்டிலில் இருவர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் புலித்தேவரின் கூர்மையான கண்கள் அவர்கள் யார் என்பதை ஒரு நொடியில் கண்டு பிடித்து விட்டன. புலித்தேவர் வாயைத் திறந்தார். கட்டிலில் ஏற முயற்சித்தார். அப்பொழுது அவருக்கு கொரு யோசனை உதித்தது.

இங்கேயே இவர்களைக் கொன்று சாப்பிடுவது தகாது. இவர்களின் சபல குணத்தைக் கண்டித்து இரண்டு ஏச்சுக் கொடுத்த பின்னரே இவர்களைக் கொன்று சாப்பிடுவேன். பகைவனாயிருந்தாலும் திருட்டுத்தனமாகக் கொல்வது இழுக்கு. நாம் இவர்களைக் கட்டிலோடு தூக்கிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போவோம்.

இவ்வாறு யோசித்தபடி புலித்தேவர் கட்டிலுக்கடியில் குனிந்து கட்டிலைத் தலையில் தாங்கிக் கொண்டு மெதுவாக மேலே உயர்த்தினார். பிறகு இரண்டு கைகளாலும்

கட்டிலின் இரு புறங்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு கட்டிலை அசைக்காமல் இரண்டு கால்களால் நடக்கலானார்.

அதிஷ்டவசமாக எதிரே படலை ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. புலித்தேவர் கட்டிலை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு மெதுவாக படலையின் மரப்பொல்லைப் பெயர்த்தெறிந்தார். மீண்டும் கட்டிலை தலையில் சுமந்து கொண்டு புறப்பட்டார். இப்பொழுது புலித்தேவரின் தலையில் கட்டில் பிரயாணஞ் செய்தது.

மரத்தின் கிளையொன்று உடம்பில் பட்டதால் இனைய சிறுவன் எழுந்து விட்டான். இது என்ன ஆச்சரியம் கட்டில் எப்படி அசைகிறது. கூக்குரலிட்டு ஊரைக் கூட்டுவதற்கு முன்னர் அவன் சற்று யோசித்தான்.

கட்டிலின் இரு புறத்திலும் புலியின் கைகளை அவன் கண்டான். பக்கத்தில் அண்ணன் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. காரணம் விளங்கிவிட்டது. ஆகையினால் சத்தம் போடாமல் எதிர்ப்பட்ட

ஒரு மரக்கொப்பின் நுனியில் தொங்கிக் கொண்டு அண்ணனுக்குக் காலினால் தட்டி சைகை கொடுத்துவிட்டு மரத்தின் உச்சிக்கு ஏறினான். பெரியவனும் தூக்கத்திலிருந்து விழித்து நடந்ததை ஊகித்தறிந்து கொண்டான். தன் தம்பி செய்த காரியத்தை இவன் அறியாவிட்டாலும், உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவிரும்பும் எந்த மனிதனுக்கும் ஒரே ஒரு உக்திதான் தோன்றும். சின்னவன் செய்ததுபோல மரத்தில் ஏறவேண்டியதுதான்.

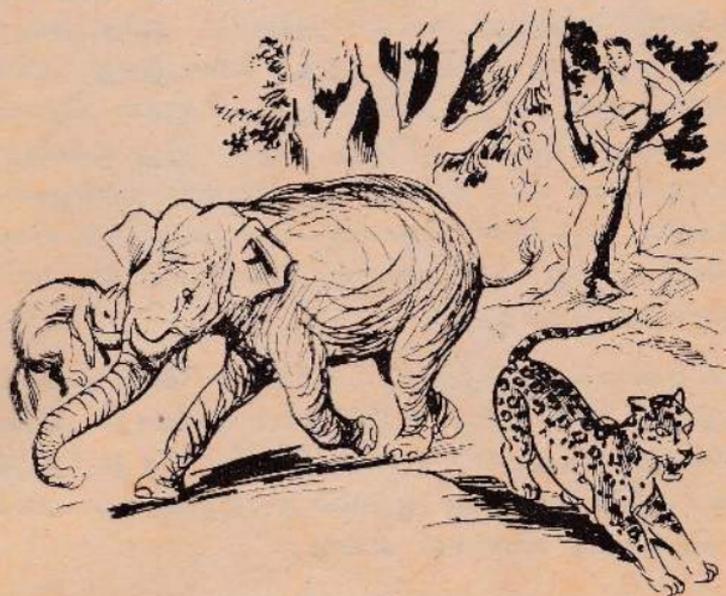
ஆகவே சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த பெரிய பையனும் கிளையொன்றில் தொத்தி மரத்தில் ஏறிவிட்டான்.

புலித்தேவரின் வேட்கை குறையவில்லை. பசியும் குறையவில்லை. கோபமும் குறையவில்லை. ஆகையினால் கட்டிலின் சுமை குறைந்ததை அவர் உணரவில்லை. உதய சூரியனின் ஒளிக் கிரணங்கள் வனவிலங்குகளை கட்டியணைக்க வருவது போலக் கிளைகளினூடாகவும், இலைகளினூடாகவும் பிரகாசித்தன. புலித்தேவர். காட்டின் நடுவேயிருந்த திறந்த வெளியை அடைந்தார். கட்டிலைக் கீழே இறக்கி வைத்து உறுமியபடி அதன் மேல் பாய்ந்தார்.

அகோ! இது என்ன துரதிஷ்டம், குழந்தைகள் எங்கே. தான் கட்டிலைக் தூக்கும் போது குழந்தைகள் அதில் இருந்தன என்பதில் அவருக்குச் சற்றும் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் இப்பொழுது அவர்கள் எங்கே?

என்ன நடந்த தென்பதை ஊகித்தறிவது புலித்தேவருக்கு கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. ஆகையினால் அவர் மரங்களின் மேல் பார்த்தபடி வந்தவழியே திரும்பி நடந்தார்.

சிறிது தூரஞ் சென்றதும் யானைத் தேவர் வருவது தெரிந்தது. அவர் நரித்தேவரிடம் ஏதோ கூறினார். புலித்தேவர் திரும்பி ஓடிவிடலாமா என எண்ணினார். ஆனால் அதற்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. “அதோ புலித்தேவர்” நரித்தேவர் உரத்த குரலில் கூவினார். புலித்தேவரும், விருப்பமில்லாதவர்போல முன்னால் வந்து யானைத் தேவருக்கு மரியாதை செலுத்தி நின்றார், எல்லோரும் மௌனஞ் சாதித்தனர். புலித்தேவர் கோபத்தால் கொதித்தார். யானைத்தேவர் வெட்கத்தால் துவண்டார். நரித்தேவர் பொறுமையிழந்து தவித்தார்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நரித்தேவர் மரத்தின் மேலிருந்த குழந்தையைக் கண்டார். “இது யார்?” என்று நரித்தேவர் குழந்தையைக் காட்டிக் கேட்டார். குழந்தையைக் கண்ட புலித்தேவர் யானைத் தேவரையும், நரித்தேவரையும், தன்னையும் கூட மறந்தவராக உறுமியபடி மரத்தில் பாய்ந்தார். இதைக் கண்ட குழந்தைகள்

“ஓணன்.....ஓணன்.....ஓணன்.....என்று உரத்துக் கத்தினார்கள்.

புலித்தேவருக்கு சுயநினைவு மீண்டது. அன்பொழுகும் குரலில்.

“நல்ல பிள்ளையல்லவா கொஞ்சம் பிடித்துக் கொள்; ஒரு விநாடி பிடித்துக்கொள்.” என்று கூறியபடி மரத்திலிருந்து இறங்கி ஓட்டம் பிடித்தார்.

யானைத் தேவருக்கு உலகமே மறந்துவிட்டது. அவரும் ஓடுவதற்குத் தயாரானவர் போல வேகமாகத் திரும்பினார் மரத்தோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த நரித்தேவருக்கு அப்பொழுதுதான் யானைத் தந்தம் கிடைத்தது. யானைத் தேவரின் ஒரு தந்தத்தில் நரித்தேவர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார். யானைத் தேவர் இது ஒன்றையும் அறியாதவராக காடு பொடிப்பட ஓடினார். தன்னுடைய தந்தத்தில் நரித்தேவர் தொங்கிக் கொண்டிருந்த விஷயம் வீட்டுக்கு வந்து களைப்பாறும் பொழுதுதான் யானைத் தேவருக்குத் தெரிந்தது.

வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்ற யானைத் தந்தத்தில் தொங்கிய நரித்தேவர் யானைத் தேவரை நோக்கித்தன் கடைசிப் பார்வையைச் செலுத்தினார். பிறகு “தலைவரே அந்த ஆட்டுக் குட்டிகளை என் மனைவி யிடம் கொடுத்து விடுங்கள் என்றார்.”

குணசேனா